

**НАЦІОНАЛЬНОМУ УНІВЕРСИТЕТУ ЦИВІЛЬНОГО ЗАХИСТУ
УКРАЇНИ**
МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ «ЖИТОМИРСЬКА ПОЛІТЕХНІКА»

Кваліфікаційна наукова
праця на правах рукопису

ВАКУЛЮК ВАСИЛЬ ВАСИЛЬОВИЧ

УДК 351:862.44

ДИСЕРТАЦІЯ

**АНТИКОРУПЦІЙНА ПОЛІТИКА У СФЕРІ ЛОГІСТИЧНОГО
ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДЕРЖАВНОЇ БЕЗПЕКИ ТА
ГРОМАДСЬКОГО ПОРЯДКУ**

Спеціальність 25.00.05 – Державне управління у сфері державної безпеки та
охорони громадського порядку

Подається на здобуття наукового ступеня
кандидата наук з державного управління

Дисертація містить результати власних досліджень. Використання ідей,
результатів і текстів інших авторів мають посилання на відповідне джерело

_____ В. В. Вакулук

Науковий керівник:
доктор наук з державного управління, професор,
РОМІН Андрій Вячеславович,
начальник факультету пожежної безпеки,
Національний університет цивільного захисту України

Харків – 2022
Житомир – 2022

АНОТАЦІЯ

Вакулюк В.В. Антикорупційна політика логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку. – Рукопис.

Дисертація на здобуття наукового ступеня кандидата наук з державного управління за спеціальністю 25.00.05 – Державне управління у сфері державної безпеки та охорони громадського порядку.

Дисертаційна робота присвячена вирішенню важливого науково-практичного завдання щодо реалізації антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку. З'ясовано онтологічну сутність, зміст, природу антикорупційної політики забезпечення державної безпеки та громадського порядку. Запропоновано під антикорупційною політикою забезпечення державної безпеки та громадського порядку розглядати комплекс взаємопов'язаних організаційно-адміністративних, соціально-економічних, політико-правових та культурно-моральних форм управлінського впливу інститутів публічної влади та громадськості на уникнення, попередження, мінімізацію, подолання корупції у суспільстві, як головного чинника, забезпечення державної безпеки. Встановлено наступні закономірності логістичного забезпечення державної безпеки: розвиток теорії і практики логістичного забезпечення тісно пов'язаний із ресурсним забезпеченням інститутів державної безпеки та громадського порядку, що визначає результативність її використання як важливого наукового підґрунтя для підтримки безпеки держави; логістичне забезпечення є важливою складовою цілісної логістичної системи та передбачає організацію й управління ресурсними потоками (матеріальними й іншими супутніми) на всіх етапах їх руху від постачальників до замовників (споживачів) задля задоволення потреб суспільства, держави і громадянина зокрема.

Визначено, що головним недоліком проведених вченими наукових досліджень в сфері забезпечення державної безпеки та громадського порядку є відсутність стратегічного бачення загальносистемного логістичного

підходу до забезпечення державної безпеки в сучасних умовах. Реалізація логістичного забезпечення інститутів державної безпеки та громадського порядку потребує розвитку його системи, що ґрунтується на основі комплексного використання загальних організаційних й економічних концептів, зумовлених відповідними функціями логістичного забезпечення та об'єднаних цілями антикорупційної політики держави.

Доведено, що об'єктивним фактором використання системи логістичного забезпечення вважається комплексність організаційно-технологічних, фінансово-економічних та аналітично-інформаційних процесів, які реалізуються на етапі імплементації складових системи логістичного забезпечення державної безпеки і громадського порядку. В умовах ринкової економіки логістичне забезпечення інститутів державної безпеки та громадського порядку становить інституційно-організовану діяльність щодо ефективного управління закупівельними процесами, доставкою, зберіганням, розподілом ресурсів, їх запасами, наданням належних послуг задля забезпечення ефективності антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку. Застосування системи логістичного забезпечення інститутів державної безпеки та громадського порядку дозволяє: формувати необхідні ланцюги управління, що забезпечують ефективність логістичних процесів для інститутів державної безпеки в їх тісній взаємодії; оптимально поєднати наявні матеріальні потоки із інформаційним, фінансовим й сервісним забезпеченням державної безпеки; сформувати умови для досягнення цілей синергетичного ефекту у сфері забезпечення державної безпеки та громадського порядку; визначити ефективні інструменти вирішення антикорупційних задач управління постачанням на основі прийняття багатоваріантності рішень й множини факторів щодо впливу внутрішнього і зовнішнього середовищ системи ресурсного забезпечення.

Доведено, що в основі антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку повинен лежати

відповідний механізм її реалізації, що включає конкретні цілі, завдання, специфічні принципи, об'єкти, суб'єкти, засоби і напрями імплементації. Сформовано науково-концептуальний підхід до функціонування механізму реалізації антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку. Запропоновано під механізмом реалізації антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку розглядати комплексну організаційно-інституційну систему методологічних інструментів (засобів, методів, принципів, функцій, заходів), результативне функціонування якої сприяє реалізації конституційних прав та свобод громадян, суверенітет, незалежність, гідний рівень якості життя людей, сталий соціально-економічний розвиток держави сформований на засадах етичності, законності та відкритості.

Визначено, що механізм реалізації антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку, має базуватись на необхідності дотримання підходів комплексності та взаємозв'язку сукупності його складових: політико-інституційної, нормативно-правової, організаційно-економічної, інформаційно-контролюючої. Антикорупційна політика логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку, визначається як діяльність, орієнтована на формування сприятливих умов щодо сталого розвитку суспільства, яке представляє собою певний стан захищеності держави й окремого громадянина від можливих негативних впливів внутрішніх і зовнішніх факторів, який досягається шляхом імплементації сукупності дій інститутів державної влади різних рівнів управління, громадських організацій та людини на основі чинного законодавства із дотриманням встановлених етичних й культурних норм поведінки кожного індивіда та суспільства загалом.

Встановлено, що актуальна на сьогодні Антикорупційна стратегія (2021-2025 роки) насамперед розроблена із урахуванням соціально-економічних інтересів усіх можливих зацікавлених у протидії корупції

сторін. Спеціалізованим органом НАЗК проведено значну кількість консультацій із громадянами, різними експертами і представниками бізнесу. Основними принципами організації реалізації даної стратегії є: всеохоплююча оптимізація функцій для представників органів державної влади та місцевого самоврядування, насамперед запобігання дублюванню повноважень серед інституцій влади; інтеграція можливостей цифрової трансформації в діяльність органів влади на загальнодержавному та місцевому рівнях; забезпечення максимальної прозорості та відкритості даних; розробка на противагу звичним корупційним практикам адаптивних до законних способів з метою задоволення відповідних потреб людей; використання норм щодо невідвортної належної юридичної відповідальності за прояви корупції та різноманітні пов'язані із нею правопорушення; стимулювання нетерпимості та негативного відношення суспільства до корупції, становлення культури поваги й доброчесності по відношенню до норм законодавства. Пріоритетними сферами в забезпеченні протидії й належності запобігання корупції є наступні: суди і органи правопорядку; будівництво і земельні відносини; митна справа і оподаткування; охорона здоров'я; державне регулювання економіки; сектор оборони та соціальний захист.

Проведено аналіз фактичної ситуації з формування та застосування інформаційної системи логістики НАТО й країн-членів НАТО з ціллю забезпечення ситуаційної проінформованості (situational awareness), на рахунок інформаційної системи логістики НАТО та паралельних питань, як базу для подальших дій. Впродовж 2020-2021 року у Збройних силах України відбувалось формування процесу логістичного забезпечення згідно стандартів НАТО. Головними завданнями для виконання мети логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку є: дослідження існуючих та побудованих інформаційних схем логістики НАТО і країн-членів НАТО; аналіз суміжних шаблонів, доктрин й рекомендацій НАТО та інформаційних механізмів НАТО; опрацювання можливості використання

інформаційних систем логістики НАТО в Україні. До того ж ефективним явищем є розширення досліджень відносно інформаційної схеми НАТО й подібних задач у воєнно-політичному, оборонному, навчальному й сфері інформаційних технологій України з ціллю гарантування державної безпеки.

Обґрунтована актуальність та перспективність використання механізму LOGFAS в логістичному забезпеченні державної безпеки і громадського порядку, яка передбачає: кардинальні зміни в законодавчій системі для погодження їх з законодавством НАТО, що становить основу інформаційної системи LOGFAS; виділення відповідних сил для побудови чи організації й забезпечення в реальному становищі вхідної інформації для прогнозування; побудова державного гарантування (способів, методів та послідовності) забезпечення ухвалення питань в обслуговуванні.

На основі вивчення світового досвіду на рахунок впровадження систем антикорупційної політики країни та діяльності спеціалізованих антикорупційних установ слід зазначити, що практично корупція являється елементом, який не дає підвищувати будь-яку політичну програму, чи вона побудована на демократичних чи на тоталітарних засадах. Так, навіть демократія, котра найбільш є наближеною до ідеальної схеми державного керування, не становить панацею від корупції. Провідним чинником сукупної антикорупційної політики повинно бути постійне зростання ризиків та ціни втрат задіяних до корупції державних представників, бізнесу та громадян. В наступному корупція сприйматиметься в державі як низькоризикована та високодохідна діяльність у тому понятті, що саме корупційні угоди дозволяють надійно та швидко розв'язувати проблеми. Протидія корупції тільки за допомогою заборони певних дій або значних штрафів за їх проведення, враховуючи зміну правових актів, є і буде нераціональною з точки зору на можливості не дотримання норм закону, невиконання даних правових норм чи їх застосування в особистих чи корпоративних цілях.

Представлено оптимізаційні напрями на рахунок прогнозування та вирішення забезпечення стану державної безпеки, які зумовлені

обмеженнями в використанні різноманітності публічного управління станом державної безпеки України, серед них: формування розширеного громадянського суспільства; динамічність політичної влади; фіксація сталого розвитку; покращення кадрового забезпечення; розширення якісних послуг країни; сприяння інформаційно-комунікаційних технологій, суспільної мережі; формування процесів демократичного врядування; нагляд за виконанням національної безпеки в цілому.

Зміна вкоріненої культури корупції вимагає значної політичної волі, і досягнення сталого прогресу, що може зайняти десятиліття. Позитивних змін вимагає послідовність керівництва, підзвітність громадськості, уповноваженого та неупередженого судочинства і незалежні ЗМІ. Пам'ятаючи про ці реалії, в Україні збільшиться підтримка державних і недержавних партнерів, відданих реформам, підвищення спроможності інших урядів боротися з корупцією та надавати їм повноваження, включаючи активістів, проводити розслідування журналістів та правоохоронних органів на викриття корупційних діянь.

Встановлено, для того щоб приборкати корупцію та її згубні наслідки, необхідно концентрувати свої зусилля навколо чотирьох взаємодоповнюючих кластерів завдань, які включають сукупність стратегічних заходів реалізації антикорупційної політики забезпечення державної безпеки та громадського порядку.

1. Модернізація, координація та фінансування заходів для боротьби з корупцією: - посилення дослідження, збору і аналізу даних щодо корупції (стратегічна ціль 1.1), спрямовані на більш ефективне використання інформації для розуміння та картографування корупційних мереж і пов'язаних доходів й динаміки, а також адаптувати дії, пов'язані з запобіганням і правозастосуванням, а також створювати доказову базу щодо ефективних підходів до допомоги; - покращення обміну інформацією всередині країни та за кордоном (стратегічна ціль 1.2), координація зусиль між державними та місцевими органами влади, а також з міжнародними

союзниками; - посилення уваги до транснаціональних аспектів корупції (стратегічна ціль 1.3) у програмі зовнішньої допомоги, дипломатичного залучення та партнерства; організація та забезпечення боротьби з корупцією (стратегічна ціль 1.4) більш ефективно, щоб інституціоналізувати цю роботу як довгостроковий пріоритет; інтеграція антикорупційного міркування в регіональні, тематичні та галузеві пріоритети (стратегічна ціль 1.5), у тому числі через нові вказівки, залученням до процесів планування та бюджету, огляду допомоги, стратегічної комунікації та інтеграції в інших секторах.

2. Стимування незаконного фінансування та притягнення корупціонерів до відповідальності: - усунення недоліків в режимі України щодо боротьби з відмиванням грошей (стратегічна ціль 2.1), у тому числі шляхом ефективного збору інформації про бенефіціарну власність тих, хто контролює анонімні підставні компанії, а також шляхом підвищення прозорості в сфері нерухомості операцій; - усунути слабкі сторони управління та інші недоліки (стратегічна ціль 2.2), посилити глобальні режими, збільшити обмін інформацією та співпрацювати з правоохоронними органами; - посилення рішучих дій з правозастосування (стратегічна ціль 2.3); - оновити доступні інструменти для притягнення корупціонерів до відповідальності (стратегічна ціль 2.4), зокрема, співпрацюючи у сфері криміналізації сторін попиту на хабарництво іноземними посадовими особами; - налагодження роботи з партнерами над створенням взаємодоповнюючих режимів та активізацією зусиль (стратегічна ціль 2.5); - зміцнення здатності урядів іноземних партнерів продовжувати роботу підзвітності у справедливий спосіб (стратегічна ціль 2.6), посилення підтримки міжнародного партнерства та транснаціональної ініціативи; - зміцнення здатності громадянського суспільства, засобів масової інформації та суб'єктів приватного сектору для запобігання корупції та сприяння підзвітності (стратегічна ціль 2.7).

3. Збереження та посилення багатосторонньої архітектури антикорупційної політики: зміцнення антикорупційних інститутів

(стратегічна ціль 3.1), у тому числі шляхом виконання існуючих домовленостей, просування партнерів виконувати свої зобов'язання та притягувати до відповідальності тих, хто цього не виконує; - примноження зусиль на багатосторонніх форумах (стратегічна ціль 3.2), щоб просувати антикорупційні заходи, виступати за жорсткий контроль корупції в будь-якій багатосторонній допомозі, і розширювати та посилювати участь у різних заходах.

4. Налагодження дипломатичної взаємодії та залучення іноземних ресурсів для реалізації цілей антикорупційної політики: - підвищення та розширення масштабів дипломатичної взаємодії і зовнішньої допомоги (стратегічна ціль 4.1), в т.ч шляхом посилення спроможності урядів партнерів боротися з корупцією у співпраці з законодавством України правоохоронних органів та зміцнення потенціалу запобігання і нагляду; - захист учасників боротьби з корупцією (стратегічна ціль 4.2) і захист свободи вираження поглядів антикорупційних активістів, викривачів та журналістів-розслідувачів; - використання інновацій в боротьбі з корупцією (стратегічна ціль 4.3), застосовуючи нові підходи та технологічні інструменти для сприяння прозорості та виявлення шахрайства і незаконного фінансування; - покращення узгодженості та аналізу ризиків щодо іноземної допомоги (стратегічна ціль 4.4), забезпечення спільного аналізу для кращого розуміння корумпованих мереж, зокрема, найкращих практик для зменшення ризиків; - покращення безпекової допомоги та інтеграції боротьби з корупцією із міркуваннями щодо військового планування, аналізу та операцій (стратегічна ціль 4.5) та розроблення нових протоколів оцінки корупційних ризиків.

Представлено алгоритм реалізації антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки, головною складовою якого є контроль вхідної інформації про зовнішні та внутрішні фактори, умови, явища та події соціально-економічного розширення країни й побудована на даній основі моделі формування, прояву й поширення загрози. Програмування загроз включає ідентифікацію та виявлення чинників на

ранній стадії, подій та засобів, які перешкоджають чи унеможлиблюють реалізацію національних економічних поглядів. За результатами стратегічного дослідження загроз державній безпеці і громадського порядку держави було знайдено критичні положення деяких складових державної безпеки і громадського порядку антикорупційної політики України, а саме: інвестиційно-інноваційної та енергетичної, економічної та соціально-демографічної. Тому основним слід вважати методи, направлені в першу чергу на усунення системних загроз, накопичених у цих галузях, з запланованим упередженням додатково нажитих загроз, додаючи в реальній сфері економіки, й падіння їх негативного впливу.

Розроблено пропозиції щодо формування концептуальної моделі реалізації антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки і громадського порядку, яка передбачає досягнення оптимального балансу між витратами на постачання та рівнем забезпеченості державної безпеки і громадського порядку. Таким чином, оптимізація логістичного забезпечення має здійснюватися за критеріями оптимальності, які відображають і економічну ефективність організації логістичної діяльності і цільову ефективність управління.

Ключові слова: антикорупційна політика, логістичне забезпечення, державна безпека, громадський порядок, управління.

ANNOTATION

Vakulyuk V.V. Anti-corruption policy of logistical support of state security and public order. – Manuscript.

The dissertation for the scientific degree of the candidate of sciences in public administration on a speciality 25.00.02 – State administration in the field of state security and protection of public order.

The dissertation is devoted to the solution of an important scientific and practical task regarding the implementation of the anti-corruption policy of

logistical support of state security and public order. The ontological essence, content, and nature of the anti-corruption policy of ensuring state security and public order have been clarified. It is proposed to consider a complex of interconnected organizational-administrative, socio-economic, political-legal and cultural-moral forms of management influence of institutions of public power and the public on the avoidance, prevention, minimization, and overcoming of corruption in society under the anti-corruption policy of ensuring state security and public order. as the main factor, ensuring state security. The following regularities of logistical support of state security have been established: the development of the theory and practice of logistical support is closely related to the resource provision of institutions of state security and public order, which determines the effectiveness of its use as an important scientific basis for maintaining state security; logistics support is an important component of a complete logistics system and involves the organization and management of resource flows (material and other related) at all stages of their movement from suppliers to customers (consumers) to meet the needs of society, the state and citizens in particular.

It was determined that the main shortcoming of scientific research carried out by scientists in the field of ensuring state security and public order is the lack of a strategic vision of a system-wide logistical approach to ensuring state security in modern conditions. The implementation of logistical support of institutions of state security and public order requires the development of its system, which is based on the complex use of general organizational and economic concepts determined by the relevant functions of logistical support and united by the goals of the state's anti-corruption policy.

It is proved that the objective factor of the use of the logistic support system is considered to be the complexity of organizational-technological, financial-economic and analytical-informational processes, which are implemented at the stage of implementation of the components of the logistic support system of state security and public order. In the conditions of a market economy, the logistical support of institutions of state security and public order is an institutionally

organized activity related to the effective management of procurement processes, delivery, storage, distribution of resources, their stocks, provision of appropriate services to ensure the effectiveness of the anti-corruption policy of logistical support of state security and public order. The application of the system of logistical support of state security and public order institutions allows: to form the necessary management chains that ensure the efficiency of logistics processes for state security institutions in their close interaction; optimally combine available material flows with information, financial and service provision of state security; to create conditions for achieving the goals of a synergistic effect in the sphere of ensuring state security and public order; to determine effective tools for solving anti-corruption problems of supply management based on the adoption of multivariate decisions and a set of factors regarding the influence of the internal and external environments of the resource provision system.

It is proven that the basis of the anti-corruption policy of logistical support of state security and public order should be the appropriate mechanism for its implementation, which includes specific goals, tasks, specific principles, objects, subjects, means and directions of implementation. A scientific and conceptual approach to the functioning of the anti-corruption policy implementation mechanism for logistical support of state security and public order has been formed. It is proposed to consider a complex organizational and institutional system of methodological tools (means, methods, principles, functions, measures) under the mechanism of implementation of the anti-corruption policy of logistical support of state security and public order, the effective functioning of which contributes to the realization of the constitutional rights and freedoms of citizens, sovereignty, independence, a decent level people's quality of life, sustainable socio-economic development of the state is formed on the principles of ethics, legality and openness.

It was determined that the mechanism of implementation of the anti-corruption policy of logistical support of state security and public order should be based on the need to comply with the approaches of complexity and

interconnection of the totality of its components: political-institutional, regulatory-legal, organizational-economic, informational-controlling. The anti-corruption policy of logistical support of state security and public order is defined as an activity aimed at creating favorable conditions for the sustainable development of society, which represents a certain state of protection of the state and individual citizens from possible negative effects of internal and external factors, which is achieved through the implementation of a set of actions of institutions state power at different levels of management, public organizations and people on the basis of current legislation in compliance with the established ethical and cultural norms of behavior of each individual and society in general.

It has been established that the currently relevant Anti-corruption Strategy (2021-2025) was primarily developed taking into account the socio-economic interests of all possible parties interested in combating corruption. The specialized body of the NAZK held a significant number of consultations with citizens, various experts and business representatives. The main principles of organizing the implementation of this strategy are: comprehensive optimization of functions for representatives of state authorities and local self-government, primarily prevention of duplication of powers among government institutions; integration of digital transformation capabilities into the activities of authorities at the national and local levels; ensuring maximum transparency and openness of data; development, in contrast to usual corrupt practices, adaptive to legal methods in order to meet the relevant needs of people; the use of norms regarding the inevitable due legal responsibility for manifestations of corruption and various related offenses; stimulation of intolerance and a negative attitude of society towards corruption, formation of a culture of respect and integrity in relation to the norms of legislation. The following are the priority areas in ensuring countermeasures and appropriate prevention of corruption: courts and law enforcement agencies; construction and land relations; customs affairs and taxation; health care; state regulation of Economy; defense sector and social protection.

An analysis of the actual situation of the formation and application of the logistics information system of NATO and NATO member countries was carried out with the aim of ensuring situational awareness, at the expense of the information system of NATO logistics and parallel issues, as a basis for further actions. In the course of 2020-2021, the Armed Forces of Ukraine formed the process of logistical support according to NATO standards. The main tasks for the fulfillment of the goal of logistical support of state security and public order are: research of existing and constructed information schemes of logistics of NATO and NATO member countries; analysis of related NATO templates, doctrines and recommendations and NATO information mechanisms; working out the possibility of using information systems of NATO logistics in Ukraine. In addition, an effective phenomenon is the expansion of research related to the NATO information scheme and similar tasks in the military-political, defense, educational and information technology spheres of Ukraine with the aim of guaranteeing state security.

The substantiated relevance and perspective of using the LOGFAS mechanism in logistical support of state security and public order, which provides for: radical changes in the legislative system to harmonize them with NATO legislation, which forms the basis of the LOGFAS information system; the allocation of appropriate forces for the construction or organization and provision in the real situation of input information for forecasting; construction of a state guarantee (methods, methods and sequence) of ensuring the adoption of issues in service.

Based on the study of world experience at the expense of the implementation of the country's anti-corruption policy systems and the activities of specialized anti-corruption institutions, it should be noted that practically corruption is an element that prevents any political program from advancing, whether it is built on democratic or totalitarian foundations. Yes, even democracy, which is closest to the ideal scheme of state management, is not a panacea for corruption. The leading factor of the overall anti-corruption policy should be the constant growth of risks

and the cost of losses of government representatives, businesses and citizens involved in corruption. In the following, corruption will be perceived in the state as a low-risk and high-profit activity in the sense that it is corruption deals that allow reliable and quick resolution of problems. Anti-corruption only through the prohibition of certain actions or significant fines for their conduct, taking into account the change of legal acts, is and will be irrational from the point of view of the possibility of non-compliance with the norms of the law, non-fulfillment of these legal norms or their application for personal or corporate purposes.

Optimizing directions are presented at the expense of forecasting and solving the state of state security, which are caused by limitations in the use of the diversity of public management of the state of state security in Ukraine, among them: the formation of an expanded civil society; dynamism of political power; fixation of sustainable development; improvement of human resources; expansion of quality services of the country; promotion of information and communication technologies, public network; formation of democratic governance processes; supervision of the implementation of national security as a whole.

Changing an entrenched culture of corruption requires significant political will, and achieving sustainable progress that could take decades. Positive changes require leadership consistency, public accountability, an empowered and impartial judiciary, and independent mass media. Keeping these realities in mind, Ukraine will increase support for state and non-state partners committed to reforms, increase the capacity of other governments to fight corruption and empower them, including activists, to investigate journalists and law enforcement agencies to expose corruption.

It was established that in order to curb corruption and its harmful consequences, it is necessary to concentrate its efforts around four mutually complementary clusters of tasks, which include a set of strategic measures for the implementation of anti-corruption policy to ensure state security and public order.

1. Modernization, coordination and financing of measures to fight corruption: - strengthening research, collection and analysis of data on corruption

(strategic objective 1.1), aimed at more effective use of information to understand and map corruption networks and related income and dynamics, and also adapt prevention and enforcement actions, and build an evidence base on effective approaches to assistance; - improvement of information exchange within the country and abroad (strategic goal 1.2), coordination of efforts between state and local authorities, as well as with international allies; - increased attention to transnational aspects of corruption (strategic goal 1.3) in the program of foreign aid, diplomatic engagement and partnership; organizing and ensuring the fight against corruption (strategic objective 1.4) more effectively to institutionalize this work as a long-term priority; integration of anti-corruption considerations into regional, thematic and sectoral priorities (strategic objective 1.5), including through new guidelines, involvement in planning and budget processes, aid review, strategic communication and integration in other sectors.

2. Deterring illegal financing and bringing corrupt officials to justice: - elimination of shortcomings in Ukraine's anti-money laundering regime (strategic objective 2.1), including through effective collection of information on the beneficial ownership of those who control anonymous front companies, as well as through increasing transparency in real estate operations; - eliminate governance weaknesses and other shortcomings (strategic objective 2.2), strengthen global regimes, increase information exchange and cooperate with law enforcement agencies; - strengthening of decisive actions on law enforcement (strategic goal 2.3); - update available tools for bringing corrupt officials to justice (strategic goal 2.4), in particular, cooperating in the field of criminalization of demand parties for bribery by foreign officials; - establishment of work with partners on creation of mutually complementary regimes and activation of efforts (strategic goal 2.5); - strengthening the ability of governments of foreign partners to continue the work of accountability in a fair way (strategic objective 2.6), strengthening support for international partnerships and transnational initiatives; - strengthening the capacity of civil society, mass media and private sector actors to prevent corruption and promote accountability (strategic objective 2.7).

3. Maintaining and strengthening the multilateral architecture of anti-corruption policy: strengthening anti-corruption institutions (strategic objective 3.1), including by implementing existing agreements, promoting partners to fulfill their obligations and holding accountable those who do not; - increasing efforts in multilateral forums (strategic objective 3.2) to promote anti-corruption measures, advocate for strict corruption control in any multilateral assistance, and expand and strengthen participation in various activities.

4. Establishing diplomatic cooperation and attracting foreign resources to implement the goals of the anti-corruption policy: - increasing and expanding the scope of diplomatic cooperation and foreign aid (strategic goal 4.1), including by strengthening the capacity of partner governments to fight corruption in cooperation with the legislation of Ukrainian law enforcement agencies and strengthening prevention and surveillance capacity; - protection of participants in the fight against corruption (strategic goal 4.2) and protection of freedom of expression of anti-corruption activists, whistleblowers and investigative journalists; - using innovations in the fight against corruption (strategic objective 4.3), applying new approaches and technological tools to promote transparency and detect fraud and illegal financing; - improving coherence and risk analysis of foreign aid (strategic objective 4.4), providing joint analysis to better understand corrupt networks, in particular, best practices to reduce risks; - improving security assistance and integrating anti-corruption with military planning, analysis and operations considerations (Strategic Objective 4.5) and developing new corruption risk assessment protocols.

The algorithm for the implementation of the anti-corruption policy of logistical support of state security is presented, the main component of which is the control of incoming information about external and internal factors, conditions, phenomena and events of the socio-economic expansion of the country and is built on the basis of this model of the formation, manifestation and spread of the threat. Threat programming includes the identification and early detection of factors, events, and means that impede or make impossible the realization of national

economic visions. According to the results of a strategic study of threats to state security and public order of the state, critical positions of some components of state security and public order of the anti-corruption policy of Ukraine were found, namely: investment-innovation and energy, economic and socio-demographic. Therefore, methods aimed primarily at the elimination of systemic threats accumulated in these industries, with the planned prejudice of additional acquired threats, adding in the real sphere of the economy, and the fall of their negative impact, should be considered the main ones.

Proposals have been developed for the formation of a conceptual model for the implementation of the anti-corruption policy of logistical support of state security and public order, which provides for the achievement of an optimal balance between supply costs and the level of provision of state security and public order. Thus, the optimization of logistics support should be carried out according to optimality criteria, which reflect both the economic efficiency of the organization of logistics activities and the target efficiency of management.

Keywords: anti-corruption policy, logistical support, state security, public order, management.

СПИСОК ОПУБЛІКОВАНИХ ПРАЦЬ ЗА ТЕМОЮ ДИСЕРТАЦІЇ

Праці, які відображають основні наукові результати дисертації:

1. Larysa Shchekhovska, Yuriy Gavrylechko, **Vasyl Vakuliuk**, Viktoriya Ivanyuta, Nataliia Husarina. (2022). Anti-Corruption Policy to Ensure Public Order in the State Security System. IJCSNS. International Journal of Computer Science and Network Security. Vol. 22 No. 11 pp. 57-62. (0,6 друк. арк.).
Особистий внесок: визначені напрями реалізації антикорупційної політики (0,2 друк. арк.).
2. Вакулюк В. В. Ресурсне забезпечення інститутів державної безпеки та громадського порядку на логістичних засадах. *Публічне управління і адміністрування в Україні*. 2022. Випуск 28. С. 203-206. (0,5 друк. арк.).

3. Вакулюк В. В. Структура механізму реалізації антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку. *Держава та регіони*. 2022. № 1 (75). С. 114-119. (0,6 друк. арк.).

4. Вакулюк В. В. Напрями впливу антикорупційної політики на логістичне забезпечення державної безпеки та громадського порядку. *Публічне управління і адміністрування в Україні*. 2021. Випуск 24. С. 152-155. (0,5 друк. арк.).

5. Вакулюк В. В. Система логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку. *Право та державне управління*. 2021. № 3. С. 96-100. (0,5 друк. арк.).

6. Вакулюк В. В. Сучасний стан дослідження проблем забезпечення державної безпеки та громадського порядку. *Публічне управління і адміністрування в Україні*. 2020. Випуск 20. С. 211-215. (0,5 друк. арк.).

7. Вакулюк В. В. Теоретико-концептуальні підходи до визначення місця корупції у системі державної безпеки. *Держава та регіони*. 2020. № 2 (70). С. 250-256. (0,5 друк. арк.).

Праці, які засвідчують апробацію матеріалів дисертації

8. Вакулюк В. В. Забезпечення національних інтересів у контексті державної безпеки. Збірник VIII міжнародної науково-практичної конференції «Роль юриспруденції у формуванні сучасного суспільства». (Київ 8 жовтня 2020 р.). МАУП. Київ. С. 12-14. (0,2 друк. арк.).

9. Вакулюк В. В. Прояви корупції в механізмах забезпечення державної безпеки та громадського порядку. Сучасні світові тенденції розвитку інформаційних технологій, економіки і права: збірник матеріалів Міжнародної науково-практичної конференції ЧІБІП МНТУ імені академіка Ю. Бугая (18 квітня 2019 року). Чернігів, 2019. С. 106-107. (0,2 друк. арк.).

10. Вакулюк В. В. Особливості ресурсного забезпечення інститутів державної безпеки та громадського порядку. Право, юридична наука та освіта: здобутки та перспективи (Костенківські читання): збірник матеріалів

Міжнародної науково-практичної конференції (Київ 25 квітня 2019 р.). Київ: «Видавництво Людмила», 2019. С. 453-455. (0,2 друк. арк.).

11. Вакулюк В. В. Стан дослідження проблем державної безпеки та громадського порядку. Збірник III міжнародної науково-практичної конференції «Розвиток української держави в умовах активізації євроінтеграційних процесів». (Київ 27 березня 2018 р.). МАУП, Київ. С. 10-11. (0,2 друк. арк.).

12. Вакулюк В. В. Соціально-економічні та політичні наслідки корупції. Збірник V міжнародної науково-практичної конференції «Роль юриспруденції у формуванні сучасного суспільства». (Київ 6 жовтня 2017 р.). МАУП, Київ. С. 17-18. (0,2 друк. арк.).

13. Вакулюк В. В. Вплив корупції на стан державної безпеки в Україні. Збірник науково-практичної конференції «Державне регулювання господарської комерційної діяльності (підприємництва)». (Київ 16 березня 2016 р.). МАУП, Київ. С. 6-7. (0,2 друк. арк.).

ЗМІСТ

ВСТУП	23
РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ ДОСЛІДЖЕННЯ АНТИКОРУПЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ ЛОГІСТИЧНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДЕРЖАВНОЇ БЕЗПЕКИ ТА ГРОМАДСЬКОГО ПОРЯДКУ	32
1.1. Змістовні характеристики та еволюція наукових досліджень антикорупційної політики забезпечення державної безпеки та громадського порядку	32
1.2. Концептуальні складові логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку	55
1.3. Функціональна спрямованість впливу антикорупційної політики на логістичне забезпечення державної безпеки та громадського порядку	80
Висновки до 1 розділу	96
Список використаної літератури до розділу 1	98
РОЗДІЛ 2. ОСОБЛИВОСТІ ФУНКЦІОНУВАННЯ АНТИКОРУПЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ ЛОГІСТИЧНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДЕРЖАВНОЇ БЕЗПЕКИ В УКРАЇНІ	113
2.1. Аналіз організаційно-правового механізму реалізації антикорупційної політики в сфері державної безпеки України	113
2.2. Сучасний стан логістичного забезпечення державної безпеки на засадах антикорупційної політики та громадського порядку	131
2.3. Світовий досвід реалізації антикорупційної політики в сфері державної безпеки та напрями її адаптації в Україні	148
Висновки до 2 розділу	164
Список використаної літератури до розділу 2	167

РОЗДІЛ 3. СТРАТЕГІЧНІ ВЕКТОРИ РЕАЛІЗАЦІЇ 175
АНТИКОРУПЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ ЛОГІСТИЧНОГО
ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДЕРЖАВНОЇ БЕЗПЕКИ ТА ГРОМАДСЬКОГО
ПОРЯДКУ

3.1. Система стратегічних заходів реалізації антикорупційної 175
політики забезпечення державної безпеки та громадського порядку

3.2. Аналіз результативності механізмів попередження соціальних 195
конфліктів у системі публічного управління

3.3. Стратегічні напрямки подальшого вдосконалення механізмів 212
забезпечення національної безпеки держави та попередження соціальних
конфліктів в системі публічної влади України

Висновки до 3 розділу 235

Список використаної літератури до розділу 3 239

ВИСНОВКИ 244

ДОДАТКИ 249

ВСТУП

Актуальність теми. Проблема реалізації антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку охоплює соціально-економічну, екологічну, політичну, гуманітарну й інші сфери господарювання. Масштаби поширення антикорупційної політики є цільовим орієнтиром для інститутів забезпечення державної безпеки та громадського порядку, які в рамках легітимного законодавства спрямовані на реалізацію існуючих можливостей держави та передбачає формування і реалізацію відповідних владних, управлінських, координуючих, нормативних й контролюючих функцій системи логістичного забезпечення безпеки держави задля ефективного прогнозування, своєчасної ідентифікації, запобігання та мінімізації впливу загроз на розвиток всього суспільства й кожної людини задовольняючи їх соціально-економічні інтереси та потреби.

Корупція руйнує інституції, підриває довіру суспільства та підживлює цинізм населення і ефективне та підзвітне управління. Крім того, наслідки корупції часто відбиваються далеко за межами безпосередньо середовища, в якому відбуваються дії. У сучасному глобалізованому світі корупціонери перетинають кордони, використовуючи міжнародні фінансові системи для приховування незаконних багатств і зловживанням демократичними інститутами для просування антидемократичних цілей. Складність, поліаспектність, багатоваріантність і взаємозалежність вирішення представлених задач потребують розробки ефективних економіко-математичних моделей, які орієнтовані на забезпечення комплексного відображення ключових параметрів та характеристик єдиної антикорупційної політики у сфері логістичного забезпечення державної безпеки і громадського порядку і потокових процесів постачання, урахування встановлені взаємозв'язки їх складових та фактори впливу, пізнання їх змісту, організації та функціонування, підтвердження гіпотез, що виникають у ході дослідження, розробка ефективних рішень та досягнення цілей логістичного забезпечення. Тому особливої актуальності набувають завдання

й функції антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку.

У зв'язку з цим на особливу увагу заслуговують наукові розробки проблем реалізації антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку. Найвагоміший внесок у розробку наукових підходів до оцінки впливу корупції на державну безпеку здійснено такими вченими, як: О. Береза, В. Вишневська, О. Дручек, Ю. Дмитрієв, С. Задорожний, О. Леонова, О. Руденко, В. Соловійов, І. Супрунова, О. Тильчик, Т. Яровой, К. Barnick, J. Braemer, J. Ludwig та іншими.

Теоретико-методичні аспекти організації ресурсного забезпечення державної безпеки та громадського порядку на засадах логістичного управління здійснили такі науковці: А. Альбеков, Б. Анікін, О. Гаджинський, М. Крістофер, Л. Міротін, С. Нагловський, В. Ніколайчук, Д. Тіксє, Х. Фірон та ін., а також вітчизняних дослідників: О. Бондаренко, Д. Грицишен, В. Євдокимов, В. Загурська-Антонюк, Є. Крикавський, Р. Ларіна, Л. Фролова, Н. Чухрай та інші.

Водночас узагальнення отриманих наукових досягнень засвідчує, що залишаються не розкритими коло проблем щодо результативності реалізації антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку. Актуальність дисертаційної роботи зумовлена необхідністю визначення місця антикорупційної політики у забезпеченні державної безпеки на логістичних засадах. Це обґрунтовує необхідність розробки концептуальної моделі формування антикорупційної політики у сфері логістичного забезпечення державної безпеки і громадського порядку та систематизації відповідних стратегічних заходів. Тобто проблеми антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку залишаються недостатньо дослідженими, що зумовило наукову актуальність теми, визначило мету, завдання та практичну значущість дослідження.

Зв'язок роботи із науковими програмами, планами, темами.

Дисертаційна робота пов'язана з науковим дослідженням, яке здійснюється в межах науково-дослідних робіт за темами: «Розробка наукових основ державного управління у сфері безпеки ринку соціально-економічних послуг України з точки зору цивільного захисту» (ДР № 0115U002035) та «Розробка механізмів державного управління соціально-економічною сферою та її галузями в контексті забезпечення безпеки українського суспільства» (ДР № 0118U001007) у Національному університеті цивільного захисту України. Внесок здобувача полягає в обґрунтуванні рекомендацій щодо підвищення результативності реалізації антикорупційної політики на засадах логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку.

Мета дослідження. Метою дисертаційної роботи є науково-практичне обґрунтування рекомендацій щодо підвищення результативності реалізації антикорупційної політики на засадах логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку.

Мета дослідження зумовила необхідність постановки таких логічно пов'язаних та послідовно розглянутих завдань:

- з'ясувати онтологічну сутність, зміст, природу антикорупційної політики у сфері забезпечення державної безпеки та громадського порядку;
- систематизувати складові системи логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку;
- визначити науковий підхід до функціонування механізму формування антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку;
- розкрити особливості інституціоналізації антикорупційної політики на засадах державної безпеки та громадського порядку;
- здійснити аналіз кращих зарубіжних практик щодо реалізації антикорупційної політики в сфері державної безпеки та напрямки її адаптації в Україні
- обґрунтувати стратегічні заходи антикорупційної політики у

сфері забезпечення державної безпеки та громадського порядку;

- визначити алгоритм формування антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки;

- розробити модель формування антикорупційної політики у сфері логістичного забезпечення державної безпеки і громадського порядку.

Об'єкт дослідження – процес логістичного забезпечення державної безпеки і громадського порядку України.

Предметом дослідження є теоретичні та прикладні аспекти реалізації антикорупційної політики у сфері логістичного забезпечення державної безпеки і громадського порядку.

Методи дослідження. У роботі було використано сукупність загальнонаукових і спеціальних методів, реалізація яких забезпечила об'єктивний, комплексний аналіз дослідження, посилила достовірність отриманих результатів. У дисертаційній роботі використано: методи аналізу і синтезу, узагальнення й наукової абстракції – для формування понятійно-категоріального апарату; діалектичний і системно-структурний методи – для аналізу підходів до розуміння змісту та структури антикорупційної політики у сфері логістичного забезпечення державної безпеки і громадського порядку; методи індукції та дедукції – для обґрунтування засад удосконалення антикорупційної політики у сфері логістичного забезпечення державної безпеки і громадського порядку; аналітичні методи спостереження, вимірювання і порівняння – для аналізу сучасного стану антикорупційної політики у сфері логістичного забезпечення державної безпеки і громадського порядку; факторний і ретроспективний аналіз, метод статистичних оцінок – для виявлення ключових проблем і перспектив розвитку антикорупційної політики у сфері логістичного забезпечення державної безпеки і громадського порядку; евристичні й методи логічного узагальнення – обґрунтування стратегічних напрямів реалізації антикорупційної політики у сфері логістичного забезпечення державної безпеки і громадського порядку.

Наукова новизна одержаних результатів. Основні положення дослідження, що характеризують наукову новизну отриманих результатів, які є особистим здобутком авторки та виносяться на захист, полягають у наступному:

уперше:

- розроблено концептуальну модель формування антикорупційної політики у сфері логістичного забезпечення державної безпеки і громадського порядку, яка побудована із урахуванням специфічних характеристик, завдань організації логістичного забезпечення, в основі якого представлені засади багаторівневого моделювання, що дозволяє цілісно поєднувати зв'язки, які реалізуються через матеріальні, інформаційні, фінансові потоки і забезпечують злагоджену координацію цілей, стратегічних завдань та функцій інститутів управління у ланцюгах антикорупційного забезпечення логістичних центрів;

удосконалено:

- структурно-логічну схему системи логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку, яка, на відміну від існуючих, передбачає комплексність організаційно-технологічних, фінансово-економічних та аналітично-інформаційних процесів, які реалізуються на етапі імплементації організаційно-економічних складових системи логістичного забезпечення державної безпеки і громадського порядку. Система вважається ефективною, якщо вона дозволяє максимально адаптувати діяльність певного інституту державної безпеки та громадського порядку об'єкта управління до умов внутрішнього і зовнішнього середовища забезпечуючи максимальну результативність цілей антикорупційної політики;

- науковий підхід до формування антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку, який відрізняється виокремленням політико-інституційної, нормативно-правової, організаційно-економічної, інформаційно-контролюючої складових,

результативне функціонування яких сприяє реалізації конституційних прав та свобод громадян, суверенітет, незалежність, гідний рівень якості життя людей, сталий соціально-економічний розвиток держави сформований на засадах етичності, законності та відкритості;

- напрями формування антикорупційної політики у сфері забезпечення державної безпеки та громадського порядку, які, на відміну від існуючих, ґрунтуються на імплементації чотирьох взаємодоповнюючих кластерів завдань, які включають сукупність стратегічних заходів: 1). Модернізація, координація та фінансування заходів для боротьби з корупцією. 2). Стимування незаконного фінансування та притягнення корупціонерів до відповідальності. 3). Збереження та посилення багатосторонньої архітектури антикорупційної політики. 4). Налагодження дипломатичної взаємодії та залучення іноземних ресурсів для реалізації цілей антикорупційної політики;

набули подальшого розвитку:

- наукове висвітлення теорій державної безпеки, антикорупційної політики, як складової теорії національної безпеки, що вирізняється виокремленням трьох підходів, які мають міждисциплінарний характер предмету дослідження (логістичний, інтегрований, лобістський) та розкриваючи сутність і зміст авторського поняття «антикорупційна політика логістичного забезпечення державної безпеки і громадського порядку», що представляє собою комплекс взаємопов'язаних організаційно-адміністративних, соціально-економічних, політико-правових та культурно-моральних форм управлінського впливу інститутів публічної влади та громадськості на уникнення, попередження, мінімізацію, подолання корупції у суспільстві, як головного чинника, забезпечення державної безпеки;

- розкриття специфічних характеристик інституціоналізації антикорупційної політики на засадах державної безпеки та громадського порядку, в частині ідентифікації національних особливостей реалізації функцій представників органів влади та їх взаємовідносин з громадськістю, в

тому числі щодо: забезпечення максимальної прозорості та відкритості даних; використання норм щодо невідворотної належної юридичної відповідальності за прояви корупції; можливостей цифрової трансформації в діяльність органів влади на загальнодержавному та місцевому рівнях; стимулювання нетерпимості та негативного відношення суспільства до корупції; побудови інформаційної системи логістичного забезпечення державної безпеки і громадського порядку із використанням механізму LOGFAS;

- узагальнення кращих зарубіжних практик щодо реалізації антикорупційної політики в сфері державної безпеки шляхом виокремлення форм та напрямів імплементації доміант е-Уряду в умовах розвитку інформаційного суспільства, до яких віднесено: якісний суспільний контроль та результативність функціонування державних представників; зміцнення морально-етичних норм влади та росту професіоналізму системи державного управління; розширення контрольної-управляючої ознаки та «каральної» дії на здійснення неправомірної діяльності посадовими особами; розробка схеми боротьби з хабарництвом де базою є антикорупційна правосвідомість;

- алгоритм реалізації антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки, який вирізняється змістовною наповнюваністю напрямів антикорупційної політики (інноваційно-інвестиційні, фінансові, соціально-демократичні, енергетичні та безпекові), методів ліквідації або упередження загроз державній безпеці і громадському порядку та системи оцінки антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки через три головні виміри (контекст, суб'єкти та інституції, управління й підзвітність).

Практичне значення одержаних результатів полягає в тому, що висновки та пропозиції автора можуть бути використані для підготовки й узгодження управлінських і суспільно-політичних рішень з питань реалізації антикорупційної політики задля забезпечення державної безпеки. Так, оригінальні методики та практичні рекомендації, що містяться в

дисертаційній роботі, використовувалися в діяльності: Верховної ради України (довідка про впровадження № 05-5/02-2 від 15.02.2022) при розробці законопроектів у сфері реалізації антикорупційної політики; Військової частини № 3066 Національної гвардії України (довідка № 174 від 22.09.2022 р.) при розробці перспективних напрямків щодо реалізації положень антикорупційної політики у сфері логістичного забезпечення державної безпеки; Національної академії Національної гвардії України для навчально-методичного забезпечення дисциплін «Логістичне забезпечення дій формувань Національної гвардії України», «Фінансово-господарська діяльність військової частини Національної гвардії України» та інші.

Особистий внесок здобувача. Наукове дослідження антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку як окремої наукової проблеми виконано дисертантом самостійно, з використанням досягнень науки державного управління. Теоретичні положення та висновки обґрунтовано на основі особистих досліджень автора у сфері теорії та практики державного управління, аналізу відповідної вітчизняної та зарубіжної літератури, а також нормативно-правової бази, що регулює окремі питання антикорупційної політики та державної безпеки.

Апробація результатів дисертації. Основні положення та результати дисертаційних розробок пройшли апробацію, обговорювались і отримали позитивну оцінку на 6 науково-практичних конференціях, зокрема: «Роль юриспруденції у формуванні сучасного суспільства» (Київ, 2020); «Сучасні світові тенденції розвитку інформаційних технологій, економіки і права» (Чернігів, 2019); «Право, юридична наука та освіта: здобутки та перспективи» (Київ, 2019); «Розвиток української держави в умовах активізації євроінтеграційних процесів» (Київ, 2018); «Роль юриспруденції у формуванні сучасного суспільства» (Київ, 2017); «Державне регулювання господарської комерційної діяльності (підприємництва)» (Київ, 2016).

Публікації. Основні результати дисертаційної роботи опубліковані у 13 наукових працях, з них: 6 статей у наукових фахових виданнях України,

обсягом 3,5 друк. арк.; 1 стаття в наукометричній базі даних, обсягом 0,6 друк. арк.; 6 публікацій у збірниках тез доповідей конференцій, обсягом 1,2 друк. арк. Загальний обсяг публікацій становить 4,9 друк. арк., особисто авторці належить 4,5 друк. арк.

Обсяг і структура роботи. Дисертаційна робота складається зі вступу, трьох розділів, висновків, списку використаних джерел та додатків. Загальний обсяг дисертації становить 245 сторінок друкованого комп'ютерного тексту. Основний зміст дисертаційного дослідження викладено на 218 сторінках. Робота містить 12 рисунків, 8 таблиць та 2 додатки. Список використаних джерел налічує 249 найменувань.

РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ ДОСЛІДЖЕННЯ АНТИКОРУПЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ ЛОГІСТИЧНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДЕРЖАВНОЇ БЕЗПЕКИ ТА ГРОМАДСЬКОГО ПОРЯДКУ

1.1. Змістовні характеристики та еволюція наукових досліджень антикорупційної політики забезпечення державної безпеки та громадського порядку

Проблема щодо належного безпечного існування всього людства виникла разом із появою людини та завжди займала одне із ключових місць в її функціонуванні. Перебуваючи під постійним впливом різноманітних факторів, які завдають шкоди життю, суспільним потребам й соціально-економічним інтересам, люди використовували різноманітні заходи для протидії негативним проявам цих факторів, які представлялись у вигляді попередження й подолання загроз та небезпек, які провокуються кимось або чимось. Тому необхідність в безпеці стала головною причиною для об'єднання людей, що із подальшим їх масштабуванням сприяло розвитку суспільства, передбачаючи підвищення можливостей та різних ресурсів людини, загалом суспільства для різних сфер життєдіяльності.

Головною специфічною особливістю безпеки є те, що вона сама по собі не існує, тобто не є ізольованою від людської життєдіяльності. Безпека пов'язана абсолютно з усіма сферами життя суспільства, що сприяє на засадах оцінювання рівня безпеки певного соціального об'єкта приймати рішення про актуальність виконання певних дій та рішень. Саме тому в сучасних умовах особлива увага приділяється дослідженню внутрішніх механізмів щодо розвитку соціальних об'єктів, до яких належить людина, різні соціальні групи, загалом держава.

Враховуючи реалії світового розвитку можна констатувати, що серед значної кількості суспільних проблем, від врегулювання яких залежить стан безпеки, ключову роль займає корупція. Дана проблема в умовах сучасності

представляється, як гіперпаразит, що має сукупність видів, форм прояву та який імплементувався практично до всіх сфер суспільного життя (управлінської, виробничої, фінансової, соціальної та інші). З даною проблемою доводиться часто зустрічатись в закладах освіти та охорони здоров'я, у роботі адміністративного апарату, веденні бізнесу тощо.

Корупція представляє собою серйозний негативний фактор, який суттєво стримує соціально-економічний розвиток та політичні зміни, які перешкоджають досягненню завдань сталості, імплементації європейських стандартів життя й підвищенню конкурентних позицій на міжнародному ринку. Корупційні прояви також представляються антагоністичним фактором для правової й демократичної держави, стримуючи цим самим реалізацію принципу щодо пріоритетності прав людини, негативно впливають на культурну й духовну складову суспільства, актуалізують ідеологічну кризу, деформують функції життєво важливих інститутів суспільства, а дії корупціонерів знищують систему розвитку всього людського потенціалу країни.

Відсутність практичних інструментів боротьби із корупцією, активізація впливу корупційних ризиків на різні сфери життєдіяльності, підтримуюче ставлення значної кількості громадян до проявів корупції та подекуди її підтримка, призвели до того, що почала розвиватись корупційна діяльність на різних рівнях влади, цим самим паралізувавши процес реалізації реформ, представлених керівництвом країни як першочергові та масштабні.

Питання корупції відкрито практично для кожної держави та представляється як глобальна загроза як економічно розвинутих країн, так і для тих, які розвиваються. Міжнародний досвід щодо боротьби із корупцією суттєвий, однак суспільство так й не змогло належним чином справитися з даною проблемою. Країни світу спрямовували свої зусилля на розробку ефективної антикорупційної політики з метою розбудови громадянського суспільства та максимально орієнтували зусилля на боротьбу з проявами корупції, однак результати таких заходів не завжди були результативними.

Проте без постійних антикорупційних заходів корупція має особливу властивість динамічно розширюватися. Тому бажаним для будь-якої держави є постійне вдосконалення системи формування та реалізації антикорупційної політики, яка має представлятись як самостійна функція держави.

Необхідність дослідження проблем корупції у контексті впливу її на різноманітні сфери суспільного життя, представляється проблемою не лише сьогодення, адже дане явище зародилося ще із формуванням різних об'єднань людей та появою проявів державності, що супроводжувались розвитком цивілізації. Вже на цей час відбувалось всезагальне засудження проявів корупційної діяльності і прийняття масштабності ризиків й загроз від її розвитку. Світові дослідники корупційних проблем Barnick K., Braemer J., Ludwig, J. стверджують, що «корупція як динамічна форма девіантної злочинної поведінки стара, як саме людство» [1]. «Історія корупції практично не поступається за своїм віком історії всієї людської цивілізації, також супроводжується діяльністю публічної влади у різних її формах. Світові історико-правові дослідження також підтверджують нерозривний зв'язок корупційної діяльності й управлінського апарату» [2]. Таким чином, для представлення комплексного підходу про заходи щодо боротьби з корупцією як з діяльністю, яка потребує вивчення історичних аспектів передумови її впливу на результативність механізмів державного управління.

У свою чергу, корупція як соціальне явище з'явилося паралельно із проявом управлінських взаємовідносин у життєдіяльності людей. В епоху становлення племінних та міжплемінних союзів й функціонування різних народностей в управлінців виникла потреба у здійсненні переговорів із іншими об'єднаннями, вирішенні міжетнічних, міжсуб'єктних соціальних конфліктів, в певній управлінській діяльності, що стримувало їх внесок у діяльність ще додержавного суспільства. Як результат зміни форм участі у суспільному житті з'явилася необхідність у отриманні певної винагороди за відведений час на громадські справи іншими суспільними й матеріальними благами, тому об'єднання, що входили до відповідного складу союзу й

отримували певний захист, зобов'язувались робити пожертвування (подарунки). Задля уникнення різного роду збройних нападів і розграбування сусідні об'єднання вдавалися до розробки договірних відносин шляхом відкупу від ворогів.

Науковці корупцію досить часто визнають «соціальною чумою» XXI століття. Корупція є справжньою загрозою положенням державності, кожної особистості, всього суспільства та безпеці держави. Вона виступає основним фактором зростання тіньових економічних відносин та національної політики, знищує морально-етичні принципи функціонування громадян підбиваючи авторитетність державного управління на всіх рівнях. [3]. Таким чином корупційна злочинність порушує права і законні інтереси громадян, відповідних організацій, завдає колосального матеріального збитку.

О. Дручек акцентує увагу на тому, що «на сьогодні розвиток української державності під впливом корупції набуває ознак глобального суспільного феномену, який є агресивним й непередбачуваним за своїм характером. Дане явище деформує різні сфери суспільного життя: соціально-економіку, управлінську, політику тощо. Тобто прояви корупції становлять суттєву загрозу для існування конституційно визначених параметрів державності – демократичні, соціальні та правові» [4, с. 276].

Негативний прояв корупції виникає тоді, коли на різних рівнях державні службовці та інші посадові особи, які уповноважені на виконання функцій держави (депутати, судді, працівники правоохоронних органів, керівники, лікарі та інші особи від яких залежить прийняття будь-якого рішення), що володіють владою над розподілом різного роду ресурсів, які безпосередньо їм не належать, здійснюють їх розподіл за особистими потребами.

Ключовим стимулом до прояву корупції є перспектива отримання прибутку (вигоди), яка пов'язана із використанням своїх повноважень, а важливим стримуючим фактором є ризик покарання. Різноманітні прояви

корупції представляють собою різну етичну оцінку: тобто одні дії представляються злочинними, інші тільки аморальними [5, с. 81].

Боротьба із корупцією є складовою частиною більш ширшої боротьби з метою формування ефективної системи управління. Управлінці повинні орієнтуватись насамперед не на протистояння корупції, а на знищення її впливу на розвиток суспільства загалом.

З метою проведення комплексного вивчення механізмів реалізації антикорупційної політики держави актуальним є розгляд питання структури корупції у розрізі різних наукових сфер.

Так, у економічній, юридичній, політичній й соціологічній, представлень поняття «корупція» представлено багато, вони насамперед схожі та розрізняються тільки в конкретизації діяльності, яка є більш-менш розгорнутою властивістю суб'єкта [6]. Це поняття у вузькому змісті пов'язане із впливом на права й законні інтереси людей, що практично знищує нормальну діяльність всіх інституцій публічної влади та негативно впливає на авторитет країни у світі.

Науковці розглядають корупційну діяльність у таких вимірах: економічному; соціальному; політичному; кримінологічному; правовому [7].

У свою чергу, в соціальному контексті корупція визначається на основі використання владною особою повноважень та наділених їй можливостей у напрямку незаконного збагачення своїх потреб.

Економічне розуміння корупція представляє собою привласнення особами власності й інших економічних вигід. Відповідно політичний аспект проявляється опосередковано на основі отримання влади.

Кримінологічний зміст корупції обмежується тільки тими сторонами соціального та економічного її значень, що представляють її антисоціальні, небезпечні для суспільства та є протиправні за своєю сутністю. Тобто, кримінологічне значення корупції представляється у вигляді антисоціального, суспільно небезпечного, загрозливого для державної безпеки. Саме такий контекст корупції пронизує всі гілки влади та представляє сукупність різних

злочинів, які скоєні відповідними посадовими особами задля особистісного прибутку від держави й інших установ або громадян країни. У даному значенні корупція є досить небезпечним діянням для суспільства, суб'єктами якого є різні посадові особи, які використовують свої владні повноваження із корисливою зацікавленістю та задля особистого збагачення.

Отже, корупція певним чином акумулює в собі соціально-правові, філософські, фінансові характеристики. Однак в осягненні такого феномену актуальним є не лише осягнути, чим він є в дії, головне це розробити практичні шляхи мінімізації його рівня, а вже потім ліквідувати причини, які породжують корупцію, виявлення та викорінення середовища, де корупція бере свій початок.

Науковий підхід до вивчення питань корупції для сфери державного управління в Україні уперше представлено у науковій праці В. Соловйова «Запобігання та протидія корупції в державному управлінні України» [8]. Під поняттям «корупція» автор пропонує розглядати певні діяння від уповноваженої особи, яка приносить їй дохід отриманий незаконним шляхи і регламентує інтереси всього суспільного блага конкретним груповим інтересом, або ж діяльність, орієнтовану на орієнтацію уповноваженої особи до незаконного використання своїх владних повноважень й можливостей. Дане визначення поширюється і на державних службовців, і суб'єктів приватного секторів.

Розглядаючи наукові доробки у сфері боротьби з корупцією, доцільно зауважити, що, незважаючи на високий рівень небезпеки та масштабність функціонування корупційної діяльності в Україні, не ефективна та не відповідає дійсним розмірам такого явища й загрозам державній безпеці антикорупційні заходи, як зі сторони державних структур, так й інституцій сучасного суспільства.

В сучасній Україні корупція стала складовою частиною соціально-економічного, суспільно-політичного й культурного життя населення. Представляючись не стільки феноменом кримінального характеру, скільки

прийнятним загальнодержавним негативним фактором занепаду нації, вона також негативно впливає на авторитет державної влади, цим самим руйнуючи сформований рівень державності й цим самим призводячи до порушення національної безпеки [9].

Подекуди науковці розглядають корупцію, як індикатор соціальної хворобливості суспільства. Головним її симптомом зазвичай виступає цинізм громадян, у той час коли в державі переважають криміногенні стандарти: тобто, у той час, коли корупцію всі зневажають й вважають її негативним і не припустимим явищем, все одно регулярно користуються сформовані нею механізми для досягнення особистих цілей.

Таким чином для України корупція практично на рівні всіх сфер життєдіяльності трансформувалась на головну глобальну проблему, не урегульованість та загострення якої негативно впливають на міжнародні суспільно-політичні відносини.

Отже, встановлено, що корупція є досить негативним явищем, а її небезпека представляється у наступному [10]:

- сприяє отриманню збитків всім (всім особам, які провокують на корупційні діяння);
- негативно впливає на авторитет держави, приносить шкоду регламентованим демократичним основам суспільства;
- не дотримання принципів верховенства права;
- представляється у вигляді не значних знаків уваги (цукерки, квіти тощо);
- провокує порушення встановленого порядку реалізації владних повноважень службовими особами представників органів влади на всіх рівнях управління;
- стимулює незаконні привілеї для корумпованих угруповань й кланів, цим самим підпорядковуючи владу держави інтересам посадових осіб, службовців;

- стимулює розвиток організованої злочинності, перш за все економічної, стає важливою умовою для її існування;
- впливає на принципи соціальної справедливості та невідворотності покарання;
- формує залежність (спробував один раз тому хочеться постійно);
- знищує моральні, духовні та культурні цінності;
- провокує адміністративну й кримінальну відповідальність;
- підвищує рівень безробіття в країні.

Дослідник С. Задорожний вдало систематизував явище корупції у п'ять ідентифікуючих комплексних кластерів (Додаток А) [11].

Проведений аналіз наукових досліджень корупції враховуючи різноманітні теоретико-концептуальні підходи дозволяє зробити висновок, що існує сукупність різних визначень, які подекуди є протилежними за змістом, однак в умовах сучасності їх становлення доцільно представити таку характеристику: «Сучасна концепція розвитку корупції зупиняється на звичайному розумінні корупції як певного зловживання владою на користь приватної вигоди...» [12].

Для зниження рівня загрози державній безпеці від постійного зростання рівня корупції, потрібно терміново розробляти та реалізувати ефективну антикорупційну політику.

Саме тому, антикорупційна політика є певною реакцією на прояви корупційної діяльності, які виникають у певний період або ж прогнозуються у перспективі. Також варто звернути увагу, що безпосередньо державну політику доцільно розглядати як сукупність стратегічних цілей, управлінських заходів держави, прийнятих рішень та дій, алгоритм реалізації державних рішень (регламентованих владою цілей) й системи публічного управління розвитком держави [13].

Зауважимо, що значна кількість науковців наголошують на тому, що антикорупційна політика держави – це сукупність заходів, орієнтованих на протидію та запобігання проявам корупції. З даного погляду логічним

представляється визначення В. Соловйова щодо антикорупційної політики як «комплексу взаємопов'язаних дій представників органів влади з метою розробки та реалізації визначеної мети, завдань, принципів й стратегічних напрямів вирішення проблем у сфері протидії розвитку корупції» [15, с.103]. Також вчений наголошує, що «головною метою антикорупційної політики держави є формування і організація ефективної системи боротьби з корупцією, ідентифікація її передумов й усунення можливих наслідків, розробка алгоритму забезпечення принципу незворотності покарання за корупційні діяння» [14,с.36.]

Вивчаючи ключові поняття і складові антикорупційної політики держави науковець О. Береза зосереджує увагу на концептуальних складових процесу управління та антикорупційну політику розглядає як «певну сукупність мети, визначених цілей, завдань, специфічних принципів, й заходів, рішень та дій у напрямку стримування розвитку корупції, які відбуваються через систему публічного управління й інститути громадянськості на основі чинного законодавства й забезпечують мінімізацію рівня корупції для різних сфер суспільного життя» [16, с. 141].

Отже, антикорупційна політика передбачає розробку та реалізацію диверсифікованих та алгоритмічних заходів держави базуючись на основах Конституційного устрою по мінімізації або ж усуненню причин та умов, які провокують та сприяють розвитку корупції в різних сферах суспільства. Таким чином, вона повинна стати складовою частиною основної стратегії розвитку держави, представленої в різних напрямках й пріоритетах: соціально-економічному, суспільно-політичному, державно-правовому, громадянському, екологічному, соціокультурному.

У ході проведеного дослідження нами систематизовано наукові погляди щодо визначення змісту та мети антикорупційної політики, які представлено в табл. 1.1.

Таблиця 1.1

**Систематизація поглядів науковців щодо визначення змісту
антикорупційної політики держави**

Автор/ джерело	Зміст антикорупційної політики
1	2
В. Берестень	Зниження існуючого рівня корупції й забезпечення належного захисту прав та законних інтересів населення, суспільства від загроз, що пов'язані із корупційною діяльністю [17, с.25].
Т. Агафонова	Проведення протидії корупції з метою боротьби за становлення режиму законності й правопорядку, за інститути, які повинні слугувати суспільству, однак які на даний момент використовують у особистих інтересах чиновники, або ж представники злочинності, певні тіньові структури [18, с.341].
А.Михненко	Формування та організація ефективної системи боротьби з корупцією, ідентифікація та нейтралізація її передумов й наслідків, розробка напрямів забезпечення понесення відповідальності за виконані корупційні діяння [19, с.230]. Автором визначені загальні цілі антикорупційної політики держави: своєчасне запобігання проявам корупції; цільова стратегічна боротьба з корупційною діяльністю на різних управлінських рівнях; мінімізація масштабів умов та обставин, які стимулюють розвиток корупції; результативність виявлення корупційної діяльності та належне покарання за них; мінімізація мотивації для посадових осіб до підтримки корупційних дій; становлення атмосфери для несприйняття суспільством корупції [20, с.209].
О. Береза	Зниження обсягів корупції (на конкретній території чи галузі тощо); мінімізація рівня позитивного ставлення до корупції (враховуючи міжнародні або вітчизняні індекси, показники); впровадження освітньо-просвітницької кампанії щодо боротьби з корупцією серед громадян; підвищення розкриття корупційних правопорушень, належне покарання і втрати (матеріальних або нематеріальних) особі, яка приймає участь в корупційних відносинах, повноцінне відшкодування збитків заподіяних від корупційних дій (враховуючи моральну шкоду, яка може досить негативно впливати на стан держави в міжнародних відносинах) [16, с. 120].
А. Новак	Підвищення результативності функціонування приватного сектору; дострокова ефективність економіки, сталість її зростання; дотримання засад соціальної справедливості; суспільно-політична стабільність [21, С. 34].

Враховуючи вищевикладене, зазначимо, що ключовими цілями української антикорупційної політики має стати насамперед постійне зменшення рівня корупції і забезпечення своєчасного захисту прав й легітимних інтересів всіх громадян та загалом суспільства від загроз, що пов'язані із корупцією, на основі реалізації дієвих антикорупційних механізмів та їх інструментарію.

Таким чином, основними завданнями антикорупційної політики держави доцільно вважати: [22, с. 242]:

- своєчасне попередження правопорушень в сфері корупційних процесів;
- розробка законодавчого механізму, який покликаний перешкоджати підкупу осіб, що наділені повноваженнями публічної влади;
- дотримання відповідальності за різного роду корупційні правопорушення на всіх рівнях та різних сферах життєдіяльності, що прямо передбачені нормативними актами;
- здійснення відшкодування шкоди, яка заподіяна різноманітними корупційними правопорушеннями;
- постійний моніторинг внутрішніх й зовнішніх факторів корупційного ризику та ефективності заходів реалізації антикорупційної політики;
- становлення загальнонаціональної антикорупційної свідомості;
- підтримка заходів щодо реалізації прав громадян й організацій на належний доступ до інформації про різного роду факти корупції, а також на їх представлення в публічних засобах інформації;
- розробка стимулів до діяльності посадових осіб, які будуть непідкупними та соціально відповідальними.

Корупція та конфлікт є сусідами, і їхнє співіснування породжує порочне коло насильства та нестабільності. Міжнародні військові операції – від стабілізаційних місій і миротворчих операцій до допомоги в безпеці – часто відбуваються в середовищах, уражених корупцією та конфліктами. Корупція може підірвати мету місії, увічнити незахищеність і спричинити страждання для цілих суспільств.

Присутність заходів безпеки у зонах конфлікту може мати власний вплив на серйозність і поширеність корупції. Приплив військових, фінансових і політичних ресурсів, який супроводжується міжнародною військовою присутністю, може бути використаний для посилення впливу

корумпованих мереж, які отримують вигоду від конфлікту та підривають мир. Ці мережі та ресурси можуть зміцнити супротивників і, зрештою, мати жахливі наслідки для ефективності та успіху завдань.

Корупція в самих силах безпеки – від перенаправлення ресурсів на чорний ринок і хабарництва в обмін на працевлаштування до жорстокого поводження з цивільними – ускладнює проблему. Це наражає на погіршення репутації, витрачання ресурсів і сприяє підвищенню рівня корумпованості в сфері державної безпеки.

Тому вкрай важливо, щоб сфери цивільного захисту й оборони були готові визнавати та пом'якшувати масштаби, серйозність і вплив корупції, зменшувати корупційні ризики у своїй власній діяльності та працювати в рамках більш широких антикорупційних заходів.

Таким чином, особливої актуальності набуває питання дослідження змістовного наповнення сутності державної безпеки та громадського порядку.

Дослідження безпекових питань були є та постійно будуть актуальними для різних країн світу. Проведений аналіз наукової літератури з питань державної безпеки починаючи ще від стародавніх часів й закінчуючи сучасністю засвідчив про поступові зміни змісту та підходів до визначення «державної безпека», форм і методів її забезпечення, захисту у відповідності до чинного законодавства. Практично до середини XIX ст. сутність державної безпеки розглядалась у контексті військової сили, могутності армії, забезпечуючись насамперед на засадах військових методів, тим самим імплементувавши в зміст державної безпеки практично тотожні характеристики військової безпеки. Вже наприкінці XX ст. зі стрімким розвитком науково-технічного прогресу та інноваційних інформаційних технологій суспільство практично усвідомило перспективну важливість аспектів публічного управління державною безпекою.

Таким чином сучасний стан дослідження проблем державної безпеки характеризується сукупністю підходів до її представлення. Таким чином

загальне визначення «безпеки» використовується до значної кількості процесів, адже специфічні характеристики безпеки певного соціального суб'єкта, які представляють, насамперед, «відсутність небезпеки», також сприяють представленню цього поняття на рівні різних сфер господарювання. Деякі науковці пов'язують безпеку із такими категоріями, як держава, суспільство, громадяни, управління тощо. У свою чергу безпека з моменту становлення людства є головною потребою людини та як суспільно-політичне, культурне й управлінське поняття представляється у вигляді життєвої спроможності для конкретних соціальних об'єктів.

Основою політики забезпечення безпеки у радянські часи була покладена комуністична доктрина, згідно до якої інтереси особи та суспільства безпосередньо підпорядковуються інтересам держави. Після заміни царської ідеології на так звану марксистську також не змінились погляди на забезпечення державної безпеки. Тобто держава, як і раніше, була головним об'єктом та суб'єктом безпеки, а специфічна властивість особистості та суспільства не розглядалися як важливі. Таким чином, представляючи державну безпеку як ключову для поняття безпеки загалом, то визначали як відсутність небезпеки. Тому низка вчених, стверджувала, що «Безпека це відсутність небезпеки, або її збереження й надійність». Урегульовуючи дану проблему, варто зауважити, що державна безпека формує цілісну систему тільки умовно, адже вона стосується різних сфер життєдіяльності всього суспільства: соціально-політичної, економічної, управлінської, науково-технічної й інших. Дослідження проблеми безпеки тільки з позицій й пріоритетів державних інтересів применшує рівень теоретичних надбань, насамперед в аспекті сприяння безпеки кожного індивіда та суспільства загалом.

Науковці також визначають безпеку як певний атрибут, важливу властивість всієї соціальної системи, відповідно втрата якого призводить до знищення всієї системи [23-24]. Так, у науковому доробку «Державне управління і національна безпека» дослідник А. Прохожев зазначає, що

державна безпека представляється як певний рівень «захищеності життєво важливих соціально-економічних інтересів індивіда, суспільства й держави для всіх сфер життєдіяльності від виникаючих внутрішніх й зовнішніх загроз, забезпечуючи цим самим стійкий розвиток країни» [25].

В сучасних умовах, коли нові виклики потребують від держав нагальних й легальних зусиль для уникнення загроз різного порядку та враховуючи постійно мінливі суспільно-політичні умови розвитку України, так й поза її межами, які безпосередньо впливають на забезпечення державної безпеки, тому на думку автора, поняття безпеки може бути більш доцільним, якщо розглядати його у контексті оцінки стану й умов щодо захищеності важливих для життя інтересів індивіда (громадянина), держави загалом, які належним чином гарантують, враховуючи можливий вплив внутрішніх та зовнішніх загроз, виживання й подальший стійкий розвиток [26-29]. У контексті дослідження особливостей забезпечення державної безпеки ключове значення має також її структура й інституційна складова, яка належним чином впливає на форми, методи та систему ідентифікації, попередження та нейтралізації дії факторів, які становлять загрозу державній безпеці. Схематично структура системи інституційного забезпечення управління державною безпекою та громадським порядком нами представлена на рис. 1.1.

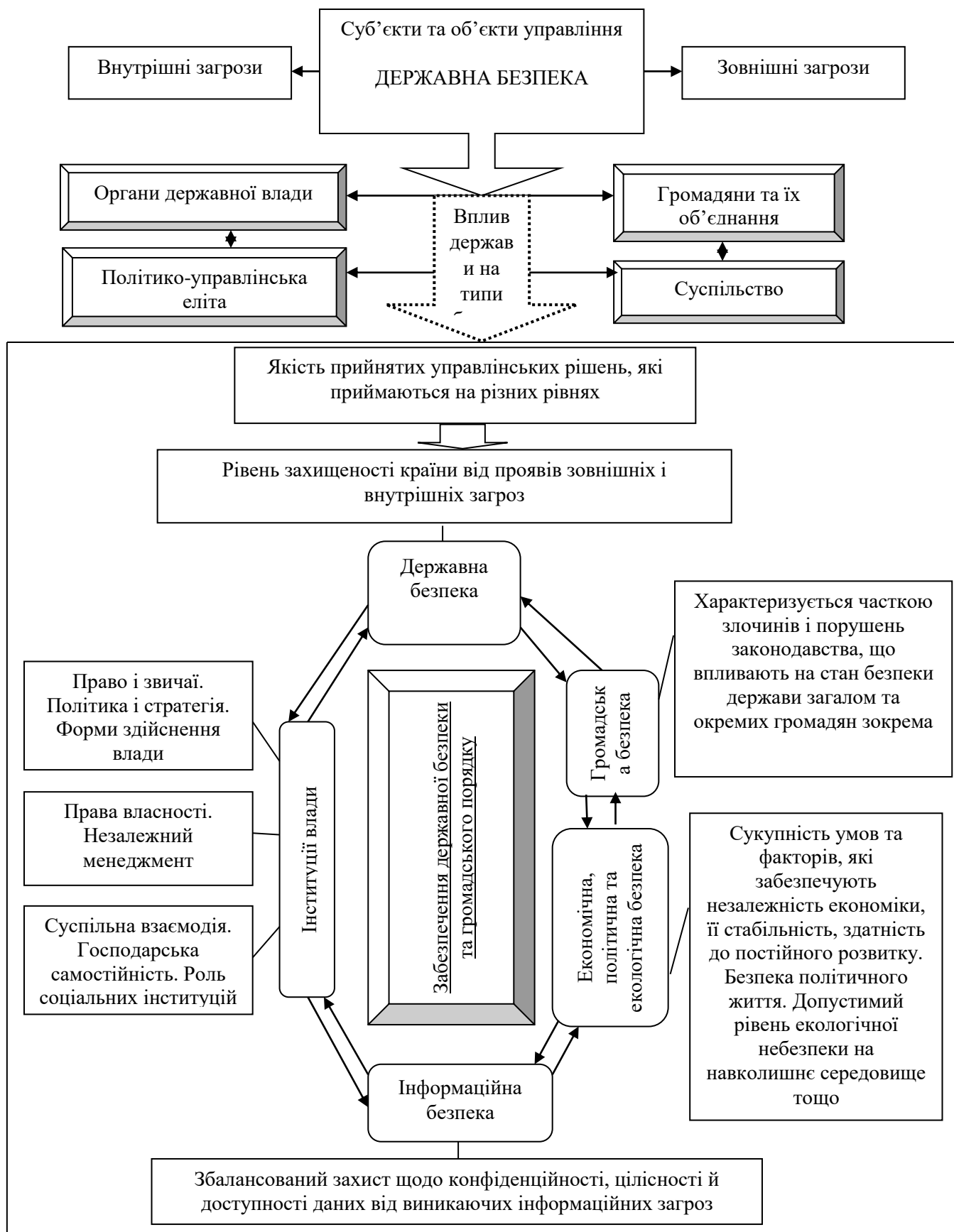

Рис. 1.1. Структура системи інституційного забезпечення управління державною безпекою та громадським порядком

Джерело: авторська розробка

Зазвичай, джерела, які представляють загрозу державній безпеці, на думку автора, представляються, державними кордонами та поділяються на внутрішні й зовнішні. Відповідно, зовнішня безпека – це певний рівень захищеності національних інтересів, культурних й духовних цінностей та способу життя від виникаючих загроз, які виникають ззовні відносно держави. Сьогодні також існує значна кількість проблем зовнішньої безпеки до яких відноситься тероризм, зміна клімату, різні епідеміологічні загрози, злочинність та інші, які в масштабі лише однієї країни практично неможливо вирішити. Підтвердженням тому є світова пандемія COVID-19. Таким чином при забезпеченні зовнішньої безпеки доцільно шукати балансу інтересів саме з іншими країнами. У свою чергу внутрішню безпеку деякі науковці розглядають як рівень «захищеності безпосередньо національних інтересів, цінностей та способу життя від виникаючих загроз, які походять від осіб, дій та об'єктів управлінням держави».

Враховуючи вищевикладене вважаємо, що більш прийнятним доцільно вважати представлення внутрішньої безпеки як певного стану нормального функціонування всіх інститутів державного управління, громадянського суспільства та органів публічної влади, на результативність яких впливають не дієві інструменти державного регулювання економіки, розбіжності в поглядах між політичними силами, суттєве зниження якості й рівня життя населення та постійне зростання злочинності [30-32].

З точки зору науки державного управління, поняття державної безпеки доцільно визначати, як загально концептуальне, яке можливо використовувати на рівні правового регулювання міжнародних відносин, та вдосконалення національного законодавства. Отже, державна безпека розглядається як підтримуваний стан для міжнародних відносин, впливає на національні правовідносини, та може використовуватись як у міжнародному, так й державному регулюванні. Таким чином, державну безпеку варто розглядати, враховуючи зміст комплексного державно-управлінського й соціально-економічного явища безпеки, у контексті функціонування трьох сфер розвитку суспільства – живої природи, сформованого людиною та

результатів життєдіяльності. Даний підхід підтверджується тим, що загалом управління та зокрема державне управління як важлива передумова для життєдіяльності суспільства (держава також представлена, як суспільна інституція) функціонує в середовищі сформованого людиною, в різних живих організмах (природних системах) та суспільстві загалом (різних соціальних системах), що взаємопов'язані й взаємозалежні один з одним. У даному аспекті загальне визначення безпеки має розглядатися як певна захищеність загалом матеріального світу та людського суспільства щодо впливу негативних явищ різного характеру, а об'єктами безпеки відповідно виступає природа і суспільство. За об'єктною характеристикою безпеку можна систематизувати за такими групами: безпека життєдіяльності людини (особиста та майнова безпека), навколишнього природного середовища (екологічна безпека) та державна безпека. Вважаємо логічним, що всі ці види безпеки є між собою взаємопов'язаними та взаємозалежними, адже, насамперед, в них ключовим елементом є саме людина, також безпека є загальною та неподільною.

Тому безпеку існування людини варто розглядати, як стан захищеності життя людини як певної біологічної істоти, різних її фізіологічних потреб, що є природними, від прояву негативних явищ, які можуть зашкодити її життю й здоров'ю, та її майна. Така безпека забезпечується безпосередньо дотриманням кожною людиною різних інстинктивних або ж сформованих досвідом правил поведінки для життя і побуту (наприклад пожежна безпека, екологічна безпека, безпека праці й інші). Так, під екологічною безпекою визначається стан захищеності кожної людини й навколишнього середовища від впливу негативних факторів різного роду природного й техногенного характеру.

Так, як предметом нашого дослідження є державна безпека, під якою розглядається стан розвитку кожної людини як соціального суб'єкта. Висновок, який походить із представленої сентенції, полягає, насамперед, у тому, що безпека є складовою умовою життєдіяльності особи, загалом

суспільства і держави, дозволяючи цим самим зберігати всі можливі накопичені цінності як певна гарантія перспективної можливості їх сталого розвитку.

Сукупність управлінсько-правовий та теоретично-концептуальних конструкцій обґрунтування змісту безпеки об'єднує цільове прагнення передати даний стан на основі конкретних ознак, тобто, описавши як стан або стан потенційної особи для якої немає загрози безпеці; стан, за якого практично відсутня перспективна можливість або ж загроза, спроможна заподіяти комусь, чи чомусь шкоду або нещастя» [33], на думку академіка В. Вернадського або як визначено у матеріалах ООН, через поняття «національної стійкості» [34].

Наукові підходи до визначення сутності поняття "державна безпека" нами систематизовано у комплексні групи (рис.1.2.).

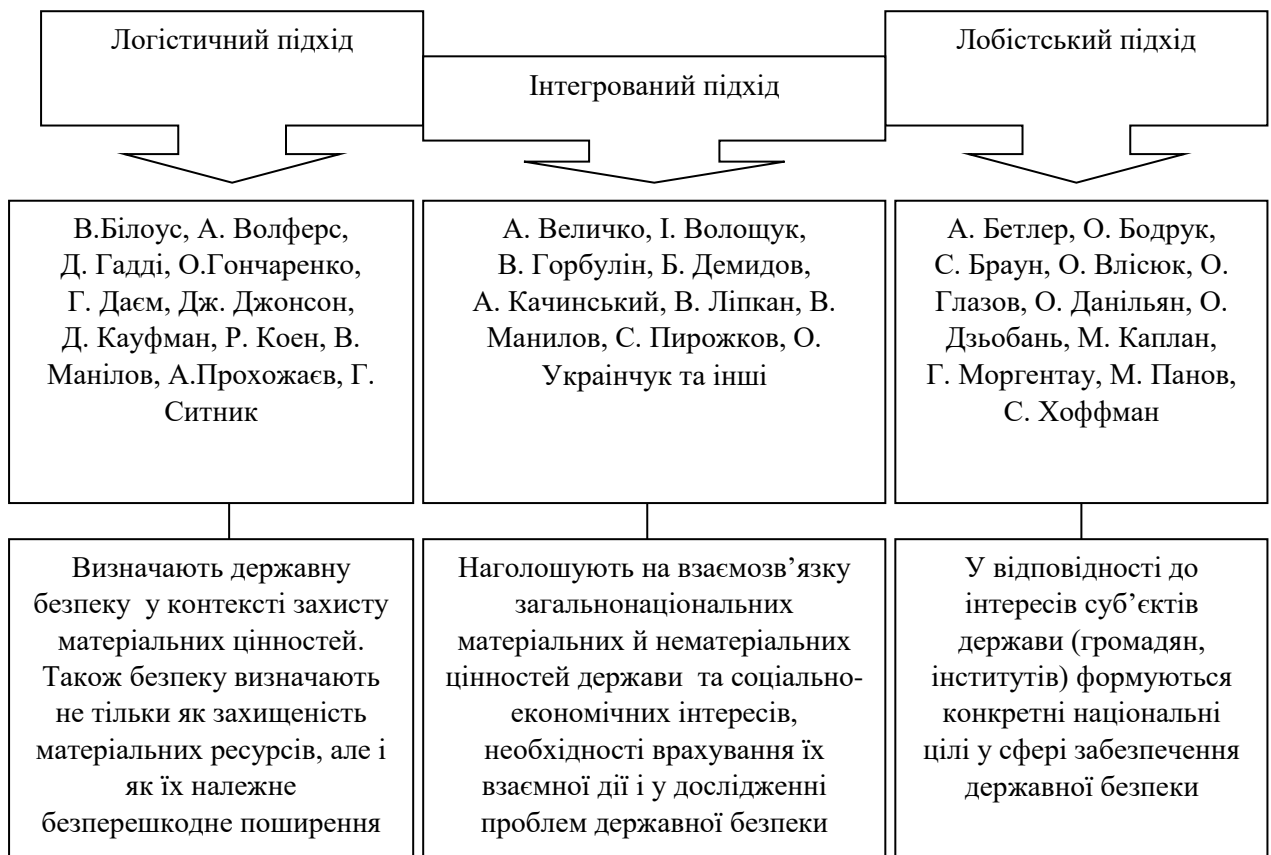

Рис.1.2. Теоретичні підходи до представлення сутності державної безпеки

*Джерело: систематизовано автором

Варто також звернути увагу на конкретизацію змісту поняття “державна безпека”: якщо значна кількість досліджень представляла забезпечення державної безпеки в контексті захисту соціально-економічних інтересів держави, то з плином часу актуальності набуває визначення особливостей та напрямів захисту соціально-економічних інтересів кожної особи (громадянина) й суспільства загалом. Тобто визначення державної безпеки набуло персоніфікованого характеру, орієнтуючись на суб’єктні відносини та потреби. Даний підхід представлено також в новій редакції Закону України «Про національну безпеку України», що відповідає викликам сучасності, адже, як свідчить еволюційний досвід, акцентування уваги лише на інтересах держави, стану розвитку економічного й військового потенціалу і відповідно підпорядкування визначеним загальнодержавним цілям інтересів особистостей (громадян) та суспільства загалом сприяє суттєвому загостренню соціальної ситуації, формуванню національних конфліктів, що призводить до різного роду дезінтеграційних трансформацій.

Враховуючи результати проведеного дослідження, зробимо проміжні висновки. По-перше, до сьогодні поняття державної безпеки визначається як:

- 1) рівень захищеності соціально-економічних й екологічних інтересів індивіда, громадськості та держави;
- 2) практична відсутність небезпеки;
- 3) специфічна особливість (властивість) системи державного управління;
- 4) спеціалізована діяльність органів державної влади;
- 5) досягнення певного стану тощо.

Також, запозичений із західних дослідників термін «державна безпека» можна адаптувати до національних реалій розглядаючи лише всі фактори, що можуть впливати на безпеку. Під державною безпекою варто також розглядати стан сталого розвитку індивіда, громадськості й загалом держави, що гарантує реалізацію і захист національних інтересів. У свою чергу, «стан сталого розвитку» представляється як становище, за якого певним чином

забезпечуються дотримання всіх конституційних прав та свобод громадян, належне стійке функціонування суспільно-політичної, соціально-економічної і управлінської систем держави, суверенітет та територіальна цілісність для держави на засадах реалізації положень надійності захисту інтересів суб'єктів держави.

Державна безпека певним чином потребує системності у її розгляді, адже об'єктивною основою для науки є практична потреба комплексного освоєння й трансформації природи та суспільства. Саме вивчення особливостей системного розвитку соціально-економічних відносин, враховуючи виникнення ендогенних загроз безпеці держави, підтверджує, що певний елемент або предмет є відокремленою системою, що формується й розвивається на основі задіяння різних частин.

Варто також розрізнити систему державної безпеки та систему забезпечення державної безпеки. Адже система державної безпеки представляється функціональною системою, яка інтерпретує динамічність процесів взаємодії інтересів суспільства й загроз таким інтересам; відповідно система забезпечення державної безпеки є організаційною системою інститутів, інституцій, фінансових ресурсів, різних організацій та громадян, які впливають на результати реалізації завдань у сфері забезпечення державної безпеки.

Етимологічно поняття «система» представляється, як «певний порядок щодо розташування і зв'язку дій», загальне, що представляє собою комплексність закономірності функціонування виділених частин, які перебувають у тісному взаємозв'язку». Згідно із положеннями Закону України «Про концепцію національної безпеки» таку систему можна представити як складну багаторівневу структуру із взаємопов'язаними складовими елементами, які самі по собі представляють собою незалежно функціонуючі системи [35]. До таких елементів належать, по-перше, загальнонаціональні цінності, соціально-економічні й екологічні інтереси та

цілі, по-друге, можливі загрози державним інтересам, по-третє, безпосередньо функціонуюча система забезпечення державної безпеки.

Основою системи державної безпеки є національні інтереси, які належним чином взаємодіють та протистоять різноманітним екзогенним й ендеогенним загрозам, адже вони є ключовою рушійною силою для стійкого розвитку всього суспільства. Концепція національної безпеки України також задекларувала ключовий пріоритет певних інтересів особи, однак фактично даний документ інтерпретує інтереси держави.

Таким чином на основі системи державної безпеки відбувається інтегрування пріоритетів об'єктів державної безпеки: для людини це права й свободи; загалом для суспільства це збереження і постійне примноження матеріально-духовних цінностей; на рівні держави це забезпечена внутрішня стабільність, суверенність й територіальна цілісність. Враховуючи вищевикладене, предметом дослідження складових державної безпеки також є цінності держави, які визначають основні сторони життя індивіда й суспільства виконуючи цим самим двояку роль у забезпеченні державної безпеки: по-перше, як базова складова національної політики забезпечення державної безпеки, по-друге, як першочерговий об'єкт захисту інтересів всіх учасників.

Враховуючи об'єктний підхід до визначення державної безпеки, то на увагу заслуговують життєво важливі першочергові інтереси, які захищаються від екзогенних та ендеогенних загроз, пропонується класифікувати державну безпеку за такими видами: безпека людини (особи, громадянина), безпека суспільства. Під безпекою людини варто розглядати стан її розвитку, своєчасності й гарантованості захисту від виникаючих загроз, які формуються на рівні особистих інтересів та потреб, що впливають на життя, здоров'я і гідність кожного згідно конституційних прав, свобод, забезпечуючи цим самим на достойному рівні свободу совісті й політичних переконань. Відповідно, безпека суспільства представляє собою безпосереднє продовження безпеки людини передбачаючи захист всього

«громадянського суспільства», а саме громадського порядку та спокою, належних матеріальних й духовних цінностей, свобод та прав громадських об'єднань їх повноцінної діяльності; належне функціонування громадських інститутів; надійний захист суверенітету й територіальної цілісності для різних сфер життєдіяльності людини та конституційного ладу.

Останнім часом на особливу увагу заслуговує поняття громадської безпеки, яке представляється системою зв'язків та відносин сформованих із дотриманням дієвих норм, орієнтованих на запобігання і нейтралізацію небезпечних загроз життю і здоров'ю людей, їх майну від впливу стихійних природних сил або діяльності, які становлять підвищену небезпеку для всього навколо. Таким чином громадська безпека в процесі життя людей є змістовною характеристикою громадського порядку, що представляє собою «громадський спокій й нормальний перебіг всього суспільного життя».

Науковцями це поняття визначалось по-різному: за період 70-х років вся діяльність відповідних правоохоронних органів загалом характеризувалася як належна робота з «охорони громадського порядку»; вже у 90-х роках це визначення обмежувалось поняттям «міліція громадської безпеки» враховуючи значну частину служб від органів внутрішніх справ. Таким чином, в поняття громадського порядку закладено було «глобальний зміст», адже «структура системи охорони громадського порядку є дуже широкою й занадто універсальною».

Таким чином, змістовне наповнення сутності «громадського порядку» було здійснено багатьма зарубіжними й вітчизняними науковцями. Сучасність продукує самостійне визначення для громадської безпеки, тому подекуди відбувається його ототожнення із терміном «громадський порядок». На нашу думку, лише «безпека є вищим соціальним поняттям, відповідно до якого усе суспільство функціонує лише для того, щоб належним чином забезпечити кожному громадянину його прав, свобод та власності». Однак термін «громадський порядок» також використовується у

національному законодавстві, що актуалізує його розгляд й представлення в дослідженнях.

Отже, громадський порядок представляє собою цілеорієнтовану соціальну систему, що регламентується державою у напрямку досягнення конкретних цілей, що обумовлені життєво важливими соціально-економічними й екологічними інтересами кожного індивіда та суспільства загалом. Ключовою метою забезпечення громадського порядку є формування та підтримка належного рівня захищеності всіх об'єктів громадськості: прав та свобод, життя і здоров'я громадян, їх власності, публічних послуг та їх інститутів. Основними загрозами громадському порядку є сукупність умов та факторів, які становлять реальну або потенційну загрозу для об'єктів громадськості.

Розглядаючи безпеку суспільства необхідно розуміти, як безпеку країни, у широкому розумінні, так й безпеку громадянського суспільства, яке, доцільно враховувати в системі державної безпеки (безпека особи та суспільства). Таким чином термін «громадський» включає за своїм змістом всю сукупність соціальних явищ. На етимологічному рівні, таке розуміння, можна використовувати, однак відбувається тоді ототожнення громадського порядку з державною безпекою, зміщуються видові та родові значення, призводячи до проблемності використання понять у практичній та правовій діяльності. Таким чином варто обмежити зміст громадського порядку лише сферою захисту від злочинів щодо посягання на права громадян або їх об'єднань, та від різного роду загроз техногенного й природного характеру.

Отже, в умовах постійного впливу різноманітних загроз та небезпек, у тому числі й корупційних, що є парафразами для державної безпеки, відбувається одночасне становлення так званого “безпечного” суспільства, яке для виживання й розвитку суттєво приділяє увагу до сфери громадського порядку. Свідченнями даного твердження є також стрімке та одночасне продукування різного роду державних та громадянських підходів до вирішення проблем корупції і державної безпеки, врахування суб'єктами

влади більш ширшого спектру безпекових та антикорупційних інтересів, своєчасного прийняття ними рішень, які повинні бути схвально сприйняті як сектором безпеки, громадського порядку, так і суспільством, що повинно володіти антикорупційними навичками й компетентностями. Тому, під антикорупційною політикою забезпечення державної безпеки та громадського порядку запропоновано розглядати комплекс взаємопов'язаних організаційно-адміністративних, соціально-економічних, політико-правових та культурно-моральних форм управлінського впливу інститутів публічної влади та громадськості на уникнення, попередження, мінімізацію, подолання корупції у суспільстві, як головного чинника, забезпечення державної безпеки.

1.2. Концептуальні складові логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку

За період незалежної України постійно відбуваються спроби здійснити реформування правоохоронних, спеціальних органів влади та інших інститутів держави з метою забезпечення захисту всіх можливих інтересів держави від екзогенних й ендогенних викликів та загроз [36-43]. Причиною цього є постійна зміна національних соціально-економічних, геополітичних, екологічних, юридичних та оборонних пріоритетів, що сформовано під впливом сучасних внутрішніх та зовнішніх чинників розбудови незалежної, розвиваючої Української держави в умовах глобалізації, яке характеризується політичними й фінансовими кризами, конфліктами, інноваційними технологіями та іншими загрозами й викликами державній безпеці. Відповідно цілі реформування визначаються параметрами підвищення різноманітних якісних параметрів таких формувань та органів в умовах зниження витрат на державну безпеку і громадський порядок [44-46].

Досить широкий спектр виникаючих викликів та загроз державній безпеці призвів лише до того, що більшість країн світу й різні міжнародні організації

більше не виділяють окремо сфери безпеки та оборони, а об'єднуючи в єдину загальнонаціональну систему державної безпеки всі органи влади, громадські організації та інші сили, хто впливає на захист держави, суспільства, інфраструктури і населення [42-46].

Враховуючи сучасні виклики та загрози, тенденції розвитку системи державної безпеки та громадського порядку, наявних у міжнародному співтоваристві реформування правоохоронних та державних спеціальних органів відбувається на засадах становлення якісно нової для України цілісної системи – сектору державної безпеки та громадського порядку, що надає значні переваги в сфері управління, використанні та забезпеченні його інститутів у контексті імплементації синергетичних ефектів від інтеграції, глобалізації, проведенні уніфікації та ефективною інноваційною оптимізації використаних ресурсів [47-48].

Враховуючи сучасний стан становлення соціально-економічних відносин побудованих на людодцентризмі змінюється розуміння сил системи державної безпеки та громадського порядку як функціонування особливих публічних інститутів, які, надають специфічні послуги всьому суспільству, та орієнтовані на задоволення відповідних соціальних потреб у сфері державної безпеки та охорони громадського порядку (боротьба із організованою злочинністю та тероризмом; підтримка населення в надзвичайних ситуаціях або техногенних катастроф; забезпечення ліквідації наслідків надзвичайних ситуацій; військова оборона; забезпечення захисту прав та свобод громадян та інші).

Послуги, які надаються інститутами органів публічної влади у сфері державної безпеки та громадського порядку, належать до так званого суспільного товару. Тобто їх специфічними особливостями є неринковий та нематеріальний характер. Насамперед це пояснюється тим, що органи влади, діяльність яких орієнтована на забезпечення державної безпеки та громадського порядку є некомерційними структурами, а тому, споживання таких послуг не залежить від рівня платоспроможності кінцевих споживачів (або ж членів суспільства), адже їх виробництво безпосередньо стимулюється та оплачується за рахунок коштів відповідних бюджетів. Також важливо зазначити, що на виробництво таких

послуг не витрачається праця, яка передбачає задіяння у процесі формування матеріальних благ, адже вони завжди перебувають в зоні їх індивідуального споживання [49-50]. Отже, інститути державної безпеки та громадського порядку насамперед забезпечують суспільство колективними благами, тобто такими благами, споживання яких здійснюється всіма членами суспільства колективно, дістається всім порівну і носить з боку держави обов'язковий характер.

Ефективна діяльність інститутів державної безпеки та громадського порядку потребує певного ресурсного, по-перше, фінансового і матеріально-технічного забезпечення, що потребує ефективного управління ними, тобто: методичного й математичного обґрунтування потреб в певних ресурсах, їх належної концентрації в інтересах реалізації пріоритетних завдань державної безпеки та громадського порядку, раціонального розподілу виділених ресурсів між складовими інститутами державної безпеки та громадського порядку, ефективної організації їх постачання враховуючи стан ринкової економіки й оптимізації джерел використання.

Необхідність ресурсного забезпечення як базового фактору забезпечення державної безпеки та громадського порядку актуалізується в усіх нормативно-правових документах, які визначають ключові завдання, загальні принципи, стратегічні напрями й механізми щодо удосконалення системи інститутів державної безпеки та громадського порядку [51-53].

Провідними критеріями ефективного функціонування інститутів державної безпеки та громадського порядку є забезпечення достатнього рівня їх фінансування та оптимального використання асигнованих фінансових ресурсів. Рівень ресурсного забезпечення залежить насамперед від стану національної економіки, що зумовлює перспективні можливості держави у напрямку задоволення потреб інститутів державної безпеки та громадського порядку, планами їх модернізації і визначеними завданнями. Ще одним із ключових чинників є наявність ефективного сучасного механізму управління ресурсним забезпеченням, дозволяючи цим самим мінімізувати виділені витрати та

підвищити критерії забезпеченості інститутів державної безпеки та громадського порядку в умовах динамічності ринкових відносин.

Основними факторами щодо обмеженого фінансування потреб інститутів державної безпеки та громадського порядку, окрім стану розвитку національної економіки, є також лобістські інтереси правлячої еліти, корупційні відносини в умовах формування бюджету інститутів державної безпеки та громадського порядку, суб'єктивізм при регламентації пріоритетних напрямів щодо розвитку інститутів державної безпеки та громадського порядку, їх конкуренція в організації бюджетного процесу, низька якість або ж практична відсутність цільових орієнтирів у плануванні, що зумовлює не лише стримування в процесах реформування значної частини інститутів державної безпеки та громадського порядку, а і зниження їх спроможності до виконання регламентованих функціональною складовою завдань [54].

Однак, фінансових потреб інститутів державної безпеки та громадського порядку нівелюється сьогодні відсутністю ефективних механізмів управління їх матеріальним забезпеченням і загальними економічними трансформаціями в країні. В цих умовах підвищення ефективності механізмів управління саме фінансовим забезпеченням, яке виступає необхідною умовою, загальною матеріальною основою та головним напрямом розвитку інститутів державної безпеки та громадського порядку. Всебічне й безперервне фінансове забезпечення розглядається значною кількістю фахівців в сфері державної безпеки як один із головних факторів, що зумовлює результативність діяльності інститутів державної безпеки та громадського порядку в сучасних умовах [55-59].

Однак зауважимо, що існуючі механізми управління фінансовим забезпеченням не в повній мірі задовольняють сучасні вимоги інститутів державної безпеки та громадського порядку будучи малоефективними в умовах динамічних трансформацій ринкової економіки, стали головною перешкодою на шляху реформування інститутів державної безпеки та громадського порядку й обтяжливим тягарем загалом для держави, підтверджують неефективність функціонування інститутів державної безпеки та громадського порядку

зумовлюючи необхідність використання якісно нових підходів й розробки соціально-економічних та організаційних механізмів управління, які б відповідали сучасним потребам й можливостям держави, завданням, які поставлені перед інститутами державної безпеки та громадського порядку, та умовам функціонування ринкової економіки. Ураховуючи складність, необхідність та масштаби фінансового забезпечення інститутів державної безпеки та громадського порядку, створення ефективних, адаптивних та соціально й економічно виправданих матеріальних ресурсів є, по суті, інтегрованою проблемою загальнодержавного рівня, яка певним чином потребує науково-концептуального, а потім практично-прагматичного вирішення [60-61].

Базовою метою фінансового забезпечення інститутів державної безпеки та громадського порядку є всебічне, повноцінне та своєчасне задоволення потреб їх матеріальними ресурсами, послугами відповідної номенклатури, належної якості й комплектності при реальних бюджетних асигнуваннях, що представлені соціально-економічними можливостями держави.

Основними завданнями системи фінансового забезпечення інститутів державної безпеки та громадського порядку є:

- своєчасне і у належному розмірі фінансування;
- оптимізація витрат у процесі забезпечення інститутів державної безпеки та громадського порядку;
- удосконалення інфраструктури фінансового й матеріального забезпечення, у тому числі системи управління;
- накопичення та зберігання запасів фінансовий й матеріальних ресурсів.

Специфічною особливістю фінансового та матеріального забезпечення інститутів державної безпеки та громадського порядку є постачання їм ресурсів виключно для особистого внутрішнього користування. Саме його некомерційний характер, при цьому незважаючи на закупівлю необхідних товарів, робіт й послуг на відповідних ринках у суб'єктів господарювання, зумовлений практичним використанням у значній більшості коштів, які виділяються державою або неприбутковістю господарської діяльності, що відбувається у

процесі забезпечення, та практичною відсутністю економічної відповідальності за результати такої діяльності.

Існуючі фінансові й матеріальні ресурси, які сформовані за відомчим принципом, управління якими проводиться на засадах відповідних функціональних підсистем, які входять до загальних систем інститутів державної безпеки та громадського порядку повторюючи їх організаційну структуру.

Узагальнена схема функціонування наявних багаторівневих зв'язків системи фінансового й матеріального забезпечення із інститутами державної безпеки та громадського порядку, їх структура та взаємозв'язки із органами управління інститутів державної безпеки та громадського порядку і постачальниками представлені на рис. 1.3.

До складу інститутів державної безпеки та громадського порядку належать суб'єкти забезпечення державної безпеки (президент, парламент, органи виконавчої влади, служба безпеки, місцеві державні адміністрації, державна прикордонна служба, органи місцевого самоврядування, збройні сили) та різні об'єднання, громадські організації у сфері захищеності важливих для життя інтересів людини й громадянина, суспільства та держави. Взаємодія між елементами інститутів державної безпеки та громадського порядку, які беруть участь у процесі фінансово-матеріального забезпечення, представлена на засадах комунікаційних зв'язків, що представляють рух відповідних ресурсів, надання послуг, робіт або ж обмін інформацією.

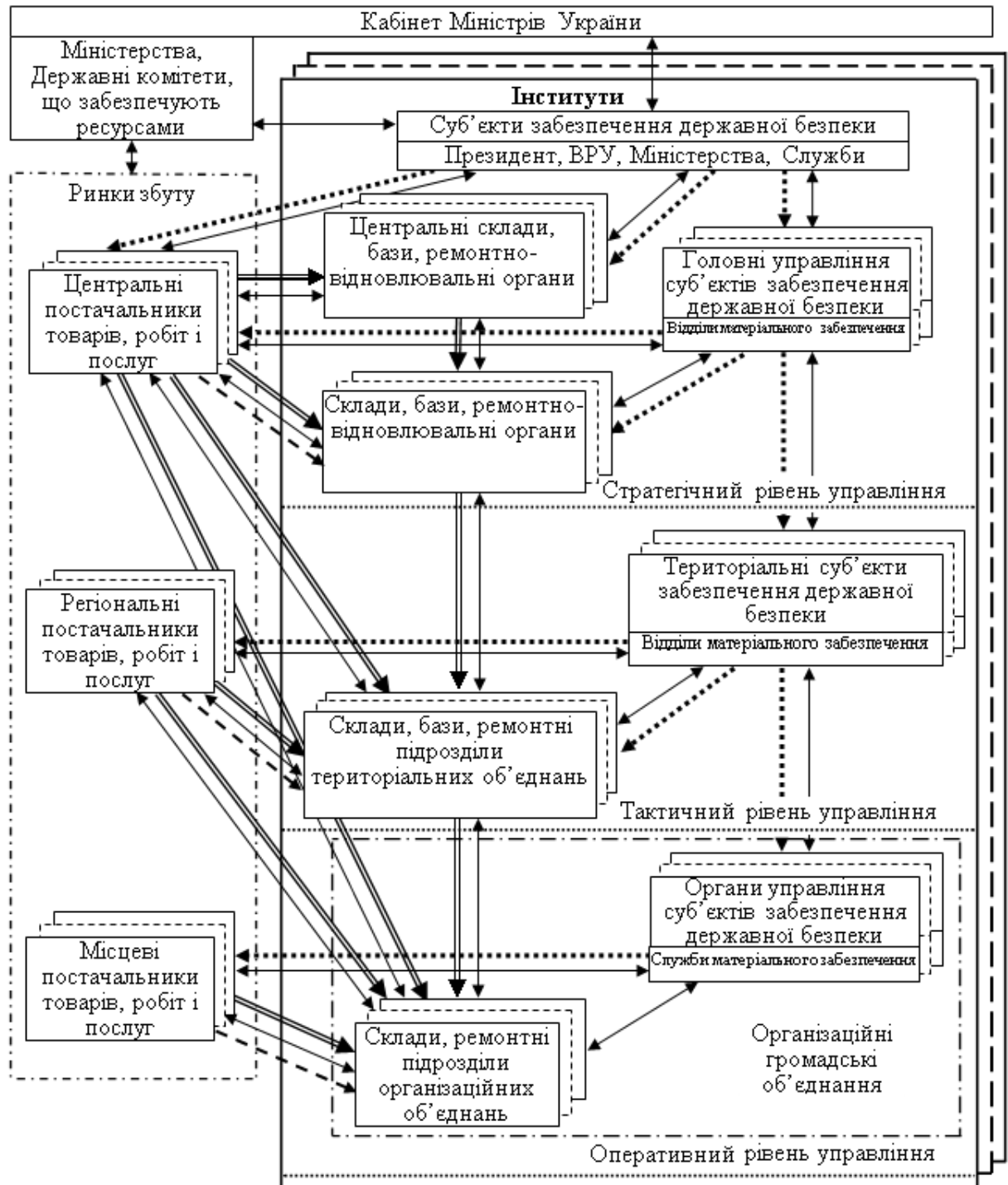

Рис. 1.3. Узагальнена схема взаємодії між ресурсним забезпеченням інститутів державної безпеки та громадського порядку з органами управління й постачальниками*

*Джерело: побудовано автором на основі [62-63]

За характером та рівнем масштабності завдань у системі управління фінансово-матеріальним забезпеченням інститутів державної безпеки та громадського порядку виділяють три управлінських рівні:

- стратегічний – включає всю систему фінансово-матеріального забезпечення інститутів державної безпеки та громадського порядку і реалізується відповідними суб'єктами державної безпеки, а також управліннями, які мають самостійний статус щодо питань забезпечення;
- тактичний є проміжним рівнем, включає певні територіальні інститути державної безпеки та громадського порядку та реалізується їх відділами щодо матеріально-фінансового забезпечення;
- оперативний є виконавчим рівнем, його формують служби матеріально-технічного забезпечення інститутів державної безпеки та громадського порядку.

Таким чином, матеріально-фінансове забезпечення є важливою складовою системи управління інститутів державної безпеки та громадського порядку, у рамках якого визначаються ресурси, які підтримують необхідні рівні спроможностей для виконання завдань державної безпеки. В основу організації стратегічного управління ресурсним забезпеченням інститутів державної безпеки та громадського порядку має бути покладений програмно-цільовий підхід, орієнтований на фінансування конкретних цільових програм за видами діяльності та структурою інститутів державної безпеки та громадського порядку [64]), забезпечуючи балансування завдань з наявними ресурсами. Досить часто також використовується старий функціонально-ресурсний підхід, за якого інститути державної безпеки та громадського порядку забезпечуються ресурсами залежно від виконуваних ними функцій, цим самим не враховуючи завдання їх діяльності, які постійно змінюються в умовах дефіциту бюджету та посилює розбалансованість ресурсного забезпечення.

Враховуючи цільове призначення фінансово-матеріальне забезпечення інститутів державної безпеки та громадського порядку поділяються на три підсистеми: постачання, використання й відновлення (рис. 1.4).

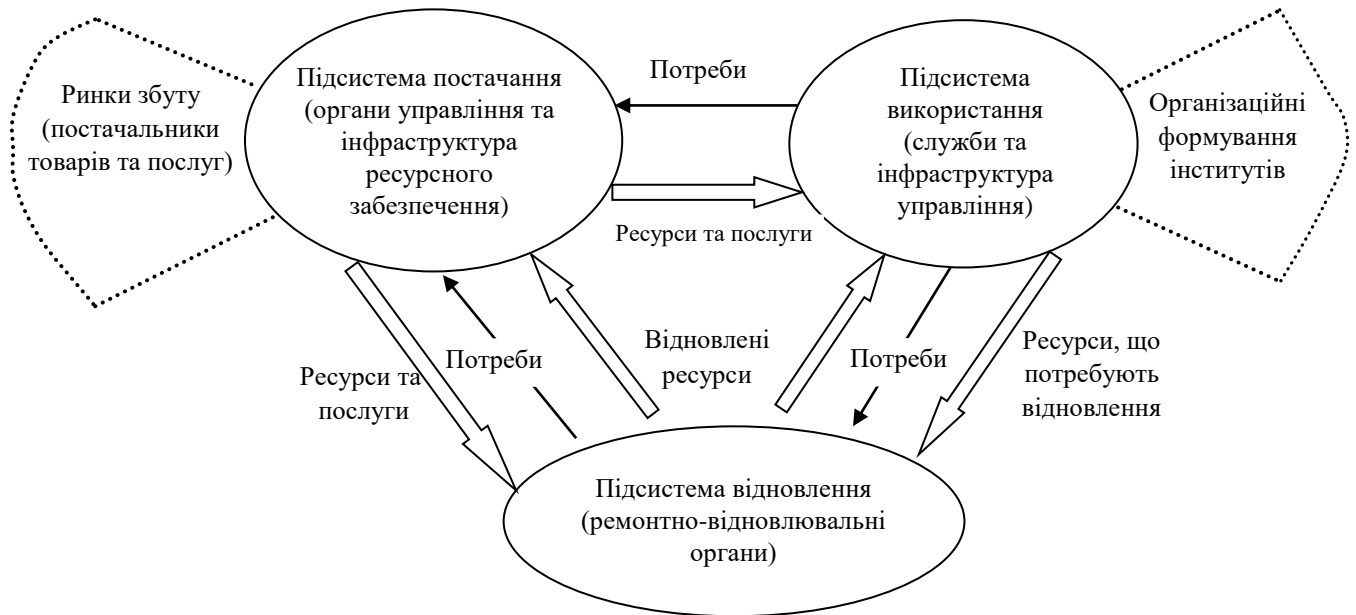

Рис. 1.4. Взаємодія підсистем фінансово-матеріального забезпечення інститутів державної безпеки та громадського порядку

Важливою підсистемою, від оптимізації організації та планування якої безпосередньо залежить результативність фінансово-матеріального забезпечення інститутів державної безпеки та громадського порядку, слугує підсистема постачання. Саме її значущість представляється місцем в загальнодержавній системі будучи початковою ланкою процесу ресурсного забезпечення, роллю, яка зумовлена взаємодією із ринковим середовищем, а тому і об'єктом ключових фінансових витрат, а також їх масштабування на макроекономічну систему.

Подолання недоліків щодо функціонального управління й подолання протиріч між спеціалізацією та процесами організацій спонукали до появи і активного розвитку процесного підходу до управління, що розглядає діяльність певних організацій як сукупність взаємодіючих динамічних бізнес-процесів й орієнтований на досягнення бажаних результатів, що дозволяє дієвим способом змінити діяльність таких організацій на операційному й міжфункціональному рівнях інтеграції [65-66].

У свою чергу, організація управління відповідною діяльністю будь-яких організаційно-економічних систем не можлива на основі лише одного підходу,

а тому потребує цілісного використання декількох підходів в системі управління [67-68].

Для ефективності залучення декількох управлінських підходів в системі фінансово-матеріального забезпечення інститутів державної безпеки та громадського порядку пропонуємо використовувати логістичні засади, які інтегрують в собі процесний, функціональний, системний й ситуаційний управлінський підхід, що дозволяє об'єднати відповідні функції у сферах постачання, виробництва й збуту в єдиному процесі щодо управління диверсифікованими потоковими процесами на всіх логістичних формуваннях, передбачаючи їх цілі, організаційні умови на різних рівнях економіки [69-70]. Отже, головною перевагою такого управління є ефективна організація фінансово-матеріальних й супутніх їм потоків (інформаційних, сервісних тощо) в різних соціально-економічних й організаційних системах на основі збалансованого й оптимального підходу, орієнтованого на задоволення потреб суспільства.

Об'єктивними факторами, які зумовлюють використання саме логістичного підходу до забезпечення державної безпеки та громадського порядку, є поточковий характер щодо руху ресурсів, цілісність організаційних, економічних, інформаційних, технологічних процесів, активна взаємодія всіх її учасників і значні витрати, які пов'язані із діяльністю відповідних інститутів управління та ресурсного забезпечення.

Отже, можна констатувати, що:

- ефективність функціонування інститутів державної безпеки та громадського порядку потребує відповідного ресурсного (фінансово-матеріального, технологічного, інформаційного) забезпечення;
- проблемність ресурсного забезпечення інститутів державної безпеки та громадського порядку, пов'язана з його актуальними потребами, постійним реформуванням, масштабністю, фінансово-економічними можливостями держави;
- теорія ресурсного забезпечення інститутів державної безпеки та громадського порядку перебуває на етапі її активного розвитку, зумовленого

насамперед розбудовою інститутів державної безпеки та громадського порядку й трансформацією національної економіки;

- головною складовою ресурсного забезпечення інститутів державної безпеки та громадського порядку виступає підсистема постачання, яка безпосередньо взаємодіє із ринковим середовищем, включає всю інфраструктуру системи ресурсного забезпечення та є об'єктом для фінансових витрат, що потребує її розвитку враховуючи сучасний ринково орієнтований підхід;

- управління процесом ресурсного постачання інститутів державної безпеки та громадського порядку має бути насамперед комплексним і забезпечувати взаємодію різних учасників системи забезпечення, що потребує організацію його на засадах логістики.

Таким чином, логістика як теорія та практика управління різними потоками і потоковими процесами має потужний досвід щодо ефективного залучення до різних сфер людської діяльності: від охорони прав до економічних відносин й організації бізнесу. Проте значну кількість часу логістика використовувалася безпосередньо як практичний підхід та лише у другій половині ХХ століття активно почала формуватися як наука. Тому більшість понятійних й термінологічних питань логістики постійно уточнюються й змінюються, набуваючи нового змісту, а концептуальний базис й методичний інструментарій ввесь час розвивається.

Враховуючи результати проведеного дослідження встановлено, що логістика поєднує два базові аспекти: управлінський та економічний. Відповідно виникнення управлінського пов'язане із розвитком питань державної безпеки та громадського порядку [71]. Економічний аспект включає розвиток ринкових відносин в умовах постійної конкурентної боротьби на різних ринках збуту [72-73].

У багатьох енциклопедичних виданнях ХХ століття термін «логістика» насамперед асоціювалося із поняттями «фінансового забезпечення», «постачання», «матеріально-технічного забезпечення» тощо.

Логістика у сфері державної безпеки та громадського порядку формувалася як комплексний механізм цілісного забезпечення відповідних інститутів безпеки, що передбачав діяльність державних й недержавних інститутів, результати діяльності різних сфер й галузей національної економіки, які інтегрувалися задля реалізації завдань ресурсного забезпечення, на які безпосередньо покладаються завдання щодо підтримки державної безпеки і громадського порядку. Основними об'єктами в системі логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку вважаються людські й матеріальні потоки, представляючи собою раціонально організовану діяльність різних інститутів та їх ресурсної підтримки.

Слабкою стороною логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку є домінування в ній саме практичної складової й недостатнє наукове забезпечення, що безпосередньо залежить від специфіки управління державною безпекою, складністю й багатоплановістю процесів її ресурсного забезпечення, залежністю від значної кількості зовнішніх факторів й багатоваріантністю напрямів реалізації, пріоритетом безпекової доцільності над економічним раціоналізмом прийнятих логістичних рішень.

Логістичне забезпечення державної безпеки та громадського порядку постійно розвивалося, акумулюючи всі досягнення й нововведення від ринкових відносин, враховуючи новації в бізнес-логістиці. В легітимних документах від НАТО логістика розглядається, як наука про планування й здійснення руху ресурсів для забезпечення діяльності інститутів безпеки й оборони, яка включає такі взаємопов'язані сфери як «проектування та розробка, придбання, зберігання, транспортування, розподіл, продаж; придбання, спорудження, обслуговування та використання об'єктів; придбання або надання певних послуг; належна підтримка соціальних служб тощо» [74].

З точки зору економічної концепції логістика суттєво розширила межі її використання, враховуючи у сфері об'єктів управління не лише фінансово-матеріальні відносини, а й інші відносини: інформаційні, сервісні, технологічні

й інші, які функціонують у господарській діяльності, що дозволило комплексно представити ланцюги постачання як циркуляцію представлених ресурсів для ефективності функціонування інститутів державної безпеки та громадського порядку.

Змістовні дослідження щодо логістичного забезпечення проведені в наукових результатах сукупності зарубіжних науковців, а саме: А. Альбеков, Б. Анікін, О. Гаджинський, Д. Клосс, М. Крістофер, Л. Міротін, С. Нагловський, Ю. Неруш, В. Ніколайчук, Д. Тіксє, Д. Уотерс, Х. Фірон та ін., а також вітчизняних дослідників: Є. Крикавського, Р. Ларіної, Л. Фролової, Н. Чухрай та ін.

Проведений аналіз наукових досліджень засвідчив про сукупність підходів до представлення поняття логістики, основою яких є різноманітні концептуальні аспекти: теоретичні й практичні [75-80]; масштабності та управління об'єктом [681-83]; фінансово-економічний та оперативно-управлінський [84-85]; ресурсно-функціональний та галузевий [86-87], що підтверджує відсутність єдиного підходу до його визначення. Незважаючи на сукупність різних дефініцій та підходів до визначення логістики, у більшості із них представлені риси, які підкреслюють її управлінський зміст. Таким чином результатом розвитку логістики є поступовий перехід від визначення її як науки про управління різними матеріальними потоками до більш ширшого використання поняття «логістичного забезпечення», яке набуває статусу нової концепції управління [88-89].

Логістичне забезпечення включає доволі широке коло проблем, які пов'язані з пошуком напрямів підвищення результативності діяльності суб'єктів господарської: від цільового впливу на виникаючі логістичні потоки у певній послідовності до ефективного управління такими потоками, забезпечуючи цим самим процес формування логістичних систем. В основі логістичного забезпечення лежить перехід від системи управління певними функціями логістики до загальної системи управління сукупністю таких функцій, формуючі специфічні ознаки (комплексності, синергізму,

інтегрованості, емерджентності, раціональності) й трансформуючи його в логістичне забезпечення [90].

Дослідженню логістичного забезпечення присвячені наукові праці І. Бажина, Є. Крикавського, В. Кузнецова, Л. Міротіна, В. Ніколайчука, В. Пономаренко та ін. Ними було закладено теоретико-концептуальні аспекти логістичного забезпечення, які ґрунтуються на засадах цілісності системи, комплексності потокових процесів, інтегрованості взаємодії всіх інститутів логістичних відносин.

Однак, віддаючи належну повагу науковцям, які досліджують та розвивають даний напрям, на жаль, маємо зазначити, що єдиного визначення, а отож однозначного наукового обґрунтування поняття логістичного забезпечення саме державної безпеки та громадського порядку поки що не існує. У свою чергу, варто виділити три базові напрями представлення змісту логістичного забезпечення:

- саме поняття логістика ототожнюється з логістичним забезпеченням незалежно від того де та якою формою представляється: «система забезпечення», «процес або система управління», «сукупність управлінських інструментів» тощо. [91-92];

- як виду управління, що представляється як сукупність заходів, щодо адміністрування функцій логістики (закупівля, транспортування, зберігання, розподіл тощо), з метою реалізації цілей інститутів, які реалізують ці логістичні функції [93-95];

- як певного управлінського підходу до забезпечення руху логістичних потоків, у контексті інтеграції різних сфер фінансово-економічної діяльності й координації дій різних учасників таких процесів з метою отримання синергетичного ефекту [96-98].

Різні підходи до визначення логістичного забезпечення зумовлює диверсифікованість напрямів у представленні мети, суб'єктів, об'єкту, предмету, методичних й концептуальних засад, інструментарію й критеріїв результативності.

Систематизуючи різні погляди та підходи, пропонуємо логістичне забезпечення розглядати як більш ширше поняття, ніж логістика та логістичне управління, яке сформовано на інтеграції теорій управління (принципи, методи, процеси та об'єкти) [99] та логістики (система наукових знань у сфері функціонування потокових процесів в діяльності суб'єктів системи забезпечення) [93]. На основі зроблених висновків нами обґрунтовані ключові теоретичні положення логістичного забезпечення, які характеризують його основні ознаки та інтерпретують його специфічні властивості, як управлінського так і ресурсного підходів:

- логістичне забезпечення представляється, як нерозривний комплекс матеріально-фінансових, інформаційних, технологічних потоків, що потребує синхронізації їх постійної взаємодії;
- комплексність та системність потребує ефективного управління всіма процесами ресурсного забезпечення у їх взаємозв'язку на основі формування цілей, структури логістичних систем;
- диверсифікований підхід до прийняття рішень у контексті організаційно-економічної й технологічної адаптивності логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку в умовах взаємодії із зовнішніми факторами;
- врахування стратегічних цілей розвитку інститутів державної безпеки та громадського порядку вимагає узгодження поточних цілей логістичного забезпечення з цілями інших організаційно-функціональних сфер на різних рівнях управління;
- врахування особливостей діяльності різних складових організаційно-економічних систем, пов'язаних із проходженням процесу ресурсного забезпечення, що здійснюється шляхом формування наскрізних логістичних етапів та управління фінансово-економічними процесами в них за відповідний цикл, починаючи із придбання ресурсів і завершуючи реалізацією послуг або товарів;

- комплексна оптимізація організаційно-економічних процесів передбачає те, що будь-яка оптимізація для певної функціональної сфери або окремої функції не повинна суперечити загальному концепту логістичного забезпечення;

- інтегруються агреговані індикатори результативності, які орієнтовані як на систему логістичного забезпечення, так й на оцінку ефективності її функціонування загалом, важливим серед яких є період використання, витрати, результативність та якість такого забезпечення;

- принцип синергізму представляє собою кумулятивний ефект щодо взаємодії різних ланок системи логістичного забезпечення та взаємозалежність використаних управлінських інструментів, що можуть вплинути, як позитивно, так й негативно загалом на систему логістичного забезпечення.

Логістичне забезпечення існує лише в рамках відповідних логістичних процесів, які формують потоки та забезпечують їх рух. Тому логістичне забезпечення представляє собою належним чином організовану у часовому просторі логістичну операцію або функцію задля досягнення визначених цілей та заходів [94].

Проведений концептуальний аналіз у науковій літературі дефініцій логістичного забезпечення дозволив систематизувати такі його ключові характеристики, як диверсифікованість, системність, адаптивність, відкритість до інновацій та зовнішнього світу, алгоритмічність, взаємопов'язаність між логістичними потоками, визначеними індикаторами та заходами [93-99]. Враховуючи проведений аналіз наукових підходів, під логістичним забезпеченням пропонуємо розглядати складну адаптивну організаційно-структурну економічну систему, яка включає вхідні та вихідні потоки, які взаємопов'язані із загальними етапами управління логістичним забезпеченням за відповідними критеріями результативності, що перебувають під впливом внутрішніх та зовнішніх цілей і факторів.

На етапі формування будь-якої системи логістичного забезпечення важливе значення має представлення її функціональних сфер, які насамперед враховують різні спектри діяльності бізнесу: на етапі постачання, виробництва і розподілу ресурсів, що привело до впровадження різних понять логістики логістика постачання, виробництва й розподілення [100].

В сучасних ринкових умовах для розвитку системи ресурсного забезпечення організацій загалом та інститутів національної безпеки і громадського порядку, особливої актуальності набула логістика постачання. В провідній науковій літературі, широкого використання набули терміни «логістика постачання» [95; 97; 99], «закупівельна логістика» [91]. Порівнюючи тлумачення різних понять встановлено, що логістичне забезпечення (логістика забезпечення) є досить широким поняттям, представляючи собою складний процес організації та управління всіма ресурсними потоками на всіх етапах їх руху від виробництва до споживання, що передбачає, окрім процесу закупівлі, доставки, зберігання й інші види провадження логістичної діяльності, орієнтованого на безперервне забезпечення потреб всіх споживачів у відповідних продуктах й послугах із високим рівнем ефективності. Для підтвердження такого явища представимо основні завдання логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку [101]:

- визначення потреб інститутів державної безпеки в ресурсах;
- визначення типів ресурсів та форм доставки;
- пошук та встановлення раціональних й антикорупційний зв'язків із надійними постачальниками відповідних ресурсів;
- забезпечення ефективної (з відсутністю тіньових корупційних операцій) організації закупівель необхідних ресурсів у належній кількості і якості;
- представлення форм постачання й зберігання ресурсів;
- підтримка встановлених рівнів запасів ресурсів;
- легальний розподіл та організація зберігання ресурсів.

Очевидно, що логістичне забезпечення в сучасних умовах потребує не лише участі всіх зацікавлених інститутів державної безпеки та громадського порядку, а і налагодження прозорих коопераційних взаємозв'язків і підвищення рівня взаємодії з іншими інститутами та суб'єктами господарювання. Даний процес зумовлює становлення якісно нового типу системи логістичного забезпечення, яка інтегрує матеріальні і супутні йому потоки усіх, хто насамперед приймає участь у підтримці державної безпеки та громадського порядку забезпечуючи узгодження й координацію взаємних дій таких учасників та сприяючи задоволенню суспільних потреб [102].

Таким чином, під логістичним забезпеченням будемо розуміти комплексний підхід до загального управління потоковими процесами, які пов'язані із формуванням відповідних логістичних потоків, на основі інтеграції різних сфер організаційно-економічної діяльності й елементів логістичного забезпечення у контексті легалізації й оптимізації поточкових процесів та досягнення синергетичного ефекту задля ефективного задоволення соціально-економічних потреб суспільства [103].

Логістичне забезпечення орієнтоване на оптимізацію ресурсів на всіх управлінських рівнях та логістичних потоків у контексті дотримання принципу глобальної оптимізації, який передбачає імплементацію локальних критеріїв детінізації й оптимізації не суперечивши глобальному оптимуму логістичного забезпечення загалом. Отже комплексний розгляд всіх об'єктів логістичного забезпечення в їх цілісності та взаємозалежності, використовуючи багатокритеріальну оптимізацію із використанням диверсифікованої системи критеріїв результативності та прийнятності логістичного забезпечення, які б відображали ефективність логістичних потоків, відкритість функціонування логістичних систем, належна якість логістичного обслуговування.

Аналіз положень логістичного забезпечення дозволяє систематизувати принципи, які є основою теоретико-концептуального базису підтримки державної безпеки та громадського порядку [99-104]:

- системності та цілісності, який потребує управління всіма логістичними процесами, включаючи структуру та чіткі алгоритми дій різних ланок й підсистем як загального цілого в логістичному забезпеченні;
- все охопленої структури логістичних витрат, що пов'язані із забезпеченням державної безпеки та управлінням ресурсними потоками;
- глобальності, що потребує злагодженої локалізації цілей функціонування складових логістичного забезпечення для досягнення глобальних цілей;
- інтеграції, який орієнтований на досягнення інтеграції різних ланок системи логістичного забезпечення в управлінні ресурсними потоками інститутів державної безпеки та громадського порядку;
- цифровізації, який забезпечує врегулювання складних загальнодержавних логістичних задач, ураховуючи значні обсяги використаних даних, які впливають на результативність й відкритість прийняття управлінських рішень із використанням сучасних інформаційних технологій;
- емерджентності, що передбачає перспективність підтримки рівноваги системи логістичного забезпечення в умовах можливих змін факторів впливу зовнішнього середовища та її адаптація до умов відкритого латентного управління.

Отже, система логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку створює наукове підґрунтя для врегулювання соціально-економічних інтересів всіх інститутів державної безпеки, що виникають у процесі логістичної діяльності задля досягнення внутрішніх та зовнішніх цілей держави, суспільства та кожного громадянина, шляхом легального й оптимального використання всіх ресурсів в існуючих ринкових умовах господарювання.

У сучасних умовах економічної трансформації і реформування системи державної безпеки та громадського порядку, коли на перше місце виходить проблема не лише кількості, але і якості та ефективності ресурсного

забезпечення інститутів державної безпеки, питання управління їх функціонуванням й розвитком має ґрунтуватися на сучасних підходах логістики, які досить перспективно реалізуються на рівні бізнесу [105]. Саме підприємницька логістика інтегрує у систему логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку маркетингові дослідження, підходи корпоративного управління, фінансового менеджменту, аутсорсингу й інші інструменти системи логістичного забезпечення, що сприяють встановленню цілей інститутів державної безпеки з відповідним ресурсним контекстом. Її головні характеристики (категорії витрат, цінності й корисності для суспільства, узгодження соціально-економічних інтересів інститутів (суб'єктів) у процесі відкритого постачання, оптимізації ресурсів, якості товарів і послуг) суттєво модифікують прийняті управлінські рішення, що дозволить підвищити рівень прозорості, легітимності забезпечення державної безпеки та громадського порядку під постійним впливом негативних корупційних факторів.

Аналізу напрямів щодо розвитку механізмів логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку розвинених країн, у тому числі, шляхом формування ефективних логістичних ланцюгів, оптимізації логістичних процесів, належного забезпечення їх доступності, легітимності, детінізованості й адаптивності до змін екзогенних факторів присвячені наукові праці J. S. Hester [106], G. H. Parlier [107], R. Pytlak, W. Stecz [108].

Незважаючи на різноманітні підходи дослідників до представлення напрямів ресурсного забезпечення інститутів державної безпеки та громадського порядку в сучасних умовах, на перший план виносять засади, які мають чітко виражений логістичний характер [109-113]:

- використання комплексного підходу до формування сучасних систем ресурсного забезпечення з урахування завдань інститутів державної безпеки та громадського порядку і умов розвитку ринкової економіки;
- розробка легітимної, ефективної й адаптивної системи управління ресурсним забезпеченням інститутів державної безпеки, яка б органічно поєднувала різні управлінські підходи;

- оптимізація витрат на ресурсне забезпечення інститутів державної безпеки;
- оптимізація інфраструктури системи ресурсного забезпечення;
- становлення прозорості, деалігархізованої закупівельної політики;
- обґрунтування розподілу необхідних ресурсів, урахуваючи актуальні потреби різних інститутів державної безпеки та громадського порядку;
- оптимізація наявних запасів ресурсів на різних рівнях системи ресурсного забезпечення;
- підвищення рівня якості та контрольованості діяльності інститутів державної безпеки та громадського порядку тощо.

В. Кивлюк одним із першим вітчизняних науковців, який запропонував використання саме підходів логістичного забезпечення до вирішення проблем безпеки держави і застосував актуальні логістичні моделі для прийняття певних управлінських рішень [109]. П. Онофрійчук розглядав логістику як сучасний інноваційний підхід до матеріального забезпечення збройних сил України, обґрунтував інноваційну модель щодо загальнодержавної системи логістичного забезпечення збройних сил та удосконалив підхід до проведення оцінки впливу такої системи на рівень воєнної та економічної безпеки держави [114-115].

Інші наукові доробки вітчизняних вчених, які досліджували питання логістичного забезпечення правоохоронних органів, інших закладів сфери цивільного захисту в умовах ринкової економіки, зазвичай репрезентують загальну привабливість й переваги логістичного підходу для реформування системи державної безпеки та громадського порядку [116-117], досвід провідних країн світу щодо практичної реалізації процесів захисту державної безпеки на принципах логістики [118] або ж пропонується використання часткових логістичних завдань, які притаманні досліджуваній сфері [119-120].

Проводячи узагальнення досліджень у сфері логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку доцільно зазначити їх недостатню теоретичну й концептуальну обґрунтованість, певну фрагментарність, дисциплінарну й емпіричну обмеженість. Ключовим

недоліком є відсутність у наукових доробках стратегічного бачення логістичного забезпечення як комплексного підходу до підтримки державної безпеки і громадського порядку, що не дозволило визначити перспективні можливості, які надає саме система логістичного забезпечення, а отже, зрозуміти основні його переваги для ресурсного компонента, особливо постачання необхідних товарів, робіт чи послуг на легітимних засадах й відсутністю корупційної складової.

Повторюючи, загалом, практично всі функції ресурсного забезпечення підприємств, від етапу визначення потреб в необхідних ресурсах до повного і своєчасного задоволення попиту споживачів, органи управління ресурсного забезпечення інститутів державної безпеки та громадського порядку, на відміну від звичної підприємницької діяльності, функціонують на засадах суттєвих жорстких обмежень, які пов'язані з встановленими нормами постачання, зберігання і використання відповідних ресурсів. Висока визначеність щодо потреб в ресурсах та послугах інститутів державної безпеки та громадського порядку, циклічна повторюваність певних дій та безпосередня залежність від бюджету для їх утримання також зумовлюють прогнозованість та регламентацію значної кількості логістичних процесів, насамперед на рівні конкретного інституту. Однак діяльність в умовах так званого «нестійкого ринку» і виконання інститутами державної безпеки та громадського порядку, не завжди прогнозованих завдань досить часто призводить до порушення лімітів у витрачанні ресурсів, дефіциту виділених коштів, корупційності економічних відносин, що потребує оптимізації системи логістичного забезпечення, як специфічного інструменту для економії фінансових ресурсів та ефективності реалізації антикорупційної політики державної безпеки і громадського порядку.

Об'єктивним фактором використання системи логістичного забезпечення вважається комплексність організаційно-технологічних, фінансово-економічних та аналітично-інформаційних процесів, які реалізуються на етапі імплементації складових системи логістичного забезпечення державної безпеки і громадського порядку. В умовах ринкової

економіки логістичне забезпечення інститутів державної безпеки та громадського порядку становить інституційно-організовану діяльність щодо ефективного управління закупівельними процесами, доставкою, зберіганням, розподілом ресурсів, їх запасами, наданням належних послуг задля забезпечення ефективності антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку.

Застосування системи логістичного забезпечення інститутів державної безпеки та громадського порядку дозволяє:

- формувати необхідні ланцюги управління, що забезпечують ефективність логістичних процесів для інститутів державної безпеки в їх тісній взаємодії;
- оптимально поєднати наявні матеріальні потоки із інформаційним, фінансовим й сервісним забезпеченням державної безпеки;
- сформувані умови для досягнення цілей синергетичного ефекту у сфері забезпечення державної безпеки та громадського порядку;
- визначити ефективні інструменти вирішення антикорупційних задач управління постачанням на основі прийняття багатоваріантності рішень й множини факторів щодо впливу внутрішнього і зовнішнього середовищ системи ресурсного забезпечення.

Систему логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку доцільно також розглядати як комплексну організаційно-економічну систему [326]. Відповідно, організаційний аспект представляється у формуванні загальнодержавної логістичної системи ресурсного забезпечення інститутів державної безпеки та громадського порядку шляхом визначення її структури управління й логістичної інфраструктури, напрямів розподілу функцій логістичного забезпечення та організації її взаємодії. Економічна складова такої системи відповідає за планування всіх логістичних процесів на основі розподілу ресурсів, визначення і регулювання соціально-економічних відносин між всіма суб'єктами господарювання й інститутами в логістичних ланцюгах, оптимальність прийнятих логістичних рішень, оцінка ефективності

імплементатії положень антикорупційної політики. Варто зауважити, що чітко виділити та окремо представити організаційну й економічну складові системи логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку майже неможливо, адже всі його елементи тісно взаємопов'язані між собою. Тобто, економічна складова завжди включає елементи від організаційних дій, які певним чином опосередковують процес реалізації інструментарію управління і не можуть використовуватись окремо від економічної складової системи (рис. 1.5).

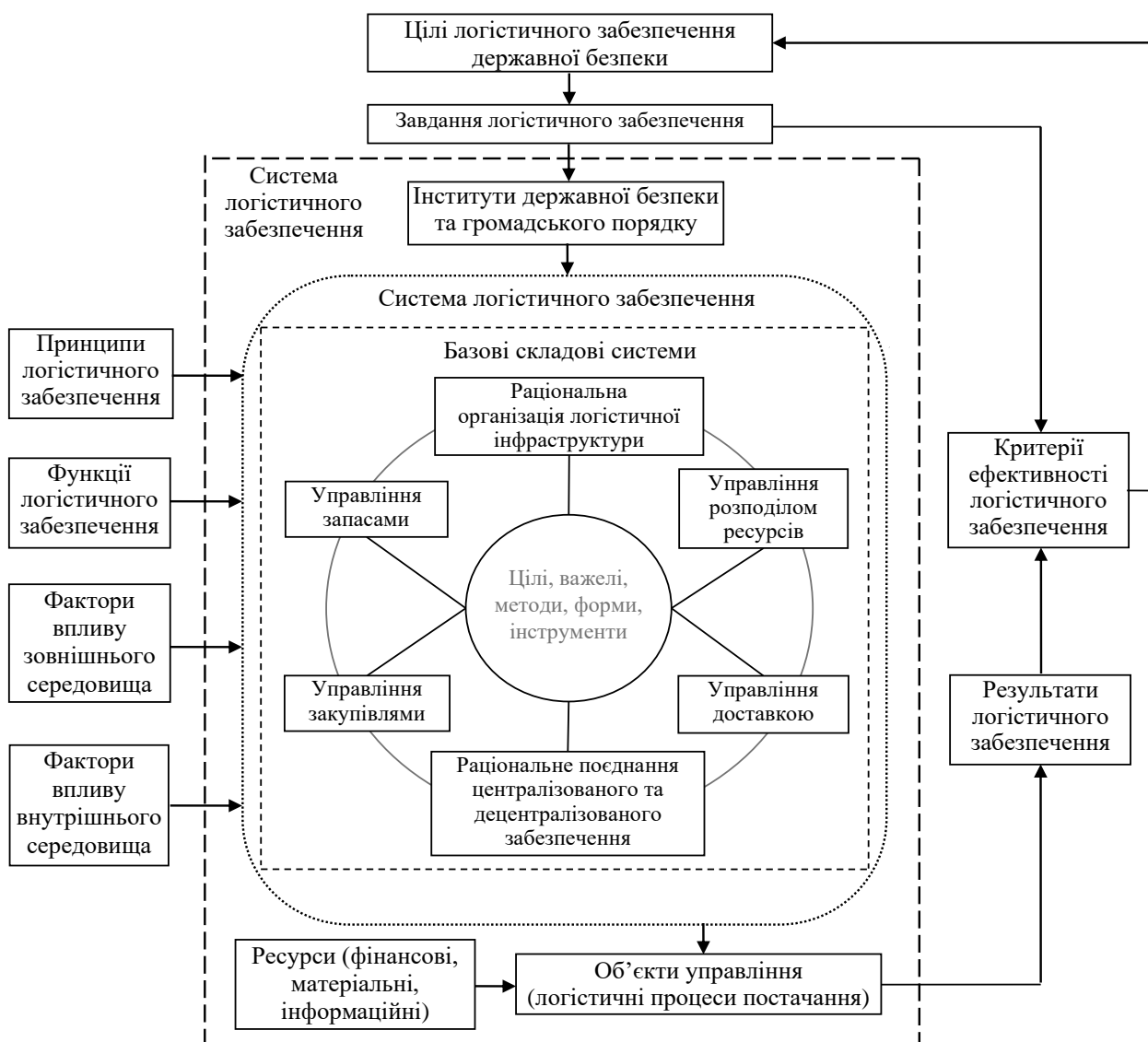

Рис. 1.5. Структурно-логічна схема системи логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку

*Джерело: побудовано автором на основі [118-120]

Система вважається ефективною, якщо вона дозволяє максимально адаптувати діяльність певного інститута державної безпеки та громадського порядку об'єкта управління до умов внутрішнього і зовнішнього середовища забезпечуючи максимальну результативність цілей антикорупційної політики. Результативність такої системи зумовлена її оптимізаційним характером, що полягає безпосередньо в мінімізації витрат і максимізації всіх рівнів забезпеченості інститутів державної безпеки та громадського порядку за рахунок раціоналізації й антикорупційної адаптивності структури, що дозволяє оптимізувати ресурсне забезпечення в умовах постійно діючих ресурсних обмеженнях й стабільної динаміки зовнішніх факторів впливу.

Отже, варто констатувати, що:

- розвиток теорії і практики логістичного забезпечення тісно пов'язаний із ресурсним забезпеченням інститутів державної безпеки та громадського порядку, що визначає результативність її використання як важливого наукового підґрунтя для підтримки безпеки держави;
- логістичне забезпечення є важливою складовою цілісної логістичної системи та передбачає організацію й управління ресурсними потоками (матеріальними й іншими супутніми) на всіх етапах їх руху від постачальників до замовників (споживачів) задля задоволення потреб суспільства, держави і громадянина зокрема;
- головним недоліком проведених вченими наукових досліджень в сфері забезпечення державної безпеки та громадського порядку є відсутність стратегічного бачення загальносистемного логістичного підходу до забезпечення державної безпеки в сучасних умовах;
- реалізація логістичного забезпечення інститутів державної безпеки та громадського порядку потребує розвитку його системи, що ґрунтується на основі комплексного використання загальних організаційних й економічних концептів, зумовлених відповідними функціями логістичного забезпечення та об'єднаних цілями антикорупційної політики держави.

1.3. Функціональна спрямованість впливу антикорупційної політики на логістичне забезпечення державної безпеки та громадського порядку

Антикорупційна політика логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку охоплює соціально-економічну, екологічну, політичну, гуманітарну й інші сфери господарювання. Саме антикорупційна політика є цільовим орієнтиром для інститутів забезпечення державної безпеки та громадського порядку, які в рамках легітимного законодавства й реалізуючи існуючі можливості держави (економічні, інформаційні, політичні, гуманітарні, технічні тощо), та передбачає формування і реалізацію відповідних владних, управлінських, координуючих, нормативних й контролюючих функцій системи логістичного забезпечення безпеки держави задля ефективного прогнозування, своєчасної ідентифікації, запобігання та мінімізації впливу загроз на розвиток всього суспільства й кожної людини задовольняючи їх соціально-економічні інтереси та потреби.

В основі антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку повинен лежати відповідний механізм її реалізації, що включає конкретні цілі, завдання, специфічні принципи, об'єкти, суб'єкти, засоби і напрями імплементації.

На сьогодні сформована певна теоретико-концептуальна й емпірична база для визначення змісту механізму реалізації антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку в інституційному, системному й функціональному аспектах.

Під впливом мінливих зовнішніх та внутрішніх політичних реалій, специфічні характеристики розвитку державної безпеки потребують постійного перегляду та реформування.

Проблемними аспектами наукового дослідження антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку залишаються:

- питання забезпечення сучасних життєво важливих соціально-економічних інтересів людей, суспільства та держави загалом;
- розробка дієвих управлінських аспектів антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку орієнтованих на особистість та суспільство;
- оцінка на теоретичному рівні антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку особистості й суспільства враховуючи їх діалектичну взаємодію;
- становлення понятійного апарату теорії антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку як галузі державного управління.

Враховуючи вищевикладене зауважимо, що нагального вирішення потребують також проблеми загального теоретико-концептуального та методичного характеру, а саме:

- відсутність актуальної нормативно-правової підтримки на законодавчому рівні та загальнодержавної концептуальної єдності в регламентації таких основних категорій державного управління, як антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку;
- залишається дискусійним та потребує свого врегулювання питання щодо об'єктів антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку;
- систематизація законодавства щодо антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку ще триває, чому певним чином перешкоджає відсутність загального розуміння предмета управління у досліджуваній сфері;
- присутня сукупність невирішених питань щодо реалізації антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку. Зокрема, в системі інститутів державного управління в сфері логістичного забезпечення державної безпеки та громадського

порядку інколи відсутні певні ланки, які повинні виконувати функції управлінського характеру для їх ефективного забезпечення;

- недосконалість теоретичних й практичних розробок щодо механізму реалізації антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку в умовах існуючих суспільно-політичних викликів.

Вважаємо, що концептуально механізм антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку – це комплексний, цілеспрямований вплив держави, відповідних інститутів на зазначену сферу, взаємопов'язані елементи, що забезпечують, із використанням логістичних процесів, державної безпеки та громадського порядку суспільства і людини у контексті реалізації відповідних функцій, дотримання принципів, використання форм та методів.

Механізм реалізації антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку – це об'єктивно обумовлена та суб'єктивно сформована сукупність управлінських й координаційних дій інститутів влади, пов'язаних із логістичним забезпеченням необхідними ресурсами задля протидії внутрішнім та зовнішнім загрозам державі й громадському порядку. Головним інструментарієм такого механізму є проведена оцінка результативності антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку, прогнозування, напрями запобігання, нейтралізації, припинення, ліквідації різного роду небезпек та загроз державній безпеці й громадського порядку.

У даному аспекті в змісті механізму реалізації антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку пропонуємо виділяти такі концептуальні складові: політичний та геополітичний стан країни; функції; наявні і доступні ресурси (засоби); напрями діяльності; координація тощо.

Першим елементом механізму реалізації антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку є принципи його формування. Сукупність принципів, на яких ґрунтується механізм щодо логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку надає йому специфічні властивості, які певним чином посприяють реалізації головної мети. У свою чергу, використані принципи дозволяють обрати найефективніші методи вирішення поставлених задач.

Нами запропоновано підхід до класифікації принципів механізму реалізації антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку, який передбачає їх розподіл на дві групи: загальнодержавні принципи – визначають порядок функціонування різних механізмів управління; індивідуальні принципи – використовуються безпосередньо для функціонування механізму реалізації антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку (рис. 1.6). Дотримання таких принципів, при розробці механізму реалізації антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку, сприяє його ефективності у контексті імплементації положень сталості розвитку країни.

На підставі вищевикладених положень головна мета механізму реалізації антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку, визначається як мінімізація рівня корупції в сфері державної безпеки та громадського порядку та вихід держави на якісно новий рівень на основі залучення капіталу від тіньового сектора для реформування відносин в державі з приводу безпеки суспільства та кожного громадянина.

Рис. 1.6. Принципи механізму реалізації антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку

* Джерело: систематизовано автором

Для досягнення визначеної мети необхідним є дотримання сукупності диференційованих завдань:

- 1) розробка державної стратегії реалізації антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку;
- 2) обґрунтування ключових напрямків антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку на коротко-, середньо- й довгостроковий період;
- 3) визначення пріоритетних етапів структурної трансформації соціально-економічних відносин в суспільстві задля безпеки держави й громадського порядку;
- 4) розробка заходів щодо стимулювання діяльності інститутів державної безпеки та громадського порядку в легальному секторі із дотриманням норм антикорупційного законодавства;
- 5) правове забезпечення заходів реалізації антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку.

У свою чергу, основними функціями механізму реалізації антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку доцільно визнати найбільш типові, спеціалізовані види логістичної діяльності із становлення, підтримки та розвитку умов вирішення завдань антикорупційної політики державної безпеки та громадського порядку.

Змістовною характеристикою функцій механізму реалізації антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку є дослідження (аналіз), прогнозування, нейтралізація, запобігання, припинення або ж ліквідація різного роду небезпек у всіх сферах їх можливого прояву; становлення ефективного законодавства в сфері реалізації антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку; здійснення правосуддя по відношенню до злочинів, які негативно впливають на безпеку людини, держави чи

суспільства загалом; підтримка судового захисту громадян, відповідних громадських й інших організацій чи їх об'єднань; визначення критеріїв логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку та їх порогових значень; розробка сукупності заходів щодо логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку у внутрішній та зовнішній антикорупційній політиці, в сфері інформаційної, економічної, екологічної, соціальної та інших сферах; формування та підтримка в готовності засобів (ресурсів) до реалізації антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку; визначення бюджетних асигнувань на реалізацію антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку; участь в заходах щодо реалізації антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку за межами держави відповідно до діючих міжнародних договорів; розробка та прийняття законів з питань реалізації антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку; підтримка та масштабування міжнародного співробітництва у сфері забезпечення державної безпеки та громадського порядку.

Таким чином реалізація функцій механізму реалізації антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку, має відбуватись за рахунок консолідації зусиль та можливих ресурсів інститутів державної влади, громадянського суспільства, орієнтованих на належне відстоювання національних інтересів на засадах комплексного використання організаційно-інституційних, соціально-економічних, законодавчих заходів тощо.

Отже, функції державного управління у сфері реалізації антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку здійснюються за допомогою взаємодіючих державних і громадських інститутів, які умовно можна поділити на такі групи:

- а) інститути держави, для яких функція безпеки та громадського

порядку є основною;

б) державні інститути, для яких функція безпеки є додатковою.

До основних таких інститутів належать:

1) інститути забезпечення антикорупційної політики (Національне агентство з питань запобігання корупції; Національне антикорупційне бюро України; Спеціалізована антикорупційна прокуратура; Вищий антикорупційний суд; Національне агентство з питань виявлення, розшуку та управління активами, одержаними від корупційних й інших злочинів;

2) інститути забезпечення безпеки та громадського порядку (Служба безпеки України, Національна гвардія, поліція, різні військові формування та органи, основними функціями яких є правоохоронна служба й інші органи, політичні та громадські організації).

Функції механізму реалізації антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку, як основні напрямки діяльності певних інститутів, також є похідними від визначених цілей та завдань, а саме:

- проведення прогнозування, ідентифікація, аналіз рівня загроз державній безпеці;

- представлення основних напрямів антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку та її стратегічне планування;

- інституційно-правове регулювання логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку;

- розробка і використання комплексу оперативних заходів щодо ідентифікації, попередження й нейтралізації загроз державній безпеці, локалізації та нейтралізації наслідків щодо їх прояву; імплементація спеціальних організаційно-економічних заходів задля забезпечення державної безпеки та громадського порядку.

Доцільно зауважити, що представлені функції інститутів антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та

громадського порядку носять загальний (подекуди суперечливий) характер. Актуальності набуває чітке розуміння та належне закріплене співвідношення щодо повноважень в сфері антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку. Особливістю деяких із легітимних законів в сфері забезпечення державної безпеки та громадського порядку є наділення органів влади на різних рівнях управління окремими повноваженнями, однак вони, загалом, мають лише допоміжний, інституційно-організаційний характер. На засадах оптимізації наявних можливостей окремих інститутів забезпечення безпеки регламентовані нові додаткові перспективні можливості щодо дієвого функціонування та сталого розвитку механізму реалізації антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку.

Оптимізація механізму реалізації антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку має відбуватись за двома такими напрямками. По-перше, шляхом вдосконалення вітчизняного законодавства (нейтралізація можливих колізій, різних суперечностей тощо) та розробка і прийняття нових законів, які будуть забезпечувати основу для вирішення більш широкого кола питань, які належним чином стосуються проблеми логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку. По-друге, реформування та підвищення ефективності діяльності інституційної складової механізму реалізації антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку, базисом якої має стати активізація координації й взаємодії суб'єктів відповідного порядку з метою досягнення стратегічних цілей державної безпеки. Таким чином, представлені напрямки є важливим критерієм для підвищення результативності механізму реалізації антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку в Україні.

Головним завданнями держави є насамперед захист прав й свобод людини та громадянина, забезпечення громадського порядку та державної

безпеки. У реалізації таких завдань залучені практично всі інститути публічної влади, спеціальні служби, правоохоронні органи тощо.

Враховуючи вищевикладене, на особливу увагу заслуговують положення Закону України «Про основи національної безпеки України», яким регламентовано суб'єктно-об'єктний склад системи забезпечення безпеки держави та громадського порядку.

Отже, суб'єктами управління забезпечення державної безпеки є органи державного управління різних рівнів, посадові особи, інші державні інститути, функції яких прямо або ж опосередковано пов'язані із забезпеченням державної безпеки.

Такими суб'єктами є: Президент України; законодавча гілка влади – Верховна Рада України; виконавча гілка влади – Кабінет Міністрів України; Рада національної безпеки й оборони України; відповідні міністерства й інші центральні органи виконавчої влади у сфері безпеки; Національний банк України; судова гілка влади – суди загальної юрисдикції; органи місцевого самоврядування; спеціалізовані служби у сфері забезпечення державної безпеки та громадського порядку – Збройні Сили України, Служба безпеки України, Державна прикордонна служба України й інші формування, сформовані згідно до законодавства України; громадяни України, різного роду об'єднання громадян.

Важливу роль в реалізації антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку мають відігравати насамперед інститути громадянського суспільства, з метою проведення суспільного контролю за результатами діяльності органів влади. Активна діяльність від інститутів громадянського суспільства також буде сприяти зміцненню гарантій щодо дотримання законності, визначених прав і свобод людини й громадянина, дотримання адекватності системи забезпечення державної безпеки та громадського порядку загрозам національних інтересів й наявним економічним можливостям країни [121].

До системи органів, які реалізують функції щодо забезпечення

громадського порядку належать: органи державної влади, в число яких входять також правоохоронні органи; різні сформовані недержавні (приватні) структури (охоронні підприємства, громадські об'єднання тощо); органи місцевого самоврядування.

Взагалі правоохоронні органи відіграють важливу роль у забезпеченні громадського порядку. Адже саме вони покликані здійснювати надійне забезпечення громадського порядку, дотримання прав й законних інтересів громадян від впливу злочинних й інших протизаконних дій, виявлення та своєчасне сприяння усуненню причин та умов, які сприяють виникненню певних протиправних дій.

Зауважимо, що Закон України «Про основи національної безпеки України» також визначає сфери, де інститути державної безпеки та громадського порядку повинні забезпечити захищеність важливих для життя інтересів людини й громадянина, загалом всього суспільства: правоохоронної діяльності, щодо боротьби з корупцією, прикордонної діяльності і оборони, міграційна політика, сфера охорони здоров'я, забезпечення свободи слова й інформаційної безпеки, пенсійного забезпечення та соціальна політика, науково-технічна й інноваційної політики, сфера освіти та науки, ринок фінансових послуг, інтелектуальна власність, захист прав власності, ліцензування, промисловості і сільського господарства, інформаційних технологій, функціонування природних монополій, сфера використання надр, земельних і водних ресурсів, екологія та інших сферах державного управління [121].

Враховуючи положення чинного законодавства України до об'єктів механізму реалізації антикорупційної політики логічного забезпечення державної безпеки та громадського порядку доцільно віднести: конституційні права та свободи людини й громадянина; інтелектуальні, матеріальні, культурні й інші цінності суспільства; суверенітет, територіальна цілісність та недоторканність; природне середовище та

екологічна безпека; відкриті соціально-економічні відносини в суспільстві; інформаційне середовище [122].

Результатом проведеного дослідження теоретико-концептуальних засада забезпечення державної безпеки є визначення змісту механізму реалізації антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку, як комплексної організаційно-інституційної системи методологічних інструментів (засобів, методів, принципів, функцій, заходів), результативне функціонування якої сприяє реалізації конституційних прав та свобод громадян, суверенітет, незалежність, гідний рівень якості життя людей, сталий соціально-економічний розвиток держави сформований на засадах етичності, законності та відкритості [123-125].

На нашу думку, механізм реалізації антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку, має базуватись на необхідності дотримання підходів комплексності та взаємозв'язку сукупності його складових: політико-інституційної, нормативно-правової, організаційно-економічної, інформаційно-контролюючої (рис. 1.7).

До політико-інституційної складової механізму реалізації антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку пропонуємо віднести заходи інститутів державної влади різних рівнів щодо розвитку і захисту соціально-економічних інтересів суспільства; розробка та прийняття ефективного законодавства в сфері реалізації антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку; адаптація до міжнародних стандартів та норм у сфері державної безпеки і громадського порядку; представлення інтересів держави на міжнародній арені.

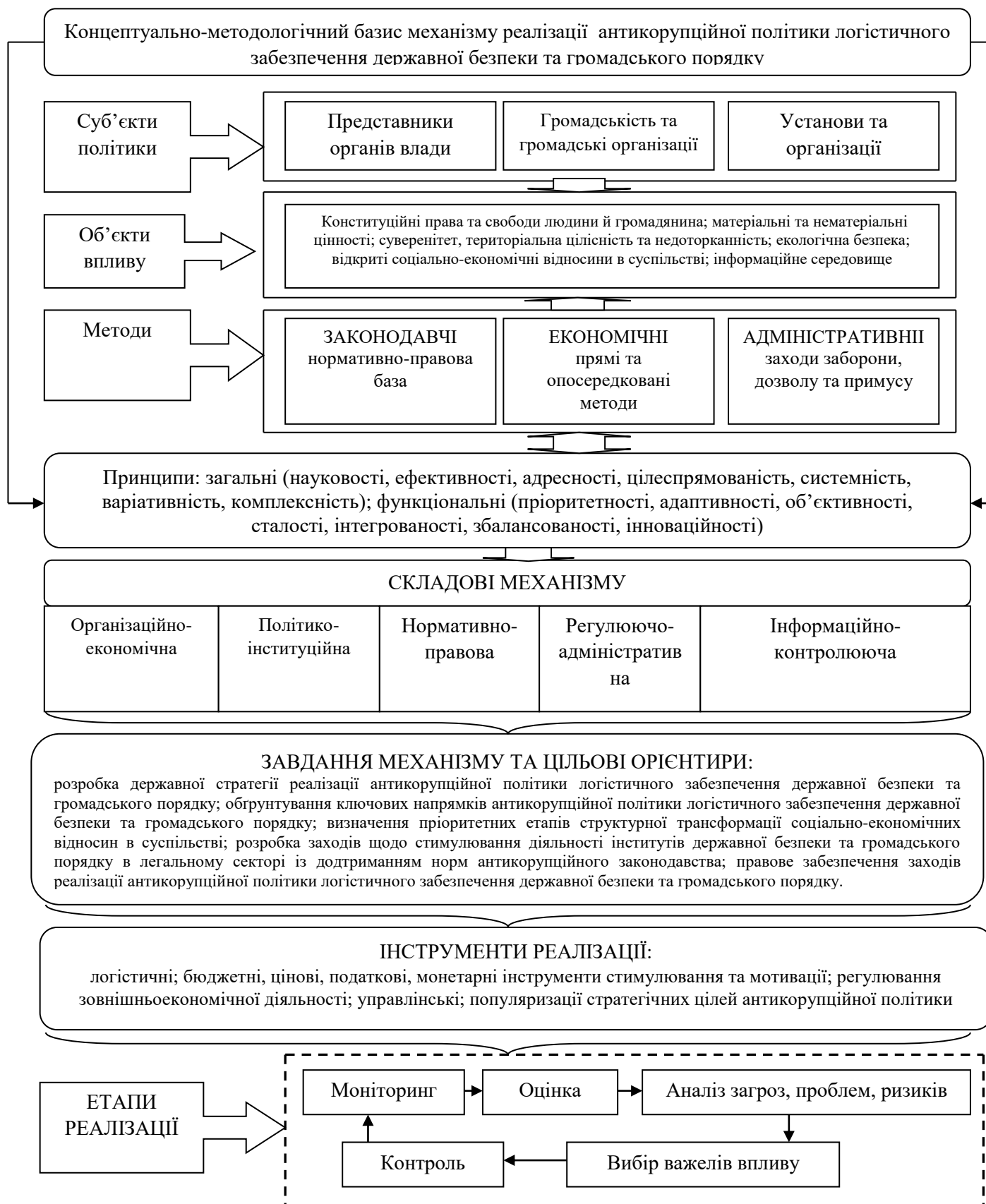

Рис.1.7. Науково-концептуальний підхід до функціонування механізму реалізації антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку*

*Джерело: розроблено автором

Основою нормативно-правової складової механізму реалізації антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку є: Конституція України, відповідні законодавчі та нормативно-правові акти, що представляють собою основу для законодавства у сфері державної безпеки; різного роду державні цільові програми антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку; система і компетенції інститутів державного управління й місцевого самоврядування задля забезпечення державної безпеки та громадського порядку тощо.

Організаційно-економічна складова механізму реалізації антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку реалізується на засадах: становлення необхідних соціально-економічних умов у напрямку забезпечення державної безпеки і громадського порядку; реалізації державних програм для даної сфери; врегулювання соціальних проблем та підтримка соціально-економічному розвитку суспільства враховуючи безпековий аспект.

До інформаційно-контролюючої складової механізму реалізації антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку доцільно віднести: формування та постійне реформування загальнонаціональної мережі моніторингу для аналізу й контролю за безпековою складовою розвитку держави, із використанням сучасних інформаційних технологій; розробка технічних засобів та технологій з метою використання інформаційно-комунікаційних систем у сфері реалізації антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку.

Важливу роль у механізмі реалізації антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку відіграють методи, під якими розуміємо певну сукупність засобів та прийомів щодо впливу держави через визначених представників влади з метою захисту соціально-економічних інтересів громадян та суспільства

загалом.

Нами запропоновано використовувати такі групи методів в механізмі реалізації антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку: законодавчі, фінансово-економічні, адміністративні та інформаційні.

Специфічними ознаками адміністративних методів є безпосередній вплив представників органів влади на дії суб'єктів задля забезпечення державної безпеки та громадського порядку через нормативні акти, накази, розпорядження, регламенти, норми; відповідальність; розробки і реалізації програм держави щодо реалізації антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку.

Використання фінансово-економічних методів сприяє формуванню належних соціально-економічних умов, які активізують дії інститутів державної безпеки та громадського порядку діяти в необхідному для людей напрямку, вирішувати нагальні завдання згідно із інтересами суспільства.

Інформаційні методи використовуються насамперед для належного впливу на процес формування громадської думки, становлення суспільної свідомості й раціонального мислення. Такі методи включають заходи вирішення та популяризації стратегічних цілей антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку.

Отже, на основі проведеного дослідження зазначаємо, що антикорупційна політика логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку, визначається як діяльність, орієнтована на формування сприятливих умов щодо сталого розвитку суспільства, яке представляє собою певний стан захищеності держави й окремого громадянина від можливих негативних впливів внутрішніх і зовнішніх факторів, який досягається шляхом імплементації сукупності дій інститутів державної влади різних рівнів управління, громадських організацій та людини на основі чинного законодавства із дотриманням встановлених етичних й культурних норм поведінки кожного індивіда та суспільства

загалом.

Отже, механізм реалізації антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку необхідно формувати з урахуванням ключових концептуальних положень, а саме:

1) антикорупційна політика логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку формується і коригується відповідно до соціально-економічного стану країни;

2) антикорупційна політика логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку має бути спрямована не лише на зростання економіки, але й на безпеку населення та суспільства загалом;

3) органи влади розробляють та вводять в дію нормативно-правові акти, які забезпечують підтримку антикорупційних програм для забезпечення державної безпеки і громадського порядку;

4) формування належної інфраструктури логістичного забезпечення спрямованої на досягнення поставлених заходів безпеки держави;

5) в антикорупційній політиці логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку центральне місце має належати кадровому (інтелектуальному) забезпеченню;

6) сформована антикорупційна політика логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку сприяє у вирішенні актуальних соціально-економічних проблем на макро та глобальному рівнях.

Таким чином, можна стверджувати, що лише при забезпеченні досягнення на загальнодержавному рівні обґрунтованих нами цілей, стратегічних завдань, індивідуальних принципів, методів та інструментів механізму реалізації антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку у відповідності до виокремлених його складових елементів відкриються нові можливості для дотримання належного рівня захисту інтересів держави, суспільства та особистості.

Висновки до розділу 1

1. Запропоновано під антикорупційною політикою забезпечення державної безпеки та громадського порядку розглядати комплекс взаємопов'язаних організаційно-адміністративних, соціально-економічних, політико-правових та культурно-моральних форм управлінського впливу інститутів публічної влади та громадськості на уникнення, попередження, мінімізацію, подолання корупції у суспільстві, як головного чинника, забезпечення державної безпеки.

2. Встановлено наступні закономірності логістичного забезпечення державної безпеки: розвиток теорії і практики логістичного забезпечення тісно пов'язаний із ресурсним забезпеченням інститутів державної безпеки та громадського порядку, що визначає результативність її використання як важливого наукового підґрунтя для підтримки безпеки держави; логістичне забезпечення є важливою складовою цілісної логістичної системи та передбачає організацію й управління ресурсними потоками (матеріальними й іншими супутніми) на всіх етапах їх руху від постачальників до замовників (споживачів) задля задоволення потреб суспільства, держави і громадянина зокрема.

3. Визначено, що головним недоліком проведених вченими наукових досліджень в сфері забезпечення державної безпеки та громадського порядку є відсутність стратегічного бачення загальносистемного логістичного підходу до забезпечення державної безпеки в сучасних умовах. Реалізація логістичного забезпечення інститутів державної безпеки та громадського порядку потребує розвитку його системи, що ґрунтується на основі комплексного використання загальних організаційних й економічних концептів, зумовлених відповідними функціями логістичного забезпечення та об'єднаних цілями антикорупційної політики держави.

4. Об'єктивним фактором використання системи логістичного забезпечення вважається комплексність організаційно-технологічних, фінансово-економічних та аналітично-інформаційних процесів, які реалізуються на етапі імплементації складових системи логістичного забезпечення державної безпеки і громадського порядку. В умовах ринкової економіки логістичне забезпечення інститутів державної безпеки та громадського порядку становить інституційно-організовану діяльність щодо ефективного управління закупівельними процесами, доставкою, зберіганням, розподілом ресурсів, їх запасами, наданням належних послуг задля забезпечення ефективності антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку.

5. Застосування системи логістичного забезпечення інститутів державної безпеки та громадського порядку дозволяє: формувати необхідні ланцюги управління, що забезпечують ефективність логістичних процесів для інститутів державної безпеки в їх тісній взаємодії; оптимально поєднати наявні матеріальні потоки із інформаційним, фінансовим й сервісним забезпеченням державної безпеки; сформувати умови для досягнення цілей синергетичного ефекту у сфері забезпечення державної безпеки та громадського порядку; визначити ефективні інструменти вирішення антикорупційних задач управління постачанням на основі прийняття багатоваріантності рішень й множини факторів щодо впливу внутрішнього і зовнішнього середовищ системи ресурсного забезпечення.

6. Доведено, що в основі антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку повинен лежати відповідний механізм її реалізації, що включає конкретні цілі, завдання, специфічні принципи, об'єкти, суб'єкти, засоби і напрями імплементації. Сформовано науково-концептуальний підхід до функціонування механізму реалізації антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку. Запропоновано під механізмом реалізації антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та

громадського порядку розглядати комплексну організаційно-інституційну систему методологічних інструментів (засобів, методів, принципів, функцій, заходів), результативне функціонування якої сприяє реалізації конституційних прав та свобод громадян, суверенітет, незалежність, гідний рівень якості життя людей, сталий соціально-економічний розвиток держави сформований на засадах етичності, законності та відкритості.

7. Визначено, що механізм реалізації антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку, має базуватись на необхідності дотримання підходів комплексності та взаємозв'язку сукупності його складових: політико-інституційної, нормативно-правової, організаційно-економічної, інформаційно-контролюючої. Антикорупційна політика логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку, визначається як діяльність, орієнтована на формування сприятливих умов щодо сталого розвитку суспільства, яке представляє собою певний стан захищеності держави й окремого громадянина від можливих негативних впливів внутрішніх і зовнішніх факторів, який досягається шляхом імплементації сукупності дій інститутів державної влади різних рівнів управління, громадських організацій та людини на основі чинного законодавства із дотриманням встановлених етичних й культурних норм поведінки кожного індивіда та суспільства загалом.

Список використаної літератури до розділу 1

1. Barnick K. Korruption – (kleine) Geschichte der Bestechung. 2007. URL: [http://anstageslicht.wordpress.com/2007/09/17/korruption – %E2%80%93 – kleinegeschichte – der – bestechung/](http://anstageslicht.wordpress.com/2007/09/17/korruption-%E2%80%93-kleinegeschichte-der-bestechung/).

2. Гурковський В. І. Зарубіжний досвід формування інформаційного суспільства : перспективи адаптації в Україні. Публічне управління: теорія та практика : зб. наук. праць Асоціації докторів наук з держ. упр. 2010. № 2. С.51–57.

3. Невмержицький Є.В. Корупція в Україні: причини, наслідки, механізми протидії: монографія / Є.В. Невмержицький. К. : КНТ, 2008. 364 с.
4. Дручек О.В. Науково – теоретичні основи протидії явищу корупції: проблеми вивчення. Форум права. 2012. № 1. С. 275–280.
5. Санжаровець В.М. Корупційний делікт у контексті глобалізаційних трансформацій. Вісник Національного авіаційного університету. 2012. № 2. С. 80–84.
6. Клеменчич Г. Спеціалізовані інституції з боротьби проти корупції : огляд моделей. OECD. Мережа боротьби проти корупції для країн Східної Європи і Центральної Азії. Paris : OECD Publications, 2007. 131 p.
7. Гаращук В.М. Актуальні проблеми боротьби з корупцією в Україні: [монографія] / Гаращук В.М., Мухатаєв А.О. Х.: Право, 2010. 144 с.
8. Соловйов В. М. Запобігання і протидія корупції в державному управлінні України: [монографія] / В. М. Соловйов. К. : Ін-т зак-ва Верховн. Ради України, 2012. 508 с.
9. Петрова А.С. Корупція як соціально – правовий феномен. Вісник Луганського державного університету внутрішніх справ імені Е.О. Дідоренка. 2015. № 4. 96-102
10. Закон України «Про запобігання корупції» від 14.10.2014 № 1700 – VII. Верховна Рада України. 2014. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1700> – 18.
11. Задорожний С.А. Сучасні передумови виникнення корупції. Проблеми реалізації державної антикорупційної політики в Україні: зб. наук. пр. К. : НАДУ, 2011. С. 43–46.
12. Bratsis Peter. The Construction of Corruption, or Kules of Separation and Illusions of Purity in Bourgeois Societies. Social Text 77, Vol. 21. 2003. №4. P. 17-21.
13. Державна політика: підручник / Нац. акад. держ. упр. при Президентові України; ред. кол.: Ю. В. Ковбасюк (голова), К. О. Ващенко (заст. голови), Ю. П. Сурмін (заст. голови) [та ін.]. Київ : НАДУ, 2014. 448 с

14. Соловйов В. Корупція в державному управлінні як феномен глобалізованого світу. Вісник Національної академії державного управління при Президентові України. 2012. Вип. 4. С. 29–37

15. Соловйов В. М. Запобігання і протидія корупції в державному управлінні України: [монографія] / В. М. Соловйов. К.: Ін – т зак-ва Верховн. Ради України, 2012. 508 с.

16. Береза О. Д. Особливості корупційних проявів у постіндустріальному суспільстві. Економіка та держава: міжнар. наук.-практ. журн. 2014. № 3. С. 139–143.

17. Берестень В. И. Об уточнении понятия «коррупция». Государство и право. 2012. №12. С.22–28.

18. История Китая / В. В.Адамчик, М. В. Адамчик, А. Н. Бадан и др. / Мн: Харвест, 2007. 735 с.

19. Запобігання та протидія корупції: [навчальний посібник] / за ред. проф.Михненка А.М. // А.М.Михненко, О.В. Руснак, А.М.Мудрак, С.О. Кравченко та ін. 3 – є вид., доп. і перероб., К.: НАДУ, 2012. 529с.

20. Адміністративне право зарубіжних країн [курс лекцій] / О.В. Кузьменко, І. Д. Пастух, О. Є. Користін та ін.; за ред. О. В. Кузьменко; НАВС. К. : Юрінком Інтер, 2014. 525 с.

21. Новак А. Реалізація функцій держави в процесі формування національної антикорупційної політики. Держ. упр. та місц. самоврядування: зб. наук. пр. / Нац. акад. держ. упр. при Президентові України, Дніпропетр. регіон. ін – т держ. упр. Дніпро, 2018. Вип. 1(36). С. 31-36.

22. Соловйов В. М. Моніторинг законодавства як метод забезпечення державного контролю за якістю законів. Теорія та практика державної служби : матеріали наук. практ. конф. (Дніпропетровськ, 18 – 19 верес. 2009 р.) / за заг. ред. С. М. Серьогіна та В. В. Ченцова. Дніпропетровськ : АМСУ, ДРІДУ НАДУ, 2009. С. 87-89.

23. Словник термінів та визначень недержавної системи безпеки України / В. В. Крутов, П. Я. Пригунов, М. О. Будаков та ін. Київ : УСПП,

2008. С. 37–38.

24. Франчук В. І. Особливості організації системи економічної безпеки акціонерних товариств в умовах трансформаційної економіки : монографія. Львів : Львівський державний університет внутрішніх справ, 2010. 440 с.

25. Власюк О. С. Національна безпека України: еволюція проблем внутрішньої політики. Вибр. наук. праці. Київ : НІСД, 2016. 527 с.

26. Виклики й загрози національній безпеці у контексті геополітичного та гео економічного вибору України : матеріали круглого столу (м. Київ, 3 груд. 2014 р.) / Нац. акад. держ. упр. при Президентові України, к-дра глобалістики, євроінтеграції та упр. нац. Безпекою ; за ред. Ю. В. Ковбасюка, Г. П. Ситника. Київ : НАДУ, 2014. 161 с.

27. Власюк О. С. Національна безпека України: еволюція проблем внутрішньої політики. Вибр. наук. праці. Київ : НІСД, 2016. 527 с.

28. Вонсович О. С. Національна безпека України в умовах сучасних геополітичних змін. Науковий вісник Дипломатичної академії України. 2017. Вип. 24 (2). С. 18–24.

29. Глобальна та національна безпека / авт. кол. В. І. Абрамов, Г. П. Ситник, В. Ф. Смолянюк ; за заг. ред. Г. П. Ситника. Київ : НАДУ при Президентові України, 2016. 784 с.

30. Горбулін В. П., Качинський А. Б. Стратегічне планування: вирішення проблем національної безпеки: монографія. Київ: НІСД, 2010. 228 с.

31. Смолянюк В.Ф. Системні засади національної безпеки України. Вісник Національного університету «Юридична академія України імені Ярослава Мудрого». 2018. № 2 (37). С.107–123.

32. Сурмін Ю. П. Система. Енциклопедія державного управління : у 8 т. / Нац. акад. держ. упр. при Президентові України ; наук.-ред. кол.: Ю. В. Ковбасюк (гол.) та ін. Київ : НАДУ, 2011. Т. 2: Методологія державного управління / наук.-ред. кол.: Ю. П. Сурмін (співгол.), П. І. Надолішній (співгол.) та ін. 2011. С. 561–565.

33. Помаза-Пономаренко А. Л. Напрями та методологія формування національної безпеки в регіональних умовах. Публічне управління та митне адміністрування. 2015. № 2. С. 194–199. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/vamcudu_2015_2_29

34. Проценко І. Деякі питання забезпечення національної економічної безпеки України. Українське право. 2003. № 1. С. 213–218.

35. Про національну безпеку України. Закон України від 21 червня 2018 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2469-19#n355>

36. Актуальні проблеми реформування сфери безпеки і оборони України: Матеріали міжнародної конференції (Київ, 11-12 травня 2005 р.) / Верховна Рада України, Міністерство оборони України, Женевський центр демократичного контролю над збройними силами, Рада націон. безпеки і оборони України, Орган. північноатлант. договору. За ред. О. С. Бодрука. К. : НППМБ, DCAF, 2005. 192 с.

37. Конституція України. Відомості Верховної Ради України. 1996, № 30, ст. 141. К. : Центр учбової літератури, 2010. 80 с.

38. Про оборону України : Закон України від 5 жовтня 2000 року. № 2020-III // Відомості Верховної Ради України. 2000, № 49, ст. 420.

39. Про основи національної безпеки України : Закон України від 19 червня 2003 р., № 964-IV. Із змінами і доповненнями, внесеними Законами України від 15 грудня 2005 року N 3200-IV, від 1 липня 2010 року N 2411-VI URL: http://www.rnbo.gov.ua/content/zakon_onbu.html.

40. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 2 вересня 2015 року «Про нову редакцію Воєнної доктрини України» : Указ Президента України від 24 вересня 2015 року № 555/2015 URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/555/2015>.

41. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 29 грудня 2012 року «Про Стратегічний оборонний бюлетень України» : Указ Президента України від 29.12.2012. № 771/2012 URL: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/main/tt4003y2012>.

42. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 6 травня 2015 року «Про Стратегію національної безпеки України» : Указ Президента України від 26 травня 2015 року № 287/2015 // Офіційна сторінка Ради національної безпеки і оборони України URL: <http://www.rnbo.gov.ua/documents/396.html>.

43. Реформування сектору безпеки України : матеріали міжнародної конференції (Київ, 27-28 травня 2004 р.) / Національний інститут проблем міжнародної безпеки, Женевський центр демократичного контролю над збройними силами. За заг. ред. С. Пирожкова, Ф. Флурі. К. : НІПМБ, DCAF, 2004. 318 с.

44. Актуальні питання реформування та розвитку структур безпеки і оборони України / За заг. ред. В. П. Горбуліна. Вип. 22. К.: ДП НВЦ «Євроатлантикінформ», 2006. 176 с.

45. Кузьмук О. І. Від Воєнної організації до Сектора безпеки і оборони України. Наука і оборона. 2012. № 4. С. 12–21.

46. Стан та перспективи реформування сектору безпеки і оборони України у нових політичних реаліях : аналітична записка. К.: НІСД, 2011. URL: <http://www.niss.gov.ua/articles/394>.

47. Альманах сектору безпеки України 2012. К. : DCAF, Центр Разумкова, Вид-во «Заповіт». 2013. URL: http://razumkov.org.ua/upload/Almanakh_bezpeky_fnl.pdf.

48. Бойко В. О. Проблемні питання всебічного забезпечення військ (сил) в операціях (бойових діях) Збройних Сил України. Зб. наук. праць Центру воєнно-стратегічних досліджень Національного університету оборони України. К. : НУО України, 2011. № 3 (44). С. 14–19.

49. Powell Warren B. [Stochastic programming in transportation and logistics](#). Handbooks in operations research and management science. Elsevier. 2003. Vol. 10. P. 555–635. URL: http://adp.princeton.edu/Papers/trans_stoch_prog.pdf.

50. Pytlak R. Optymalizacja wybranych procesów logistyki wojskowej: monografia Politechniki Poznańskiej / R. Pytlak, W. Stecz. Poznań : Politechniki Poznańskiej, 2006. S. 340-349.

51. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 2 вересня 2015 року «Про нову редакцію Воєнної доктрини України» : Указ Президента України від 24 вересня 2015 року № 555/2015 URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/555/2015>.

52. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 29 грудня 2012 року «Про Стратегічний оборонний бюлетень України» : Указ Президента України від 29.12.2012. № 771/2012 URL: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/main/tt4003y2012>.

53. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 6 травня 2015 року «Про Стратегію національної безпеки України» : Указ Президента України від 26 травня 2015 року № 287/2015 // Офіційна сторінка Ради національної безпеки і оборони України URL: <http://www.rnbo.gov.ua/documents/396.html>.

54. Фінансування силових інститутів держави: порівняльний аналіз ситуації в Україні та провідних європейських країнах URL: <http://old.niss.gov.ua/MONITOR/December2009/18.htm>.

55. Бойко В. О. Проблемні питання всебічного забезпечення військ (сил) в операціях (бойових діях) Збройних Сил України / В. О. Бойко, С. І. Васюхно // Зб. наук. праць Центру воєнно-стратегічних досліджень Національного університету оборони України. К. : НУО України, 2011. № 3 (44). С. 14–19.

56. Ветров А. Тыловое обеспечение объединенных вооруженных сил НАТО. Зарубежное военное обозрение. 2002. №10. URL: <http://commi.narod.ru/txt/2002/1001.htm>.

57. Кивлюк В. С. Погляди на формування та функціонування системи матеріально-технічного забезпечення Збройних Сил України. Наука і оборона. 2006. № 2. С. 22–25.

58. Основи воєнної економіки : навч. посіб. / [В. І. Третяков, С. М. Осипенко, А. А. Лазарєв, В. В. Сисоєв та ін.]. Х. : Акад. ВВ МВС України, 2010. 97 с.

59. Семенченко А. І. Деякі воєнно-економічні аспекти реформування та розвитку структур безпеки та оборони України. Стратегічна панорама. 2006. № 1. С. 24–27.

60. Бондаренко О. Г. Державне управління логістичним забезпеченням спільних дій сил безпеки при реагуванні на кризові ситуації, які загрожують державній безпеці: теорія, методологія та практика: монографія. Харків: Фінарт, 2019. 309 с.

61. Яровой Т. С. Становлення державного управління у сфері національної безпеки України, чи зниження обороноздатності? Ретроспектива 1991–2000 роки, крізь призму лобістського впливу. Публічне управління і адміністрування в Україні. 2020. № 15. С. 126–131.

62. Сисоєв В. В. Визначення потреб в матеріальних ресурсах у системах ресурсного забезпечення силових структур в мирний час. Зб. наук. праць Черкаського державного технологічного університету. Серія: Економічні науки. Черкаси : ЧДТУ, 2009. Вип.2. Ч. 1. С.145–150.

63. Тенденція розвитку військової логістики за досвідом розвинутих країн світу / [Л. М. Артюшин, О. П. Пивовар, М. К. Утюшев та ін.]. Труды Національного університету оборони України. К. : НУО України, 2010. Вип. 4 (91). С. 39–46.

64. Тагарєв Т. Основні питання програмно-орієнтованого управління оборонними ресурсами. Наука і оборона. 2006. № 3. С. 18–24.

65. Ткачова С. С. Еволюція процесного підходу до операційної та управлінської діяльності підприємств. Вісник Сумського державного університету. Серія: Економіка. Суми : СумДУ, 2012. № 2. С. 68–75.

66. Harrington H. Business Process Improvement Work-book : documentation, analysis, design, and management of business process

improvement / Н. Harrington, К. Esseling, Н. Van Nimwegen. – New York : McGraw-Hill, 1997. 314 p.

67. Лепа Р. М. Прийняття управлінських рішень на підприємстві: теорія та практика: монографія / Р. М. Лепа, В. М. Тимохин В. М. Донецьк : ІЕП НАН України, 2004. 262 с.

68. Процесно-структурований менеджмент: методологія та інструментарій : монографія / [О. Є. Кузьмін, І. В. Алексєєв, О. Г. Мельник та ін.]; за ред. д.е.н., проф. О. Є. Кузьміна. Львів: Видавництво «Растр-7», 2013. 428с.

69. Фролова Л. В. Логістичне управління підприємством: теоретико-методологічні аспекти : монографія / Л. В. Фролова. Донецьк: ДонДУЕТ, 2004. 262 с.

70. Чурилов С. В. Логістичне управління підприємством: теоретичний аспект. Экономика и управление. 2012. № 6. С. 142–147.

71. Семенченко А. І. Деякі воєнно-економічні аспекти реформування та розвитку структур безпеки та оборони України. Стратегічна панорама. 2006. № 1. С. 24–27.

72. Сапіга Р. І. Особливості логістичного забезпечення Збройних Сил України. Вісник НУВГП. Серія : Економіка. Рівне, 2009. Вип. 3 (47). Ч. 3. С. 194–202.

73. Бондаренко О. Г. Концептуальні положення державного управління логістичним забезпеченням спільних дій сил безпеки під час реагуванні на кризові ситуації. Інвестиції: практика та досвід, 2019. № 13. С. 72-76.

74. Довідник НАТО / Office of Information and Press NATO – 1110 Brussels – Belgium, 2001. 608 с.

75. Крикавський Є. В. Логістика для економістів: підруч. / Є. В. Крикавський. Львів: Вид-во Національного університету «Львівська політехніка», 2004. 447 с.

76. Ткачова А. В. Управління логістичною діяльністю промислових підприємств : монографія / А. В. Ткачова, Т. О. Загорна. Донецьк: Вид-во «Ноулідж» (донецьке відділення), 2012. 260 с.

77. Busher J. Logistics excellence. Manag. Accoun. 1987. № 8. P. 32–39.

78. Council of Logistics Management. – Illinois : Oakbrook, 1985. 85 p.

79. Shapiro R. D. Logistics Strategy: Cases and Concepts / R. D. Shapiro, J. L. Heskett. St. Paul : West Publishing, 1985. 412 p.

80. Бондаренко О. Г. Сутність управління логістичним забезпеченням спільних дій формувань СБО під час кризових ситуацій, що загрожують державній безпеці України. Збірник наукових праці «Вчені записки» Таврійського національного університету. Серія «Державне управління». Том 29 (68). № 1, 2018. С. 210-217.

81. Алькема В. Г. Система економічної безпеки логістичних утворень : монографія / В. Г. Алькема. К. : Університет економіки та права «КРОК», 2011. 378 с.

82. Сисоєв В. В. Визначення оптимальної кількості і місцезнаходження складів логістичної мережі регіону. Коммунальное хозяйство городов: научно-технический сборник. Серия: Экономические науки. К. : Изд-во «Техника», 2004. Вып. 56. С. 318–323.

83. Яровой Т. С. Державна політика підтримки інформаційної безпеки України. Публічне управління і адміністрування в Україні. 2020. № 16. С. 175–181.

84. Онофрійчук П. В. Підвищення рівня воєнно-економічної безпеки держави на основі логістичного підходу до матеріально-технічного забезпечення Збройних Сил України : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. екон. наук : 21.04.01 Економічна безпека держави / П. В. Онофрійчук. К., 2009. 20 с.

85. Організація та проектування логістичних систем : підруч. / [М. П. Денисенко, П. Р. Левковець, Л. І. Михайлова та ін.] ; за ред. проф. М. П.

Денисенка, проф. П. Р. Левковця, проф. Л. І. Михайлової. К. : Центр учбової літератури, 2010. 336 с.

86. Фролова Л. В. Логістичне управління підприємством: теоретико-методологічні аспекти : монографія / Л. В. Фролова. Донецьк : ДонДУЕТ, 2004. 262 с.

87. Чурилов С. В. Логістичне управління підприємством: теоретичний аспект. Экономика и управление. 2012. № 6. С. 142–147.

88. Нижник В. М. Еволюція формування логістичного управління промисловими підприємствами: світовий досвід та перспективи. Вісник Хмельницького національного університету. 2007. № 5. Т. 2. С. 7–13.

89. Нікітін П. В. Ефективність логістичного управління перевезеннями вантажів в умовах взаємодії різних видів транспорту : монографія / П. В. Нікітін. К. : Видавничий Дім Дмитра Бураго, 2008. 104 с.

90. Сисоєв В. В. Логістика як основа управління ресурсним забезпеченням службово-бойової діяльності силових структур. Зб. матеріалів наук.-практ. конф. «Шляхи підвищення ефективності управлінської діяльності на сучасному етапі розвитку українського суспільства», (Харків, 30–31 березня 2006 р.). Харків : Академія цивільного захисту України, 2006. С. 12–13.

91. Крикавський Є. В. Логістичне управління : підруч. / Є. В. Крикавський. Львів : Вид-во Національного університету «Львівська політехніка», 2005. 684 с.

92. Хазанович О. І. Система матеріально-технічного забезпечення: ретроспектива розвитку та напрями удосконалення. Наука і оборона. 2007. №1. С. 53–57.

93. Кулик В. А. Логістичний менеджмент : навч. посіб. / В. А. Кулик, М. Ю. Григорак, Л. В. Костюченко. К. : Логос, 2013. 268 с.

94. Пономаренко В. С. Логістичний менеджмент: підруч. / В. С. Пономаренко, К. М. Таньков, Т. І. Лепейко ; за ред. докт. екон. наук, проф. В. С. Пономаренка. Х. : ВД «ІНЖЕК», 2010. 440 с.

95. Фролова Л. В. Логістичне управління підприємством: теоретико-методологічні аспекти : монографія / Л. В. Фролова. Донецьк: ДонДУЕТ, 2004. 262 с.
96. Забуранна Л. В. Логістичне управління підприємством: сутність та передумови розвитку. Сталій розвиток економіки. Всеукраїнський науково-виробничий журнал. 2011. № 4. С. 260–264.
97. Нікітін П. В. Ефективність логістичного управління перевезеннями вантажів в умовах взаємодії різних видів транспорту: монографія / П. В. Нікітін. К. : Видавничий Дім Дмитра Бураго, 2008. 104 с.
98. Afraimovich L. G. Multiindex Resource Distributions for Hierarchical Systems. Automation and remote control. 2006. Vol. 67. № 6. P. 1007–1016.
99. Ткаченко А. М. Логістичне управління вантажоперевезеннями : монографія / А. М. Ткаченко, А. М. Шевчук. Запоріжжя : Вид-во ЗДІА, 2010. 248 с.
100. Косіюк О. М. Теоретичні і практичні аспекти формування інтеграційних структур. Вісник Хмельницького національного університету. 2009. № 2. Т. 2. С. 41–44.
101. Собчишин В. В. Удосконалення постачання матеріальних ресурсів на принципах закупівельної логістики. Економіка: проблеми теорії та практики. 2008. Вип. 240. С. 108–117.
102. Чухрай Н. І. Формування ланцюга поставок: питання теорії і практики : монографія / Н. І. Чухрай, О. Б. Гірна. Львів : Інтелект-Захід, 2007. 232 с.
103. Яровой Т. С. Становлення державного управління у сфері національної безпеки України, чи зниження обороноздатності? Ретроспектива 1991–2000 роки, кризь призму лобістського впливу. Публічне управління і адміністрування в Україні. 2020. № 15. С. 126–131.
104. Вакулюк В.В. Система логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку. Право та державне управління. 2021. №3. С.96-100.

105. Вакулюк В.В. Особливості ресурсного забезпечення інститутів державної безпеки та громадського порядку. Право, юридична наука та освіта: здобутки та перспективи (Костенківські читання): збірник матеріалів Міжнародної науково-практичної конференції (Київ 25 квітня 2019 р.). Київ: «Видавництво Людмила», 2019. С.453-455.

106. Hester Jesse S. A technique for determining viable military logistics support alternatives : Thesis for the degree of Doctor of Philosophy [Electronic Resource] / Jesse S. Hester. – Atlanta: Georgia Institute of Technology, 2009. URL:https://smartech.gatech.edu/jspui/itstream/1853/28274/1/hester_jesse_s_200905_phd.pdf.

107. Parlier Greg H. Transforming U.S. Army Supply Chains: An Analytical Architecture for Enterprise Management. Greg H. Parlier in The Supply Chain in Manufacturing, Distribution, and Transportation: Modeling, Optimization, and Applications. Edited by K. D. Lawrence, R. K. Klimberg, and V. M. Miori. Auerbach Publications, 2010. Chapter 5. P. 70–93. URL:<http://ua.bookfi.org/book/1201471>.

108. Pytlak R. Optymalizacja wybranych procesów logistyki wojskowej : monografia Politechniki Poznańskiej / R. Pytlak, W. Stecz. Poznań : Politechniki Poznańskiej, 2006. S. 340-349.

109. Кивлюк В. С. Погляди на формування та функціонування системи матеріально-технічного забезпечення Збройних Сил України. Наука і оборона. 2006. № 2. С. 22–25.

110. Котов О. Б. Погляди щодо удосконалення матеріально-технічного забезпечення Повітряних Сил Збройних Сил України. Зб. наук. праць Харківського університету Повітряних Сил. 2012. Вип. 1 (30). С. 39–41.

111. Мальнев В. В. Підстави щодо напрямків реформування системи тилового забезпечення внутрішніх військ МВС України. Честь і закон. 2003. Вип. 2. С. 6–11.

112. Романченко І. С. Погляди на розвиток системи матеріально-технічного забезпечення Збройних Сил України. Наука і оборона. 2007. № 4. С. 22–27.

113. Хазанович О. І. Система матеріально-технічного забезпечення: ретроспектива розвитку та напрями удосконалення. Наука і оборона. 2007. № 1. С. 53–57.

114. Онофрійчук П. В. Інноваційна модель системи матеріального забезпечення Збройних сил України. Проблеми науки. 2008. Вип. 7. С. 32–38.

115. Онофрійчук П. В. Підвищення рівня воєнно-економічної безпеки держави на основі логістичного підходу до матеріально-технічного забезпечення Збройних Сил України : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. екон. наук : 21.04.01 Економічна безпека держави / П. В. Онофрійчук. К., 2009. 20 с.

116. Сапіга Р. І. Особливості логістичного забезпечення Збройних Сил України. Вісник НУВГП. Серія : Економіка. Рівне, 2009. Вип. 3 (47). Ч. 3. С. 194–202.

117. Сівак В. А. Логістика – черговий етап розвитку системи матеріально-технічного забезпечення оперативно-службової діяльності силових структур. Зб. наук. праць НАДПС України ім. Б. Хмельницького. Хмельницький : НАДПСУ, 2006. № 37. Ч. II. С. 27–30.

118. Тенденція розвитку військової логістики за досвідом розвинутих країн світу / [Л. М. Артюшин, О. П. Пивовар, М. К. Утюшев та ін.] // Труды Національного університету оборони України. К. : НУО України, 2010. Вип. 4 (91). С. 39–46.

119. Лісовський В. І. Принципи побудови логістичної інформаційної системи ресурсного забезпечення Збройних Сил України. Економіка. Менеджмент. Підприємництво : зб. наук. праць. Луганськ : СНУ ім. В. Даля, 2011. № 23 (1). С. 94–99.

120. Мирончук В. А. Модель системи логістичного обслуговування органів охорони державного кордону. Зб. наук. праць НАДПС України ім. Б. Хмельницького. Хмельницький: НАДПСУ. 2008. № 47/1. Ч. II. С. 42–45.

121. Про національну безпеку України. Закон України від 21 червня 2018 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2469-19#n355>

122. Вакулюк В. В. Стан дослідження проблем державної безпеки та громадського порядку. Збірник III міжнародної науково-практичної конференції «Розвиток української держави в умовах активізації євроінтеграційних процесів». (Київ 27 березня 2018 р.). МАУП, Київ. С.10-11.

123. Яровой Т. С. Концепт модернізації державної політики у сфері захисту населення від надзвичайних ситуацій. Наукові перспективи. 2022. № 6 (24). С. 177–185.

124. Бондаренко О. Г. Концептуальні положення державного управління логістичним забезпеченням спільних дій сил безпеки під час реагуванні на кризові ситуації. Інвестиції: практика та досвід, 2019. № 13. С. 72-76.

125. Смолянчук В. Ф. Національна безпека України: від ескізного проектування до системного ствердження. *Суспільно-політичні процеси*. Київ: Політія. 2018. С. 330 – 331.

РОЗДІЛ 2. ОСОБЛИВОСТІ ФУНКЦІОНУВАННЯ АНТИКОРУПЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ ЛОГІСТИЧНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДЕРЖАВНОЇ БЕЗПЕКИ В УКРАЇНІ

2.1. Аналіз організаційно-правового механізму реалізації антикорупційної політики в сфері державної безпеки України

Корупція, конфлікти й нестабільність в державі тісно взаємопов'язані між собою. Кількісні дослідження свідчать, що корупція представляє собою сильний взаємозв'язок з державною безпекою. Тобто, існуюча література описує тісноту зв'язку між корупцією та конфліктами; корупцією та політичною нестабільністю. Підтвердженням цьому є, наприклад, результати величини Індексу сприйняття корупції та змін Глобального індексу миру (рис. 2.1) [1-2].

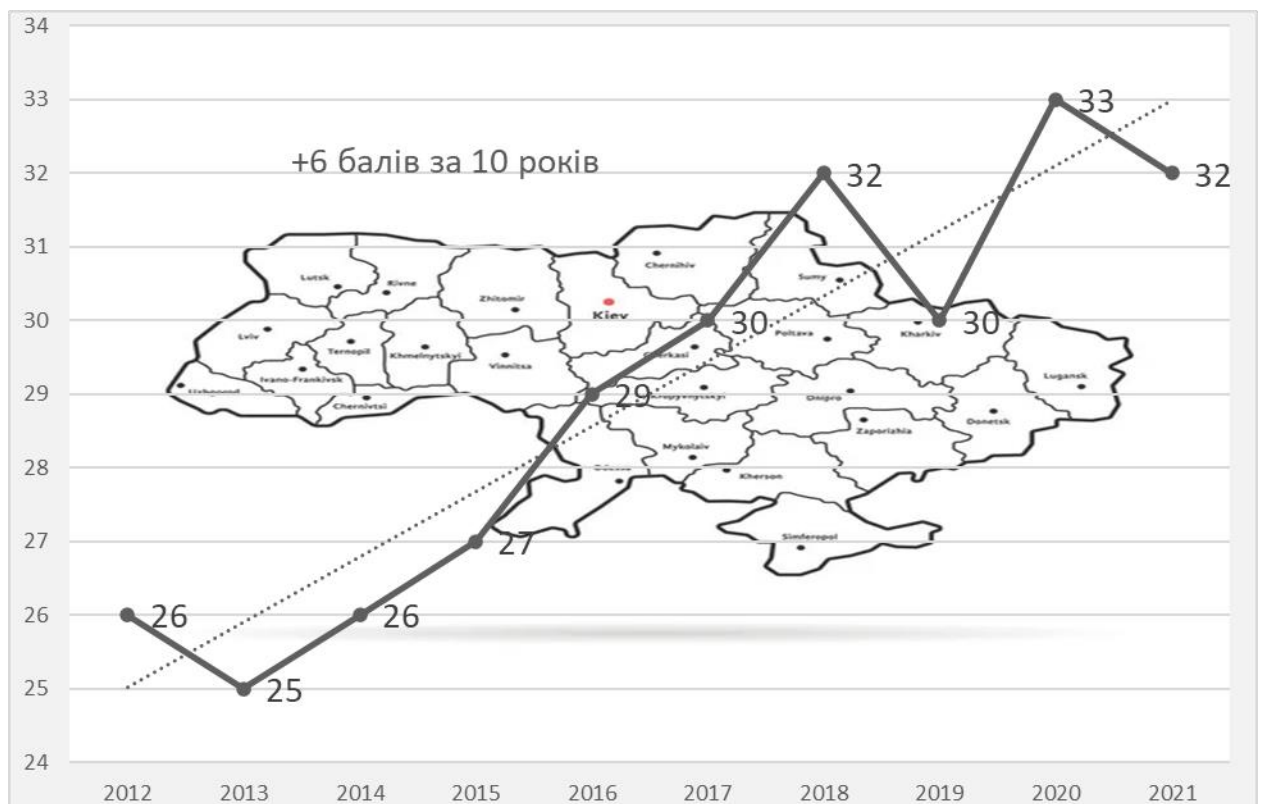

Рис. 2.1. Динаміка Індексу сприйняття корупції в Україні

Починаючи із 2012 року індикатори України значно покращилися, що підтверджується входженням до числа тих 25 країн, які за 10-річний досвід досягли належного зростання (наприклад Ангола, Вірменія, Греція й Італія).

Дана позитивна динаміка є результатом тих змін, які відбулися за період Революції Гідності. Починаючи з 2018 року показники зростання України кардинально припинилося. Цьому сприяла сукупність негативних подій, які суттєво нівелювали отримані на той час антикорупційні досягнення. Така тенденція проодовжується та притаманна результатам 2021 й початку 2022 року.

Однак, простежуються певні позитивні зрушення у антикорупційних заходах за 2021 рік., до яких варто віднести відновлення усіх повноважень Національного агентства з питань запобігання корупції (далі по тексту – НАЗК), функціонує інститут викривачів, суттєво оновлена законодавча база для роботи Агентства з розшуку та менеджменту активів (далі по тексту – АРМА) та Національного антикорупційного бюро України (далі по тексту – НАБУ), Вищим антикорупційним судом (далі по тексту – ВАКС) було винесено десятки вироків, ефективніше запрацював інструмент проведення цивільної конфіскації. Зауважимо, що представлених антикорупційних заходів було занадто мало для забезпечення суттєвого підвищення у Індексі сприйняття корупції [1-2].

Позитивні результати для такого Індексу отримані на основі запровадження (НАЗК) електронного реєстру для звітності всіх політичних партій «Politdata». Вже з квітня місяця 2021 року, згідно законодавства, такий реєстр був введений у дію, однак довгоочікуване електронне звітування на момент проведення дослідження не мало максимальної ефективності через пандемію COVID-19 та військовий стан в Україні. Щодо Індексу миру для України станом на 2022 рік, то він суттєво знизився до 2,971 (на 16%), отримавши найгіршу динаміку серед представлених 163 країн, які приймали участь у дослідженні.

Зафіксовано стрімке погіршення рівня смертності від впливу різних зовнішніх конфліктів через військові дії на території України. Незважаючи на прийняті зобов'язання, із 2008 року визначений рівень мілітаризації суттєво знизився у 113 країнах світу. Продовжує розвиватись тероризм: лише 70 країн не зафіксували відповідних нападів за 2021 рік. Зростання витрат на оборону негативно вплинуло на продовольчу безпеку і політичну стабільність для всього світу, однак найбільша загроза притаманна країнам Африки, Південній Азії і Близькому Сході. Різновекторні масштабні явища щодо політичного терору, не стійкі відносини із сусідніми країнами, внутрішньо переміщені особи та біженці негативно вплинули на державну безпеку. За 2021 рік глобальні соціально-економічні наслідки від насильства становили 16,5 трильйонів доларів, тобто це 10,9% від світового ВВП, або ж 2117 доларів у розрахунку на одну людину.

Даному спричиняє не тільки корупція в усіх сферах життя держави, адже часто цьому слідує показане загострення насильства із значним рівнем корупції та динаміки конфліктів [2]. В основному, корупція впливає на рівень державної безпеки такими двома методами: викликаючи суспільні скарги та зменшуючи раціональність і законність діяльності державних інституцій. Даний вплив корупції не рідко є складним, однак як і конфлікти підживлюються корупцією, зусилля з утворення миру зобов'язані бути гідним чином підкріплені антикорупційними методами.

Міністерством економіки України проведено розрахунки рівня тінізації в Україні (рис.2.2). Відповідно за січень-вересень 2021 року він становив 31% від обсягу офіційного ВВП, зменшившись на 1% по відношенню до 2020 року, проте має дуже високе значення.

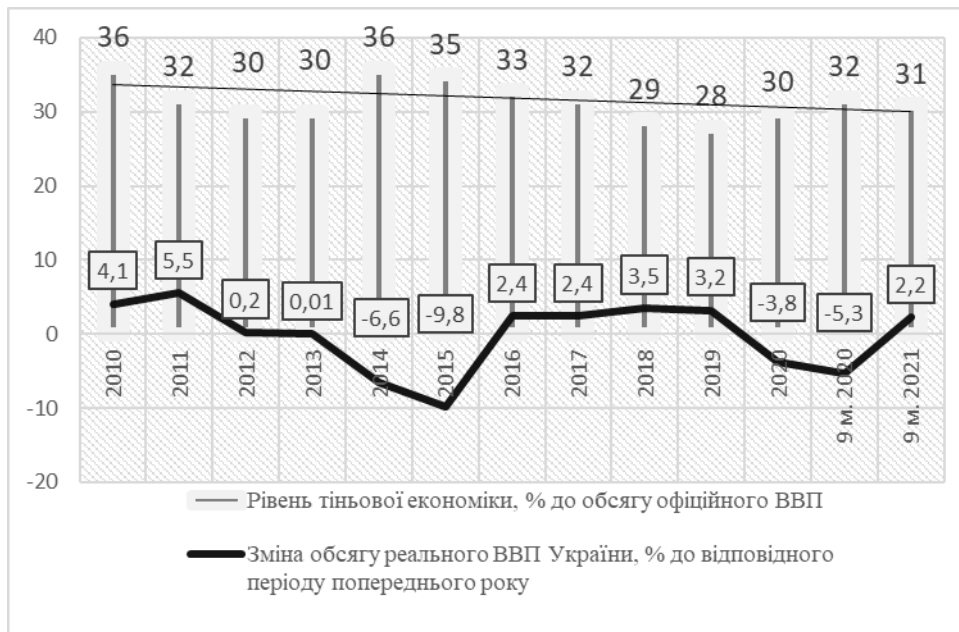

Рис. 2.2. Динаміка залежності змін обсягів реального ВВП України та рівня тінізації економіки (у % до попереднього періоду)*

*Джерело: розрахунки Міністерства економіки

Проведена оцінка основних індикаторів результативності антикорупційної політики та державної безпеки України дала змогу встановити, що незначне пониження рівня тінізації в країні безпосередньо проходило, як результат адаптації вітчизняного бізнесу до функціонування в умовах політичної нестабільності та непрогнозованості соціальних конфліктів. Дане твердження дозволяє підтвердити оптимістичність розвитку національного господарства, підтримкою сталості інноваційно-інвестиційної політики та екологічної безпеки на засадах сприяння підтримки зовнішньоекономічної кон'юнктури.

За результатами проведеного національного опитування населення та бізнесу України у 2021 році було здійснено комплексне оцінювання стану корупції та її впливу на державну безпеку.

За отриманими даними проведеного опитування, саме корупція посідає лідерське 3-тє місце серед ключових таких проблем, як висока вартість життя і воєнні дії. Таким чином аж 68,6% респондентів вважають корупцію надто серйозною проблемою. Динаміка даного показника свідчить, що у 2021 році, порівняно із 2020 роком, в рейтингу проблема корупції з 2-го місця

перемістилась на 3-тє, як результат зростання цін в тривалому очікуванні воєнного конфлікту. За отриманими даними від опитування бізнесу, корупція все ж посідає 2-є місце (тобто 73,3% серед опитаних підприємців).

Таким чином, як населення, так й бізнес насамперед вважають відповідальними саме органи державної влади для подолання проявів корупції із залученням діяльності спеціалізованих інституцій (НАБУ та НАЗК). На думку населення, більш ефективними серед представників влади для запобігання проявів корупції є також Президент та безпосередньо його Офіс, СБУ та представники органів місцевої влади. Найменший вплив на протидію проявам корупції мають Кабінет Міністрів із відповідними міністерствами та Верховна Рада.

Основним нормативним документом, яким визначаються напрямки подолання проявів корупції є Антикорупційна стратегія. Загалом Україна мала лише одну дієву антикорупційну стратегію, реалізація якої мала економічний ефект, адже відбулось підвищення ВВП на 6% (180 млрд грн). Результатами реалізації такої стратегії було створення НАБУ, система ProZorro, яка зараз дає позитивні результати. Планується, що нова стратегія на 2021-2025 роки, яка ухвалена Верховною Радою України 20.06.2022 р. принесе ще більшу результативність (за попередніми оцінками «до 200 млрд грн шляхом економії...») [3].

Головною ціллю ухваленої Антикорупційної стратегії на 2021-2025 роки є комплексне системне бачення соціально-економічного розвитку країни та вдосконалення національної системи попередження і нейтралізації корупції, а також сприяти реалізації злагодженої діяльності всіх представників влади на різних рівнях управління та неурядового сектору за даним напрямком. Тому можемо стверджувати, що Україна системно працює у напрямку боротьби з проявами корупції, однак весь світ та ЄС зокрема, все ж очікують активнішої діяльності у даному напрямі, що є можливим шляхом ефективною реалізації всіх складових такої Стратегії.

Головними пріоритетами Антикорупційної стратегії за період 2014-2017 роки було створення системи актуальних інструментів та інститутів для реалізації антикорупційної політики. Коли спеціалізовані інституції були сформовані, відповідно і період дії такої стратегії закінчився, що призвело до розбалансування антикорупційної діяльності в країні.

Актуальна на сьогодні Антикорупційна стратегія (2021-2025 роки) насамперед розроблена із урахуванням соціально-економічних інтересів усіх можливих зацікавлених у протидії корупції сторін. Спеціалізованим органом НАЗК проведено значну кількість консультацій із громадянами, різними експертами і представниками бізнесу. Основними принципами організації реалізації даної стратегії є:

- 1) всеохоплююча оптимізація функцій для представників органів державної влади та місцевого самоврядування, насамперед запобігання дублюванню повноважень серед інституцій влади;
- 2) інтеграція можливостей цифрової трансформації в діяльність органів влади на загальнодержавному та місцевому рівнях;
- 3) забезпечення максимальної прозорості та відкритості даних;
- 4) розробка на противагу звичним корупційним практикам адаптивних до законних способів з метою задоволення відповідних потреб людей;
- 5) використання норм щодо невідвратної належної юридичної відповідальності за прояви корупції та різноманітні пов'язані із нею правопорушення;
- 6) стимулювання нетерпимості та негативного відношення суспільства до корупції, становлення культури поваги й доброчесності по відношенню до норм законодавства.

Пріоритетними сферами в забезпеченні протидії й належності запобігання корупції є наступні: суди і органи правопорядку; будівництво і земельні відносини; митна справа і оподаткування; охорона здоров'я; державне регулювання економіки; сектор оборони та соціальний захист.

Аналіз прогнозованої результативності положень Антикорупційної стратегії на 2021-2025 роки у контексті використання нормативного механізму реалізації антикорупційної політики в Україні представлено в таблиці 2.1.

Таблиця 2.1

Сучасні напрями та результати реалізації Антикорупційної стратегії на 2021-2025 р.р.

Галузь/сфера	Ухвалені закони по напрямку	Економічний ефект
Будівництво, земельні відносини та інфраструктура	<p>Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо обігу земель сільськогосподарського призначення» від 31.03.2020 року №552</p> <p>Закон «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо посилення захисту лісів, запобігання пожежам на землях лісового та водного фонду, торфовищах та на землях інших категорій» від 19.02.2021 №1259</p>	<p>Розрахункова сума надходжень орієнтовно становитиме 286 млрд гривень. [4]</p> <p>Приведе до збільшення доходів державного та місцевих бюджетів від сплати штрафних санкцій, оскільки такі надходження згідно з вимогами статей 29, 64, 66 та 69 Бюджетного кодексу України віднесено до доходів загального фонду державного та місцевих бюджетів [5].</p>
Охорона здоров'я та соціальний захист	<p>Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів щодо удосконалення правового регулювання дистанційної роботи» від 04.02.2021 №1213</p> <p>Закон України «Про внесення змін до статті 77 Основ законодавства України про охорону здоров'я (щодо пільг та підвищення оплати праці професіоналів з вищою немедичною освітою, які працюють в системі охорони здоров'я)» від 18.12.2020 №1123</p> <p>Закон України «Про внесення змін до статті 39</p> <p>Закону України «Про захист населення від інфекційних хвороб» щодо врегулювання окремих питань соціального захисту медичних працівників, постраждалих від коронавірусної хвороби (COVID-19)» від 02.06.2021 №1513</p> <p>Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України, спрямованих на підвищення доступності лікарських засобів,</p>	<p>Прийняття позитивно вплине на ринок праці, права та можливості роботодавців і найманих працівників, позбавить правових колізій державні контролюючі органи [6].</p> <p>Прийняття надасть можливість підвищити соціальний захист працівників закладів охорони здоров'я, залучених до надання медичних послуг з вищою немедичною освітою, що приведе до підвищення якості надання медичної допомоги населенню [7].</p> <p>Матиме позитивні соціальні наслідки, оскільки дозволить підвищити рівень соціальних гарантій прав медичних та інших працівників, зайнятих у сфері захисту населення від інфекційних хвороб та усунути бюрократичні неточності [8].</p> <p>Забезпечить додаткову економію бюджетних коштів шляхом зменшення витрат на закупівлю внаслідок недопущення корупційних схем, які мали місце під час закупівель лікарських засобів, медичних виробів та інших товарів, а також завдяки розширенню конкуренції серед постачальників, ефективному проведенню закупівель професійною Закупівельною організацією [9].</p>

	<p>медичних виробів та інших товарів, які закупаються Особою, уповноваженою на здійснення закупівель у сфері охорони здоров'я» від 17.03.2020 №531</p> <p>Закон України «Про внесення змін до деяких законів України з метою підвищення спроможності системи охорони здоров'я України протидіяти поширенню коронавірусної хвороби COVID-19» від 07.05.2020 №587</p> <p>Закон України "Про реабілітацію осіб з обмеженнями життєдіяльності" від 03.12.2020 №1053</p> <p>Закон України про внесення змін до Закону України «Про тимчасові заходи на період проведення антитерористичної операції» для відновлення законних прав і свобод громадян щодо управління власним майном та отримання кредитних послуг» від 19.05.2021 №1451</p>	<p>Забезпечить підвищення спроможності системи охорони здоров'я України стримувати поширення коронавірусної хвороби (COVID-19) та забезпечувати належне лікування пацієнтів [10].</p> <p>Відповідно до Пояснювальної записки, реалізація законопроекту забезпечить ефективне використання 1 154 343 278,34 гривень Державного бюджету України 2020 року, які визначені Національною службою здоров'я України для оплати договорів з 249 закладами охорони здоров'я по трьом реабілітаційним пакетам медичних гарантій [11].</p> <p>Реалізація забезпечить створення належних умов для ефективного відновлення конкурентного середовища шляхом зняття обмежень на надання банківськими установами кредитів під заставу майна, що знаходиться на підконтрольній державній владі частині території проведення антитерористичної операції [12].</p>
Справедливий суд, прокуратура та поліція	<p>Закон України «Про внесення змін до Закону України «Про Вищий антикорупційний суд» щодо забезпечення суду приміщенням та інших питань роботи суду» від 18.06.2020 №729</p> <p>Закон України «Про внесення змін до Кодексу України про адміністративні правопорушення щодо встановлення особливостей складення протоколу про адміністративні правопорушення, передбачені статтями 172⁻⁴-172⁻⁹ та 188⁻⁴⁶, 212⁻¹⁵ стосовно судді, судді Конституційного Суду України» від 15.12.2020 №1080</p> <p>Закон України «Про внесення змін до Закону України «Про судоустрій і статус суддів» щодо територіальної юрисдикції місцевих судів на території України до прийняття закону щодо зміни системи місцевих судів на території України у зв'язку із утворенням (ліквідацією) районів» від 03.11.2020 №950</p> <p>Закон України «Про Бюро економічної безпеки України» від 28.01.2021 №1150</p>	<p>Відповідно до Пояснювальної записки унормування існуючої прогалини у законодавстві є нагальною потребою та єдиним шляхом реалізації основоположних гарантій незалежності Вищого антикорупційного суду та створення умов для його належного функціонування [13].</p> <p>Відповідно до Пояснювальної записки, його прийняття сприятиме забезпеченню встановлення додаткових механізмів дотримання гарантій незалежності суддів, суддів Конституційного Суду України під час реалізації повноважень Національного агентства з питань запобігання корупції [14].</p> <p>Відповідно до Пояснювальної записки, його прийняття призведе у відповідність кількості судів України до кількості новостворених районів та сприятиме зменшенню соціальної напруги у суспільстві і забезпеченню права на доступ до суду [15].</p> <p>Відповідно до Пояснювальної записки, приймається з метою ліквідації податкової міліції, оптимізації структури та чисельності органів, які ведуть боротьбу зі злочинами у сфері економіки, усунення дублювання їх функцій та створення Бюро економічних безпеки України з метою запобігання, попередження, виявлення, припинення, розслідування та розкриття кримінальних</p>

		правопорушень, віднесених законом до їх підслідності. Запропонована модель боротьби з економічними злочинами стане більш ефективною та зменшить податковий тиск на платників податків [16]
Державне регулювання економіки	Закон України «Про особливості надання електронних публічних послуг» від 15.07.2021 №1689	Відповідно до Пояснювальної записки прийняття проекту Закону забезпечить законодавче врегулювання питань, пов'язаних з наданням (отриманням) всіх категорій електронних публічних послуг [17].
Податки і митниця	<p>Закон України «Про внесення змін до Податкового кодексу України щодо стимулювання розвитку цифрової економіки в Україні» від 14.12.21 №1946</p> <p>Закон України «Про внесення змін до Податкового кодексу України щодо скасування оподаткування доходів, отриманих нерезидентами у вигляді виплати за виробництво та/або розповсюдження реклами та удосконалення порядку оподаткування податком на додану вартість операцій з постачання нерезидентами електронних послуг фізичним особам» від 03.06.2021 №1525</p> <p>Закон України «Про внесення змін до Митного кодексу України щодо тимчасового спрощення митного оформлення транспортних засобів, ввезених на митну територію України» від 15.04.2021 №1403</p>	<p>Відповідно до Пояснювальної записки, вже у 2021-2022 роках завдяки запровадженню стимулюючих заходів, передбачених законопроектом, очікується створення близько 80 000 нових робочих місць; до 2025 року очікується зростання ринку креативної індустрії до 11,8 млрд доларів США (в 2019 році він становив 6,2 млрд доларів США) [18].</p> <p>Прийняття забезпечить збільшення доходів Державного бюджету від податку на додану вартість за рахунок залучення до оподаткування податком на додану вартість нерезидентів, що надають фізичним особам електронні послуги, місце постачання яких розташоване на митній території України та створення сприятливих умов ефективного та не обтяжливого адміністрування для бізнесу й держави процедур, пов'язаних зі сплатою податку [19].</p> <p>Прийняття забезпечить врегулювання питання митного оформлення транспортних засобів, та врахування інтересів усіх верств населення при вирішенні зазначеного питання, забезпечить дотримання митних правил при переміщенні транспортних засобів у митних режимах тимчасового ввезення і транзиту [20].</p>
Державний та приватний сектори економіки	<p>Закон України «Про внесення змін до Закону України «Про публічні закупівлі» щодо створення передумов для сталого розвитку та модернізації вітчизняної промисловості» від 16.12.21 №1977</p> <p>Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо забезпечення прозорості у видобувних галузях» від 16.12.2021 №1974</p> <p>Закон України "Про внесення змін до додатків № 1 та № 3 до Закону України "Про Державний бюджет України на 2021 рік" (щодо реалізації інфраструктурних проектів та розвитку об'єктів соціально-культурної сфери)»</p>	<p>Ухвалений документ вдосконалює процедуру публічних закупівель для певних груп продукції машинобудування шляхом встановлення обов'язкових вимог до локалізації їх виробництва, без порушення умов конкуренції на внутрішньому ринку.</p> <p>Задоволення вищевказаних потреб в оновленні рухомого складу, придбанні комунальної спецтехніки, продукції енергетичного машинобудування за рахунок товарів внутрішнього виробництва сприятиме прискоренню темпів зростання ВВП України на 3,9 відсоткових пункти (в.п.) у середньостроковій перспективі. Індекс продукції переробної промисловості збільшиться на 10,65 в.п., добувної промисловості – на 0,76 в.п., сектор послуг</p>

	від 02.12.2021 № 1931	зросте на 2,18 в.п. [21] Відповідно до Пояснювальної записки відбудеться збільшення видатків за загальним фондом державного бюджету на 2.5 млрд грн за рахунок збільшення доходів загального фонду державного бюджету [22].
Сектор оборони	Закон України «Про особливості реформування підприємств оборонно-промислового комплексу державної форми власності» від 13.07.2021 №1630 Закон України «Про критичну інфраструктуру» від 16.11.2021 №1882	Відповідно до Пояснювальної записки врегульовано проведення реформування Державного концерну «Укроборонпром» в акціонерне товариство, державних унітарних підприємств, у тому числі казенних підприємств, що входять до складу Концерну, – в господарські товариства, управління і розпорядження їх майном, а також запровадження корпоративної моделі управління об'єктами державної власності в оборонно-промисловому комплексі [23]. Відповідно до Пояснювальної записки, його прийняття дозволить підвищити безпеку та стійкість критичної інфраструктури до загроз будь-якого походження (природного та техногенного характеру, протиправних дій), що, у свою чергу, сприятиме захисту життєдіяльності громадян, забезпечить безперервність надання життєво важливих послуг та функцій для громадян [24]
Забезпечення доброчесності політичних партій та виборчих кампаній	Закон України «Про внесення змін до Закону України «Про Державний бюджет України на 2020 рік» від 13.04.2020 №553	Відповідно до цього Закону відбулося внесення змін до ст. 17-3 Закону України «Про політичні партії в Україні» (зокрема, «Політична партія може відмовитися від державного фінансування її статутної діяльності на строк: один, два, три квартали або на бюджетний період (рік). Строк, на який політична партія відмовляється від державного фінансування її статутної діяльності, має бути зазначений у заяві, яку політична партія подає до Національного агентства з питань запобігання корупції [25]
Антикорупційні органи	Закон України «Про внесення доповнень до Закону України «Про запобігання корупції» (щодо удосконалення окремих аспектів декларування)» від 15.04.21 №1388 Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо упорядкування окремих питань захисту викривачів» від 01.06.2021 №1502 Закон України «Про внесення змін до Закону України про Національне	Відповідно до Пояснювальної записки, його прийняття сприятиме кампанії антикорупційного декларування 2021 року, дозволить сумлінним декларантам уникнути пов'язаних з корупцією правопорушень, а Національному агентству з питань запобігання корупції – діяти у правовому полі [26]. Відповідно до Висновку Комітету ВРУ з питань бюджету, за приблизними підрахунками вартість розгортання інформаційно-телекомунікаційної системи збору, аналізу та збереження повідомлень викривачів із належним рівнем захисту інформації, яка надходитиме через канали повідомлень, в кожному окремому органі може коштувати від 2 до 5 млн гривень, тоді як

	<p>агентство України з питань виявлення, розшуку та управління активами, одержаними від корупційних та інших злочинів щодо гарантій прав українських та іноземних інвесторів» від 14.07.2021 № 1648</p> <p>Закон України «Про внесення змін до Закону України «Про запобігання корупції» щодо поширення дії закону на членів правління Фонду соціального страхування України, Фонду загальнообов'язкового державного соціального страхування України на випадок безробіття, Пенсійного фонду, членів Наглядової ради Пенсійного фонду та відповідних посадових осіб» від 17.11.2021 №1893</p> <p>Закон України «Про внесення змін до Закону України «Про Національне антикорупційне бюро України» щодо приведення деяких положень у відповідність до Конституції України» від 19.10.2021 №1810</p>	<p>створення Єдиного порталу повідомлень викривачів може не перевищити вказаної граничної суми [27].</p> <p>Відповідно до Висновку Комітету ВРУ з питань бюджету, у загальному фонді державного бюджету на 2021 рік визначені бюджетні призначення АРМА за бюджетною програмою «Керівництво та управління у сфер розшуку та управління активами, одержаними від корупційних та інших злочинів» (код 6431010) у сумі 273 491,9 тис. гривень [28].</p> <p>Відповідно до Пояснювальної записки, запропоновані положення законопроекту та його успішна реалізація сприятимуть мінімізації корупційних ризиків під час виконання своїх обов'язків членами правління Фонду соціального страхування України, Фонду загальнообов'язкового державного соціального страхування України на випадок безробіття, Пенсійного фонду, членами Наглядової ради Пенсійного фонду та відповідними посадовими особами [29].</p> <p>Відповідно до Пояснювальної записки, закон спрямований на усунення суперечностей між Конституцією України та Законом України «Про Національне антикорупційне бюро України», а також на пов'язане з цим забезпечення гарантій незалежності для Національного бюро [30].</p>
--	--	---

Для оцінки базових положень та перспективної результативності Антикорупційної стратегії на 2021-2025 роки нами проведено аналіз діяльності інститутів державної влади у напрямку реалізації антикорупційної політики в Україні.

На особливу увагу заслуговує діяльність спеціалізованого органу щодо боротьби з корупцією – Державного бюро розслідувань України. Даною інституцією за 2020 рік здійснено досудове розслідування кримінальних питань у 43 271 провадженях. Практично вдвічі зросло навантаження на слідчих від центрального апарату. Значних зусиль потребувало проведення досудового розслідування у напрямку кримінальних правопорушень, які безпосередньо вчинені представниками правоохоронних органів. Значна увага приділялася питанням розслідування катувань й іншого неналежного поведіння серед працівників.

Системна також робота проводилася у напрямках розслідування різного роду корупційних кримінальних правопорушень. Так, у 2020 році направлено безпосередньо до суду 461 обвинувальних актів про впроваджені корупційні кримінальні правопорушення, у тому числі 261 (це 57 %) це провадження, що пов'язані із отриманням неправомірної вигоди у сумі більше 19 млн грн.

У свою чергу, за період 2020 року слідчими від ДБР знешкоджено 15 різних злочинних угруповань із 63 учасників, відповідно 9 із них мали корупційні зв'язки. Такі угруповання проводили незаконні порубки лісу й збут лісопродукції, різного роду шахрайства, отримання неправомірної вигоди і збут незаконним способом наркотичних засобів. Серед критеріїв проведення оцінки результативності роботи представників ДБР ідентифіковано стан відшкодування шкоди, яка завдана від виникнення кримінальних правопорушень, які, порівняно із 2019 роком, зросли практично у 4 рази [31]

Згідно офіційної статистичної інформації за 2021 рік від Офісу Генерального прокурора встановлено: заявлено позовів у розмірі на 13,4 млрд грн; оцінена вартість активів за визначеними задоволеними позовами склала 1,8 млрд грн.; процесуальним керівництвом оголошено 15 137 підозр щодо вчинення злочинів та оголошено вироків у кількості 3 031 [32]

У ході реформи діяльності антикорупційних органів загалом пройшли атестацію 7947 прокурорів від Генеральної прокуратури України та регіональних й місцевих прокуратур. Ті хто не склав таку атестацію були звільнені [32].

За 2021 рік ВРП проведено 94 засідання на яких було прийнято 1282 акти, які орієнтовані на результативність реалізації антикорупційної політики в Україні. До ключових рішень належать: внесено подання Президентові України щодо призначення на посади суддів 109 нових кандидатів та звільнення 194 за різними причинами; ухвалені рішення про вжиття різних заходів для реагування на виникаючі правопорушення, у тому числі й

корупційного характеру (звернення до прокуратури і відповідних органів правопорядку щодо надання належної інформації про виявлення і розслідування злочинів; належності внесення подання до відповідних органів влади про виявлені порушення та притягнення до відповідальності певних осіб, якими безпосередньо вчинено протизаконні дії або ж допущено різного роду бездіяльність тощо) [33].

На розгляді у ВАКС за 2021 рік перебувало 233 кримінальних провадження щодо 519 осіб (з них: 230 це провадження за різними обвинувальними актами, 2 – за клопотаннями про звільнення саме від кримінальної відповідальності, 1 – за клопотанням про застосування примусових заходів медичного характеру. Відповідно 63 із цих проваджень щодо 141 особи надійшли безпосередньо до суду саме у звітному періоді). Якщо розглядати кримінальні правопорушення за їх видами, то їх варто розподіляти так: 57 у напрямку кримінальних правопорушень у сфері власності, або ж це 24 % від загальної кількості всіх кримінальних проваджень, які перебували безпосередньо на розгляді за 2021 рік; 23 для сфери господарської діяльності (або це 10 % від всіх проваджень); 153 для сфери службової і професійної діяльності, яка пов'язана з наданням різних публічних послуг (це 66 %).

Також за 2021 рік було завершено 48 кримінальних проваджень (відповідно із них 21 % тих, які перебували безпосередньо на розгляді із залученням 56 осіб). За результатами проведеного розгляду таких справ судом прийнято рішення щодо 34 осіб (27 – обвинувальних та 7 – виправдувальних), представляючи 71 % для всіх судових рішень, які прийняті за результатами розгляду відповідних кримінальних проваджень.

За аналізований період також набрали законної сили ухвали щодо 26 засуджених осіб, із них: 17 засуджено безпосередньо до позбавлення волі; 8 звільнено від покарання; 1 особа отримала штраф [34]

[У реалізації антикорупційної політики на особливу](#) увагу заслуговують результати діяльності Міністерства охорони здоров'я. Адже сфера охорони

здоров'я завжди перебувала та перебуває у полі корупційних зав'язків. Стратегією розвитку ДП «Медичні закупівлі України» на 2021-2023 рр, передбачено ефективність реалізації закупівель і поставок; сприяння розвитку антикорупційних інструментів, наприклад, отримання сертифікації ISO 37001:2016 Anti-bribery management system тощо. Зокрема, державне підприємство «Медичні закупівлі України» є стратегічною національною агенцією, яка забезпечує за централізованому рівні закупівлю необхідних якісних ліків і медичних виробів за рахунок коштів державного бюджету. Відповідно, за 2020 рік ДП «Медичні закупівлі України» проводило закупівлі ліків та медичних виробів за різноманітними державними програмами від Міністерства охорони здоров'я України, засоби для індивідуального захисту, лікарські засоби, обладнання, експрес-тести для діагностики COVID-19, вакцини, автомобілі швидкої медичної допомоги тощо. Таким чином загальний закупівельний бюджет становив більше 10 млрд грн, а сума заощаджень на таких закупівлях становила 2,95 млрд грн коштів. За 2021 рік даним підприємством здійснено закупівлі лікарських засобів і різноманітних медичних виробів за 19 напрямками на суму 7,2 млрд грн. [35].

Позитивні результати щодо реалізації антикорупційної політики представлені також Міністерством соціальної політики України за всіма напрямками 2021 року з метою підвищення належних державних соціальних стандартів і гарантій: зростання рівня пенсійного забезпечення; підтримка застрахованих осіб; ефективна соціальна підтримка для громадян; надання належних якісних соціальних послуг; всеохоплююча підтримка осіб з інвалідністю; становлення сімейних цінностей, культури і посилення захисту прав і свобод людини [36].

Україна з існуючою демографічною ситуацією, зростаючим тіньовим ринком праці та постійною трудовою міграцією, не може запровадити лише солідарний пенсійний рівень, адже це призведе до його постійного недофінансування. Якщо все залишити на існуючому рівні, на думку експертів, через 30 років пенсія складатиме не більш ніж 18% розміру

заробітної плати (зараз це 29%, років 15 тому це 56%). Актуальності набуває упровадження обов'язкового накопичувального рівня для всіх з 2023 року [36].

В Україні важливе місце серед інституцій, які забезпечують результативність реалізації антикорупційної політики займає Міністерство внутрішніх справ України. На основі звіту даної інституції було встановлено кількість корупційних правопорушень в Україні за 2020-2021 роки, які врегульовані Управлінням запобігання корупції Національної поліції України (всього було за 2020 рік 88 звернень та за 2021 рік 94 звернень від громадян, щодо вчинення різних корупційних правопорушень безпосередньо працівниками органів й відповідних підрозділів поліції).

За отриманими результатами проведених перевірок документів у сфері проведення митних платежів, до державного бюджету у 2021 році було перераховано 29,6 млн. грн, що в 2,4 рази більше, ніж за аналогічний період минулого року (12,21 млн. грн.). Найбільші суми по перерахуванню митних платежів до державного бюджету за результатами проведених документальних перевірок підприємств забезпечено Київською (8,3 млн. грн.), Вінницькою (3,3 млн. грн.), Одеською (3,1 млн. грн.), Львівською (2,9 млн. грн.), Закарпатською (2,7 млн. грн.), Запорізькою (1,6 млн. грн.), Волинською (1,2 млн. грн.) митницями.

Структура виявлених порушень за 2021 рік становила:

- 29% (97 млн. грн.) – неправомірне отримання пільг з оподаткування;
- 19% (65,8 млн. грн.) – порушення вимог правил класифікації товарів згідно з Українською класифікацією товарів зовнішньоекономічної діяльності;
- 14% (48,4 млн. грн.) – неправомірне отримання пільг з оподаткування через недотримання вимог митних режимів;
- 9% (32,4 млн. грн.) – недостовірне декларування митної вартості товарів;
- 29% (98,3 млн. грн.) – інші порушення митного законодавства [37]

Згідно даних Державної податкової служби України, упродовж звітного 2021 року уповноваженими підрозділами з питань запобігання та виявлення корупції органів ДПС організовано та проведено близько 21,8 тис. організаційно-роз'яснювальних заходів (розміщення публікацій у засобах масової інформації, мережі Інтернет, вебпорталі та субсайтах вербпорталу ДПС, соціальних мережах, організовано виступи на радіо та телебаченні, лекційні заняття, семінари тощо).

Уповноваженими підрозділами органів ДПС забезпечено розгляд 1677 звернень, скарг і повідомлень громадян, юридичних та фізичних осіб платників податків щодо можливих порушень працівниками органів ДПС вимог чинного законодавства, у тому числі антикорупційного. Проведено (взято участь у проведенні) 1049 перевірочних заходів (перевірки, дисциплінарні провадження, службові розслідування). За їх результатами притягнуто до дисциплінарної відповідальності 288 працівників, а також 116 матеріалів направлено до спеціально уповноважених суб'єктів у сфері протидії корупції або відповідних правоохоронних органів для прийняття рішення щодо складання адміністративних матеріалів, відкриття чи приєднання матеріалів до кримінальних проваджень.

Виявлено 375 фактів недодержання або порушення вимог та обмежень, встановлених Законом України «Про запобігання корупції», правил етичної поведінки працівниками органів ДПС (з врахуванням осіб які припинили діяльність, пов'язану з виконанням функцій держави в органах ДПС), інших вимог законодавства.

Спеціально уповноваженими суб'єктами у сфері протидії корупції та правоохоронними органами складено 357 протоколів про вчинення адміністративних правопорушень в частині порушення вимог щодо запобігання та врегулювання конфлікту інтересів (ст.172-7 КУпАП), порушення обмежень пов'язаних з одержанням подарунків (ст.172-5 КУпАП), порушення вимог фінансового контролю (ст.172-6 КУпАП) і обмежень щодо сумісництва та суміщення з іншими видами діяльності

(ст.172-4 КУпАП) відносно 62 працівників органів ДПС (у т.ч. звільнених), з яких за матеріалами зібраними за участю уповноважених підрозділів ДПС складено 208 протоколів відносно 54 працівників. Також, за результатами розгляду правоохоронними органами направлених уповноваженими підрозділами органів ДПС матеріалів розпочато 35 кримінальних провадження [38]

На особливу увагу заслуговують результати діяльності Міністерства оборони України у напрямку реалізації антикорупційних заходів за 2021 рік. В межах здійснення Стратегії комунікацій у середовищі запобігання і антикорупції (схваленої положенням КМУ з 23.08.2017 № 536-р) в 2021 році у Міністерстві оборони України (надалі - МОУ) реалізовувались інформаційні та комунікаційні процеси щодо забезпечення здійснення заходів для запобігання корупції. Згідно даної діяльності, відносно до повноважень, задіяно Директорат інформаційної політики у галузі оборони й стратегічних комунікацій. Управління механізмом та інформації, і включаючи Управління з питань протидії та виявленні корупції МОУ.

В межах виконання Антикорупційної програми МОУ в період 2021-2024 років (ухвала Міноборони 31.08 2021 № 264) у податковий період проведено кількість інформаційних організацій, що супроводжувалися брифінгами та інтерв'ю, промовами керівного складу МОУ, переважно:

- здійснення в Міноборони установи Е-декларування-2021, переважно, порядку відправлення декларацій представниками, уповноваженими на реалізацію функцій держави, здійснення поширення методичних рекомендацій в колі суб'єктів декларування та консультативній й роз'яснювальній праці, а також направлення до НАЗК звітної аналітичної інформації щодо фінансового контролю;
- організація в МОУ низки зборів (тренінгів), робочих нарад Комісії на рахунок оцінки корупційних явищ в основах функціонування Міноборони;

- виконано роз'яснення форм та способів недопущення й вирішення «конфлікту поглядів», відповідальності за корупційні чи взаємопов'язані з корупцією правопорушення й інші.

Згідно підсумків виконаного аналізу, узагальнення й оцінюванні даних, розміщених в ЗМІ й Мережі Інтернет в 2021 році, які стосувалися антикорупційної теми в МОУ, встановлено: надходження 299 повідомлень в період 132 діб, які характеризувались негативною чи критичною тональністю. Відповідні дані надавалася на 442 адресах мережі Інтернет та в майбутньому набула розповсюдження на 4632 сайтах та блогах, де відслідкували 9877 реакцій.

В антикорупційних листах негативної (критичної) тональності відслідковувалась інформація переважно щодо: існування корупції в оборонній галузі, переважно в оборонно-промисловому складі:

- явищ корупції і не доброчесності деяких посадовців протягом реалізації процесу будівництва та продовольчого виконання розкрадання пально-мастильних засобів;

- закупівлі за найвищими цінами, та також неякісного часткових зразків озброєння та військової техніки, медичних препаратів та устаткування;

- отримання незаконно окремими посадовими особами та керівниками територіальних установ комплектування та соціальної підтримки й військових груп;

- зловживання службовим станом, розкрадання ділянок землі оборони, нелегалізована оренда нерухомого майна певними посадовими особами та заволодіння активами у значних розмірах.

Забезпечується робота відносно твердження чи спростування розповсюджених в пресі критичних повідомлень щодо функціонування МОУ та збройних Сил. Отже, у податковий час в діяльності Міноборони гарантовано пріоритетними механізмами запобігання та протидії корупції й застосування сучасних програмно- цільових схем, спрямованих на

зменшення корупційних ризиків, ліквідацію умов для створення порушень антикорупційного законодавства в період захисту суверенітету й територіальної цілісності держави.

2.2. Сучасний стан логістичного забезпечення державної безпеки на засадах антикорупційної політики та громадського порядку

Держава реалізує зміни в обороні з ціллю отримання та утримання відповідної межі оборонних можливостей для захисту країни, своєчасного впливу на погрози або задачі безпеки держави, зростання ступеня швидкої згурпованості Збройних Сил України з державними підрозділами представників ЄС і НАТО для реалізації сумісних задач. Передбачуваним досягненням оборонних змін це побудова нових оборонної сили. Для реалізації цілей реформування оборони потрібно виконати перелік задач та здійснити низку цілей, передбачених у Практичному бюлетні оборони. Основним із перелічених задач це Ціль 1.4.8. Формування звітного механізму або інформаційної системи або ІС керування джерелами оборони DRMIS. Окремим із елементів DRMIS повинна бути ІС правління логістичним забезпеченням тобш логістикою, яка відповідає стереотипам, доктринам й рекомендаціям НАТО.

З точки зору на необхідність побудови ІС логістичного забезпечення в державі доцільно виконати аналіз фактичної ситуації з формування та застосування ІС логістики НАТО й країн-членів НАТО з ціллю забезпечення ситуаційної проінформованості (situational awareness), на рахунок ІС логістики НАТО та паралельних питань, як базу для подальших дій.

Головними завданнями для виконання мети є:

1. Дослідження існуючих та побудованих інформаційних схем логістики НАТО і країн-членів НАТО.

2. Аналіз суміжних шаблонів, доктрин й рекомендацій НАТО та інформаційних механізмів НАТО й держав членів - НАТО.

3. Опрацювання можливості використання ІС логістики НАТО чи держав-членів НАТО в державі;

4. Підмога проінформованої обізнаності на рахунок інформаційних систем управління НАТО.

До того ж ефективним явищем є розширення досліджень відносно інформаційної схеми НАТО й подібних задач у воєнно-політичному, оборонному і навчальному й сфері інформаційних технологій України з ціллю гарантування оборонних змін в державі.

Вивчення системи даних НАТО реалізується в рамках здійснення Програми процесів Домовленості про згоду між Установою системних механізмів Національної академії України й організацією International Solutions Group Limited (ISG). ISG являється ведучими консультантами та аналітиками НАТО й держав-членів НАТО з питань побудови та використання логістичних інформаційних механізмів, переважно в існуючих операціях.

1. Механізми звітності НАТО для економічного забезпечення.

В період значного терміну НАТО і учасники НАТО будували механізми даних в окремих галузях. Нарешті постала задача взаємодії і змін фактичних схем й зростання якості побудови сучасних систем інформації, що вимагало побудови певного цілісного методу. За базу нового методу НАТО до побудови систем даних ухвалено два та більше назв СЗ (СЗ Тахопому). СЗ Тахопому це головне із схожих задач, яка вимагає відокремленого дослідження. СЗ Тахопому обхвачує цілі частки функціонування з контролю і управління підрозділами, від тактики й фактичного функціонування до практичних елементів звітних механізмів) та прогнозує вивчення програм інформування з погляду обслуговування. Послуги досліджується як спосіб чи можливість реалізувати вигоду чи допомогу окремим угруповань отримувачів послуг. Є перелік послуг НАТО, який має низку послуг пов'язаних із гарантуванням обслуговування:

- Обслуговування підтримки послуг (Logistics Functional Area Application Service), який дає можливість клієнтам накопичувати, відкладати, обробляти і аналізувати й відслідковувати, а також поширювати дані для виконання обслуговуючих процесів. В процесі обслуговування застосовується схема даних LOGFAS.

- Обслуговування послуг розвідки й виконання ухвал (Logistics Business Intelligence та Decision Support Application Services), які є пробними та має зв'язок з реалізацією інформування.

- Забезпечення інженерного обслуговування, розуміємо як будівниче виконання, виконання (Integrated Engineering Management System Support Service), яка дає можливість абонентам із сектора забезпечення основ, виконувати керування даними на рахунок нерухомого майна це переважно центральних установ, новобудов та споруд та взаємопов'язаних задач, від побудови та до пожежних угруповань). Обслуговування здійснюється при застосуванні інформаційних систем IEMS.

- Послуги нагляду відслідковування об'єктів (Asset/Consignment Tracking Application Support Service) під час руху. Застосовує практичне (COTS) програмну систему.

- обслуговування послуги гарантування медицини (Medical and Health Service Support Application Service). Найефективніше застосовує фактичні механізми та послуги для вимог медицини. Переважно інформаційні схеми результативного плану TOPFAS для прогнозування забезпечення медицини (гарантування), системи інформацій розвідувальної системи INTEL-FS для опори MEDINTEL, послуга знаходження об'єктів для контролю перебування хворих [39].

2. Загальне зображення LOGFAS.

Схема інформування чи системне виконання LOGFAS застосовується НАТО від 1995. Наразі LOGFAS успішно реалізується для забезпечення послуги виконання НАТО в період операцій й навчань.

LOGFAS (Logistic Functional Area Services) - інтегроване скупчення схем програмування, які побудовані як гарант послуги гарантування НАТО. LOGFAS співпрацює з механізмами НАТО та державними схемами, подібними до інформаційних систем оперативного прогнозування TOPFAS, системи інформації керування явищами JOCWatch, системи даних листів JChat, схеми інформації трекінгу NIRIS та вивченню інформаційних систем IGeoSit й NCOP.

LOGFAS застосовується з ціллю забезпеченням практичних засад щодо зменшення часу прогнозування та нарощення можливості оперативного (rapid) переміщення певними прогнозами або інформацією й іншими даними. Механізм логістичної інформації та шаблонів звітності або якісна заміна інформацією є основним відносно досягнень процесів складної логістики.

Застосування IC LOGFAS вимагає існування кількості основних послуг (Standard Workplace Services including та Network Services, Desktop Services й Windows Platform Services, Core-GIS, Active Directory і Symbology Server, Track Management й COP Management Services). Отже для застосування системи інформації LOGFAS потрібна відповідна інфраструктура даних, переважно Інтернет зв'язок обміну інформації.

Раціональність застосування LOGFAS має залежність відносно певного дослідження та гарантування, які повинні здійснюватись як підсистеми.

3. Методи в центрі LOGFAS.

НАТО застосовує пару ключових видів механізму прогнозування. Який це швидкісне прогнозування, що відшкодовує прогнозування зв'язане з окремими діями. Наступний етап – прогнозування оборони, займається моделюванням доступних можливостей для здійснення операцій в майбутньому.

Прогнозування послуг являється елементом як швидкого так й прогнозування оборони. Можливості послуг НАТО стають ключовою частиною тактичних угод НАТО. Обслуговуючи можливості повинні побудовані певним чином, які максимізують якість застосування державних джерел, полегшити і максимізувати швидкість напрямків обслуговування і наділити керівництво підтримку для здійснення задач. Дане потребує термінової, якісної і прозорої звітності. Керівництво повинно одержати такі дані в найменший термін і повинен постійно бути наділене інформацією щодо переміни.

4. Послуги в прогнозуванні оборони.

Обслуговування стає головною часткою прогнозування оборони. В НАТО домінуючі важливі задачі в межах обслуговування виділяє комітет логістики у рішенні Сукупний погляд й задачі в обслуговування (NATO Logistics Vision and Objectives). Дана угода є базовим в прогнозуванні послуг. Який виділяє базові процеси гарантування послуг в фактичних діях, та направляє переміни (зміни) в обслуговуванні й побудові можливостей обслуговування.

НАТО володіє певними цілями в сфері обслуговування:

1. Поліпшена можливість до розширення (improved deployability);
2. Розширений хист гарантування обслуговування (enhanced sustainability);
3. Формування значно можливих й практичних зусиль обслуговування;
4. Ефективне керівництво та контроль послуг.

Обслуговуюче прогнозування в НАТО являється складовою механізму прогнозування зусиль й прогнозування оборони. Ціллю послуг планування являється верифікація воєнних й громадських можливостей, які потрібні для розширення, гарантування та вивільнення зусиль, які повинні реалізовувати наступні задачі.

Тактичне керівництво повинно інформувати вчасно також чітко виокремити потреби до зусиль обслуговування та можливостей під час прогнозування оборони.

5. Інформаційне забезпечення обслуговування в прогнозуванні оборони

З ціллю забезпечення даних прогнозування послуг в прогнозуванні оборони перелік держав застосовують IC ACROSS, яка є елементом IC LOGFAS.

ACROSS (Allied Commands Resource Optimisation Software System) це інформаційна підсистема для сприяння узгодження задач в прогнозуванні ресурсів (stockpiles), переважно зброї й спорядження, яке являється важливим щодо виконання задач. Прогнозування джерел виконується на базі постанови прогнозування джерел (SPG).

Застосовує елементи механізмів прогнозування і поділу гарантування (SPM/SDM) для обчислень в зацікавленості прогнозування оборони.

ACROSS формується з головного накопичення інформації (LOGBASE) та кількості способів або обчислених проблем щодо визначення затрат військових припасів й спорядження, в основному це:

1. ADMEM (Air Defence Munitions Expenditure Model) - спосіб обчислення розходу припасів і споряджень ППО.

2. AGMEM (Air-to-Ground Munitions Expenditure Model) це модель визначення витрат боєприпасів й амуніції повітря-земля.

3. LEMEM (Land Forces Equipment and Munitions Expenditure Model) – засіб обчислення затрат військових запасів й споряджень війська сухопутних сил.

4. MARMEM (Maritime Munitions Expenditure Model) це спосіб визначення видатків припасів й споряджень сил морських військ.

Деякі способи застосовують схеми покращення (прямого планування) для обчислення ефективного поєднання (mix) військових припасів й споряджень для здійснення найсильнішого удару поставленим задачам з

найменшим потрібним ступенем ціни (cost) припасів та споряджень. Отже застосовуються інформаційні раціональні засоби щодо ухвалення прийнятих узгоджень в обслуговуванні.

Головна основа інформації LOGBASE утворюється з чисельності зв'язаних засобів куди реєструються звіти. Основа являється як окрема галузь та вимагає виділеної інформації. Наслідки відслідковуються в малюнках та таблицях. Прийняті узгодження повинні змінитись в відповідні звітні процеси для майбутнього вивчення.

Варто відмітити, що процеси, засоби та послідовність забезпечення утвердження узгоджень для обслуговуючої частки прогнозування оборони та також певні елементи IC LOGFAS не відкриваються з питань охорони і не реалізуються решти державам (не учасниками НАТО). Отже є потреба в розробки державного математичного забезпечення (моделей та методів і послідовності) забезпечення ухвали спорів (тобто ППР) в обслуговуванні щодо задоволення вимог Збройних Сил України. Для розв'язання відповідних цілей оборони (тактичного) прогнозування ефективно застосовується методи автоматичних процесів контролю відповідними схемами й механізмами даних (АУ ДТІП).

6. Обслуговування в дійовому прогнозуванні.

Відносно ступеня прогнозування (тактичний або дійовий і стратегічний) ступінь пояснення в схемах процесів має різнитися. Любий процес прогнозування містить наступне:

1. Думку задачі (CoA) для якісного здійснення тактичних та дійових напрямків;
2. Потрібні можливості для виконання задач ЗСУ;
3. Розширення в сфері здійсненні задач збройних сил (ЮОА);
4. Гарантування послуг;
5. Керування та використання якісних даних;
6. Властивості проведення керування й командування (C2);
7. Взаємозв'язок з громадськими утвореннями;

8. Забезпечення зусиль.

Прогнозування послуг це частина механізму результативного прогнозування та потрібно його реалізовувати водночас.

Досягненнями прогнозування послуг в дієвому прогнозуванні це:

- Знаходження способів виконання послуг, додаючи формування та складову;
- Виділення потреб й ухвал щодо забезпечення зусиль в період здійснення операцій або завдань;
- Виділення потреб для гарантування із представника, який приймає та забезпечення із боку підрядників в сферах операції;
- Опис (специфікація) потреб і необхідних узгоджень для транспортування сил, також і підготовку для повернення (redeployment) працівників, обладнання і матеріалів з середовищі операції.

Механізм логістичного прогнозування в оперативному плануванні характеризується двома рівнями:

- На стратегічному рівні сили логістичного планування направлені на побудову стратегічних цілей логістичного гарантування;
- На оперативному рівні зусилля переважно зосереджені на плануванні виокремлення логістичних сил та обладнання й запасів.

Логістичне планування має вагому роль особливо на передуючих стадіях оперативного планування:

- Оцінка ситуації – визначення спроможностей сил й засобів логістичного гарантування, включаючи логістичні межі, що можуть діяти на виконання задач;
- Моделювання оперативної концепції – це надати концепцію логістичного гарантування, транспортування і так далі;
- Визначення вимог – з'єднання вимог відносно логістичного забезпечення й транспортування;

- Планування сил – прогнозування формування логістичних підрозділів, погодження та домовленості згідно логістичного забезпечення між представниками;
- Виділення запиту на збільшення сил – залучення до процесів логістичного прогнозування для напрямку логістичної концепції операції;
- Здійснення плану операції – реалізація логістичних основ плану операції.

Головною частиною логістичного планування в період оперативного планування є формування специфічних логістичних цілей, наприклад планування зміна та транспортування, підтримки сторони, побудови інфраструктури та підтримки підрядників і узгоджень і т.п.

7. Забезпечення обслуговування в дійовому плануванні.

З ціллю інформаційної чи самостійного виконання прогнозування в дійовій побудові застосовують низку систем даних, що передбачають прогнозування, здійснення, дослід та результативність та є елементами LOGFAS.

Розв'язання окремих завдань обслуговування, переважно з поділу й імітації застосування ресурсів (distribution) реалізуються розрахункові методи. Для якості поділу й імітації реалізації джерел застосовані мають бути засоби й шляхи АУ ДТІП, однак це вимагає формування певних форм.

До елементів LOGFAS відносять:

- ACROSS (Allied Commands Resource Optimisation Software System). Описана вище;
- GEOMAN (Geographical Data Management Module);
- LDM (LOGFAS Data Management Module);
- SPM (Sustainment Planning Module);
- ADAMS (Allied Deployment and Movements System);
- CORSOM (Coalition Reception, Staging and Onward Movement).
- SDM (Supply Distribution Module). Відносно ідентифікації й побудови передбачуваного гарантування послуг.

- EVE (Effective Visual Execution). Для якісного контролю обслуговування гарантування реалізації завдань.

Значно точно елементи наведені в описах споживача (Tutorial).

Також окрім вищеперелічених згадують складові:

- LCM (LOGFAS Connection Manager Module). Для керування інформаційними даними.

- LOGREP (Logistic Reporting Tool).

7.2 Елемент ACROSS

Частка ACROSS (Allied Commands Resource Optimisation Software System). Застосовується для забезпечення ухвалення спорів в прогнозуванні джерел (stockpiles), переважно припасів й споряджень, які необхідні для виконання задач. Розглянута раніше в розділі на рахунок підтримки даних послуг в прогнозуванні оборони.

7.3 Будова GEOMAN

GEOMAN (Geographical Data Management Module). Застосовується для відображення географічних (картографічних) показників.

Завданнями GEOMAN являються:

- Реалізовувати сукупні дії для прогнозування і якісного нагляду зміни й транспортуванням;

- Являтися центром до географічних даних або картографічної інформації відносно решти елементів.

- GEOMAN застосовується для:

- Утвердження та картографія;

- Ухвалення й зображення карт;

- Фіксація розміщення (морських та річкових портів, аеродромів та зупинки і так далі);

- Відображення або окреслення сукупність споруд, будівель, систем та служб і т.д.

- Побудова (формування) сітку шляхів, залізничних шляхів.

GEOMAN властиво реалізовуватись як автономна інформаційна система чи як частина системи даних. Головний елемент діяльності GEOMAN відкрита в ADAMS, CORSOM, EVE й SDM.

7.4 Складова LDM

LDM (LOGFAS Data Management Module). Застосовується для управління інформацією не з властивостями географічних ознак. Даний елемент дає змогу побудувати (фіксувати) та керувати майбутніми ідеями й функціями:

- Об'єкти (items)
- Військові частини та сили
- Формування сил та підпорядкованість та ресурси (holdings)
- Можливості наповнення джерел (resupply) зусиль
- Схема дій
- Нотатки (реєстр) потреб (statement of requirements)
- Кількість місцезнаходжень (disposition list)

7.5 Елементи SPM/SDM

SPM/SDM (Sustainment Planning Module / Supply Distribution Module). Застосовується відносно якісного прогнозування логістичного гарантування військових угруповань. В загальному можливе використання прийдешніх обчислень:

- Моделювання довготривалих ресурсів;
- Прогнозування виконання підрозділів в період дій;
- Вивчення можливості гарантування (sustainability)

обслуговуючих джерел протягом дій.

SDM застосовуються для побудови та вивчення схем поставки й відносин, нагромадження послуг та підтримки, та здійснення ідентифікації й побудова виконання послуг.

7.6 Склад ADAMS

ADAMS (Allied Deployment and Movements System). Реалізовується для прогнозування, оцінювання й побудови (імітації) руху й переміщення для

виконання дій. Назначена для мінімізації часу на прогнозування розширення та реалізації методів для розміну між державами інформацією й схемами розширення. Дані містять кількість працівників, устаткування, засобів постачання та методів переміщення, рівнів відносин й перегляду змін.

Наслідком є чіткий план розширення (DDP), що має сукупні дані (коли, що та де) щодо сил та засобів, які трансформуються.

7.7 Будова CORSOM

CORSOM (Coalition Reception, Staging and Onward Movement). Спрямована для прогнозування, нагляду та ліквідації спорів згідно дій з прийняття, формуванні та зміщенні (RSOM) зусиль при розширенні. При здійсненні та керуванні розширення зусиль застосовуючи Точні схеми розширення (DDP) з ADAMS.

CORSOM допомагає:

- Точне прогнозування й напрямок земного пересування та воєнного переміщення з точки розвантаження до точки зазначення служб;
- Нагляд руху на дорозі, моніторинг військових перевезень й потягів та управління, прогнозування, вивчення, ситуаційні знання, підбір вигідних шляхів, поширення даних та інше.

7.8 Будова EVE

EVE (Effective Visual Execution). Застосовується для поточного нагляду послуг гарантування здійснення операцій. Гарантує зміни і забезпечує розгляд та ліквідацію суперечок зусиль у сфері.

EVE являється засобом для досягнення цілей побудованих в ADAMS й CORSOM.

EVE дає можливість споживачам формувати, вивчати та керувати схемами реалізації дій (FEPs), які моделюються на базі чітких прогнозів розширення (DDP) з ADAMS, вимозі на транспортування і також використання.

EVE дає нагоду спеціалістам досліджувати та керувати засобами до зміни, інформацією з будь-яких ресурсів й вхідних даних, формувати приклади й керувати Механізмами реалізації надходжень (FEPs).

7.9 Будова LOGREP

LOGREP (Logistic Reporting Tool). Застосовується для будови переважно шаблонів даних LOGUPDATE й LOGASSESSREP та вивчення схем, побудова та керування певних зусиль, фактичними ресурсами (holdings) та переліком засобів (постачання, RIL).

Система застосовується для заміни створення стандартної обслуговуючої інформації на заміну згрупованих даних в електронних носіях.

7.10 Технології програм

При побудові ІС LOGFAS застосовано грядущі домінуючі програмування й методики:

- Перспектива діяльності в самостійному й згрупованому способах;
- Головна складова споживчого забезпечення фіксується на комп'ютері споживача (desktop application);
- Окремі схеми (EVEWeb) характеризуються варіантом здійснення з застосуванням нових технологій;
- Комп'ютерна складова, яка не головна, містить комп'ютерну інформаційну базу й контроль доступу;
- Діючий офіс Windows;
- Програма керування інформаційними даними Postgree;
- Картографічний механізм (GEOMAN);
- Головним спрямуванням розширення стає формування інструментів заміни та заміна з застосуванням веб-сторінок (SOAP).

8 Розширення обслуговування інформаційних баз НАТО

НАТО здійснює підготовку і розробку сучасної логістичної інформаційної сфери LOG FS (Logistics Functional Services), яка гарантує потрібну діяльність керівництва та контролю згрупованих послуг елементів,

також подання даних в сукупну схему (COP). В LOG FS відповідно стане виконано цілу якісну можливість обслуговування систем інформування.

Передбачається, що LOG FS найбільше застосує фактичні джерела і можливі, переважно елементи LOGFAS, та дасть доповнюючі дії для досягнення потреб. Водночас НАТО проводить роз'яснення потреб протягом прогнозування оборони.

Робота над LOG FS має початок з 2010 року. Однак згідно останнього оцінювання внаслідок затримки здійснення LOG FS, передбачається, що застосування IC LOGFAS продовжить термін аж до 2025, також буде проводитися зміна елементів LOGFAS.

Результати на рахунок властивостей застосування LOGFAS в державі IC НАТО LOGFAS дає змогу співпрацювати з деякими обсягами інформації, також з звітами окремих держав. Для застосування LOGFAS для вимог держави потрібно сформувати у вигляді інформаційного надходження механізму та загрузити вагомий розмір інформації. До того ж, кількість процесів, застосованих при побудові систем інформування не отримуються і не відкриваються, так як є даними з поверхневим дозволом.

Підсумовуючи зазначене, можливе використання механізму LOGFAS в нашій державі вимагає:

- кардинальних змін в законодавчій системі для погодження їх з законодавством НАТО, що становить основу IC LOGFAS;
- відповідних сил для побудови чи організації й забезпечення в реальному становищі вхідної інформації прогнозування;
- побудова державного гарантування (способів, методів та послідовності) забезпечення ухвалення питань в обслуговуванні.

Водночас дотримання державних нормативів, переважно в складі гаранту даних, та мати змогу виконання схеми до відповідності з державними характеристиками вимагає здійснення дослідження [40].

Програма LOGFAS має можливість гарантувати частку потрібних дій прогнозування в державі, щодо послуг дієвого прогнозування та оборони.

Однак процес LOGFAS не має, переважно, властивостей запису існування й зміни речових предметів, організації замовлень на транспортування та решти угод, які є важливим елементом обслуговування в державі.

Переважаючими ознаками застосування ІС LOGFAS в Україні існує спроба оперативного початку для реалізації та отримання прикладних висновків (ІЗ LOGFAS є дійсним та не вимагає терміну і сил на побудову) й цілковиту вимогу стандартам НАТО.

Отже, механізм LOGFAS має можливість стати елементом з складу даних системи обслуговування в державі.

На весні 2018 року, згідно до Указу Президента України №39/2018, в складі Збройних сил побудовано Командування сил логістики Збройних сил України. Дане командування згрупувало в собі служби тилу й озброєння Збройних сил України [41].

В період з 3 по 13 червня 2019 року члени Командування Сил логістики ЗС України брали участь у найширшому світовому логістичному навчанні НАТО «Carable Logistician 2019» що здійснювалось у Республіці Польща. В серпні 2019 року секретаріат штаб-офісу НАТО з консультацій та командування й управління (СЗВ) додав Україну до переліку країн, які застосовують програмне забезпечення LOGFAS.

Впродовж 2020-2021 року у Збройних силах України відбувалось формування процесу логістичного забезпечення згідно стандартів НАТО, переважно до кінця 2020 року заплановано побудову Командування Сил логістики як цілої структури. В основному планується розширити окремі служби логістики оперативних командувань, в склад яких увійдуть фактичні автомобільні батальйони й батальйони матеріального гарантування та ремонтні складові оперативних командувань [39]. В кінці 2020 року заплановано змінити Командування сил логістики на одиницю єдиної військово-організаційної складової, чим цілком виконати зазначені операції оборонної реформи [40].

Представлені перші результати використання логістичної програми LOGFAS послам й аташе з задач оборони держав-донорів, які допомагають Україні для відсічі російській агресії.

Переважно, протягом презентації було відмічено, що в межах цих зусиль Україна задіяла НАТО-вську схему обліку та контролю логістики LOGFAS.

За рахунок інтеграції системи LOGFAS з програмою інформаційно-аналітичного механізму «СОТА» щодо контролю постачання Україні зброї від держав-партнерів забезпечується цілковитий контроль окремої одиниці озброєння, що постачається на територію України.

Впровадження даного програмного забезпечення характеризується двома вимірами. «По-перше, це дасть суттєво максимізувати підзвітність усіх явищ, які пов'язані з використанням зброї та інших джерел. Ми розпочали впровадження з обліку світової допомоги, щоб гарантувати прозорість та високу якість її використання. По-друге, доводимо, що в період війни сфера оборони України розвивається. Ми нарощуємо взаємосумісність з Північноатлантичним альянсом на базі стандартів та процедур. Вислів про те, що Україна де-являється членом НАТО це є не перебільшення. І ми надалі наполегливо рухаємось далі. Нагадаю, на минулій зустрічі у формі «Рамштайн» наші компаньйони високого оцінили сили України щодо забезпечення нагляду на усіх процесах постачання та застосування зброї», - підтвердив Міністр оборони.

Отже, використання LOGFAS знищує ґрунт для будь-якої тривоги, так як йдеться про шаблон обліку та планування, функціонуючий у країнах Альянсу. Не втрачання довіри компаньйонів для нас є домінантом.

Згідно слів Секретаря РНБО України, застосування даних схем Силами оборони України дозволить максимально раціональній та чіткій співпраці між нашою країною та партнерами, «чия допомога стає життєво потрібною для нашої перемоги у боротьбі з агресором».

Вже ухвалена дорожня карта масштабування LOGFAS до 2022 року і на 2023 рік. В результаті ця схема стане одним з основних способів цифровізації логістики у Збройних Силах і гарантуватиме логістичне планування не тільки світової допомоги, але і цілого переліку наявних в ЗСУ джерел.

Крім того, вже організовано понад 300 спеціалістів-операторів LOGFAS для ЗСУ. В кінці листопада буде забезпечено 350 робочих місць спеціалістів LOGFAS, щоб задіяти всі рівні від практичного командування до рівня бригади.

Модернізувати систему логістики максимізує боєздатність наших військ.

Отже, в Україні організовано три рівні обліку поставки та використання зброї: схема НАТО LOGFAS, сучасна програма обліку й логістики військового обладнання «Каравай» та модуль на основі програми «СОТА».

Обслуговування підтримки логістичних дій LOGFAS (Logistic Functional Area Services) – це інтегроване скупчення програмних систем, які розроблені для підтримки логістичного виконання НАТО, застосовується з 1995 року. Даний сервіс дозволяє споживачам накопичувати, зберігати, обробляти та аналізувати й відображати також розповсюджувати дані для підтримки логістичних дій. Наразі LOGFAS успішно застосовується для підтримки логістичного виконання НАТО протягом операцій і навчань.

Модуль ІАС «СОТА» щодо контролю постачання Україні зброї від держав-партнерів був задіяний в процес з 24 лютого 2022 року. Він дає змогу наглядати за новими поставками зброї згідно статусу, наприклад, готово до відправки, у дорозі або отримано ЗСУ, та державами-надавачами, вивчати поставки озброєнь в часовому періоді, за часом взяття на озброєння, державами-надавачами, згідно стандартів НАТО, перенесенням до радянських форм озброєння тощо. Даний модуль передбачає спосіб

розрахунку надходжень боєприпасів до одиниць озброєння, контролю виконання планів постачань, розподілу одержаного озброєння.

Система «Каравай» – наслідок спільної роботи діджитал об'єднань України і світової спільноти. Побудована для управління механізму подання заявок на допомогу від держави і механізму обробки даних заявок країнами-компаньйонами. Прозорий механізм дозволяє визначити, яка допомога необхідна, деталі відносно специфіки даної допомоги тощо.

Використання платформи підвищить якість взаємодії між Україною та іншими державами, а також наростить швидкість логістичного процесу і механізму управління допомогою, яку отримує наша держава.

2.3. Світовий досвід реалізації антикорупційної політики в сфері державної безпеки та напрями її адаптації в Україні

Вагомою тенденцією світового переходу в інший стан другої частини ХХ століття становить саме децентралізація державних повноважень. Причому дана тенденція стосується не тільки федеративних країн, які вже володіють відповідною децентралізованою системою. Передусім це стосується так званих «регіональних структур», що є найпоширенішими проміжними частинами. У європейському досвіді визначення “регіональні структури” переважно охоплює абсолютно різноманітні юридичні формування це від федеративної країни (наприклад ділянки в Німеччині) аж до централізованої місцевої громади в унітарній країні (наприклад район у Франції).

Європейською хартією територіального самоврядування ухвалено, що кожен член Хартії зобов'язаний вчасно забезпечити відповідність встановлених на місцеве самоврядування процесів щодо економічних можливостей останнього. Тобто фінансові джерела місцевих громад зобов'язані забезпечуватись відповідними властивостями, які визначені конституцією чи ж певним нормативно-правовим документом, що передбачає отримання принаймні частини економічних ресурсів місцевих

громад внаслідок місцевих податків та зборів, певний рівень яких вони повинні встановлювати автономно в рамках діючого законодавства.

Отже, значно актуальним питанням для забезпечення стану державної безпеки в системі публічного управління являється становлення безконфліктних відносин територіального органу державної влади і органами центрального самоврядування у питаннях досягнення відповідних цілей: гарантування права на самоврядування місцевих органів влади, як основи принципу управління стану державної безпеки (можливість субнаціональних представників влади своєчасно змінювати програми щодо забезпечення конкретних вимог суспільства та пристосування до місцевих режимів); своєчасність та отримання результату і відповідальність за реалізацію центральними представниками державної влади зобов'язання загальнодержавного характеру відносно захисту прав громадян та державної безпеки загалом. Отже серед основних завдань, які стоять перед представниками центральних органів влади всього світі, є виділення чітких функцій і зобов'язань місцевої автономії у понятті реалізації державних цілей.

Також, говорячи про механізм розподілу зобов'язань між відповідними територіями в Європейському Союзі передусім доцільно орієнтуватись не тільки на Раду територіального самоврядування але і на державне законодавство, яке сильно різниться у державах ЄС. Так, у Франції затверджений унітарний устрій країни має низку наслідків, які певними характеристиками обмежують можливу юридичну незалежність її регіонів, так як законодавчими й нормотворчими повноваженнями володіє лише держава.

В теперішній час досить вагомими питаннями у публічному керуванні є встановлення умов для забезпечення стану державної безпеки між галузями державної влади.

Як наслідок проведеного аналізу було встановлено, що певна кількість держав Європи (передусім, Франція, Фінляндія та Португалія) розв'язували

ті ж задачі, що й Україна, переважно це: протяжні роки ліквідації авторитарного минулого, утвердження демократичної країни, вибір форм управління, побудова механізмів взаємозв'язку президента й інших сфер влади тощо. Вагомим чинником для вибору змішаного механізму в державах з трансформаційною демократією стало бажання об'єднати сильну виконавчу владу з певним політичним зобов'язанням перед парламентом. Максимально корисним для України являється досвід Польщі (оскільки подібні з українським випадком процеси збереження стану державної безпеки між інститутом президентства та виконавчою і законодавчою владою) та Франції (поділ повноважень і ухвалення механізмів співпраці ланки президентства й виконавчої влади).

Усім державам Центральної та Східної Європи властиві такі атрибути публічного керування станом державної безпеки, як вільні вибори, багатопартійність, виконання законодавства, неурядові установи, відносно самостійні інформаційно-комунікаційні галузі також методи масової інформації. Відповідно, досвід соціально-політичних змін свідчить, що присутність відповідних деяких структурних складових публічного управління є не обов'язкова, означає затвердження реальної захищеності стану державної безпеки.

У Німеччині згідно законодавства закріплені правила формування і діяльності суспільних об'єднань у механізмі публічного управління. На рахунок активності громадян у Німеччині, доцільно акцентувати увагу на певній кількості фондів, сформованих, передусім, відповідно до правил цивільного права. Як фактичний приклад методу урядових структур держави щодо нарощення взаємодії з інститутами суспільства та запрошення громадськості до створення й виконання публічної політики, слід відмітити оприлюднену Федеральним міністром навколишнього середовища, захисту природи та безпеки ядерних реакторів держави схеми дій щодо політики у галузях реформи енергетики та довкілля. Відповідно окремим пунктом даної програми виділено «участь громадськості та чіткість як умову ефективної

публічної політики на рахунок довкілля». В період, коли Федеральний уряд формує відповідний новий законопроект, то такий документ, опрацьований на ланці референтів, передусім проходить обговорення щодо залученням загальних потенційно причетних та зацікавлених на земельному та федеральному рівнях, що значною мірою прогнозує врахування думки суспільства [42].

Вагомою для України базою утворення забезпечення стану державної безпеки в системі публічного керування є змодельований У 2016-2018 роках план дій з запровадження в нашій державі програми - «Партнерство «Відкритий уряд»[43] Оскільки становлення «відкритого уряду» вимагає, не лише ухвалення відповідних адміністративних рішень, в основному, становлення чіткого середовища функціонування представників державної влади, можливої участі громадян в системі публічного керування, відповідальність окремого державного службовця перед людством. Для виконання принципу «відкритого уряду» варто з концентрувати увагу на досвід США [44]

Головним позитивним досвідом практики гарантування стану державної безпеки є приклад Литви, котра, як і Україна розпочинали будувати власну державність перебуваючи майже в схожих початкових умовах. В понятті реалізації світової ініціативи «Партнерство «Відкритий Уряд» владою Литви затверджено Програму покращення державного управління протягом 2012-2020 рр., яка прогнозує забезпечення доступності для громадського суспільства явищ публічного управління й активувати громадськість для ефективної участі в них. Планом передбачені визначені цілі для досягнення такої мети, які орієнтовані на покращення доступу до потрібної інформації, гарантування доступності покращення послуг для населення, активізувати залучення громадян до законотворення та максимізація якості послуг, які надаються представниками влади для населення. Згідно Програми, Литва зобов'язана розширювати відкриті ініціативи Уряду в будь-яких сферах, враховуючи і соціально-політичні. Для

їх виконання в Литовській Республіці Уряду функціонує Відділ для суспільства та доступний уряд Департаменту порозуміння, котрий здійснює прийом кожного дня відносно всього суспільства, суб'єктів бізнесу, різноманітних неурядових установ, вивчаючи їх проблеми, можливості та гарантуючи стан державної безпеки, надаючи роз'яснення і необхідні дані і так далі. Відповідні інформаційні установи функціонують у будь-якому з міністерств країни Литви. Кожного тижня консультації здійснюються одним із Урядом Литовської Республіки [45]

Діяльність громадян у публічному управлінні відбувається у будь-яких формах партнерства. Утверджуються різні методи, також схему Електронний Уряд (е-Уряд), для побудови вигідних умов та властивостей, націлених на залучення людства до процесів публічного керування станом державної безпеки. Для виконання такого завдання Уряд змодельював сайт Громадських консультацій, де представлені теми для розгляду. Саме це активізувало розбудову схеми розвитку електронних послуг. Так як громадянське суспільство може володіти доступом до інформації, до якої мають доступ представники органів публічного керування, так і до послуг, які реалізуються такими представниками. Щоб зробити дані послуги відкритими та наближеними до вимог суспільства, зобов'язані збільшити можливості в межах отримання даних послуг для людства в електронному вигляді. Для якості реалізації електронних послуг в Литві гарантується принцип Єдиного вікна, котрий передбачає, що окрема людина, звертаючись до будь-якої державної установи з ціллю отримання відповідної послуги, може не складати довідки, які потрібні для розгляду відповідного питання. Таку властивість в електронному вигляді здійснює сама державна установа.

Згідно словацького досвіду щодо затвердження ініціативи «Партнерство «Відкритий Уряд», головне звернути увагу на характеристику імплементації даної ініціативи (передусім, формування Центрального реєстру домовленостей, розробка веб-порталу для доступності інформації, побудова веб-порталу щодо застосування фондів ЄС, реалізація «Електронного

групового звернення» та «Барометру відкритості», використання політики захисту від поширення корупції, дія механізму електронного врядування). Інституційне гарантування участі Словаччини в системі «Партнерство «Відкритий Уряд» планує формування Ради уряду з задач неурядових установ, відкритість робочого місця Уповноваженого уряду з питань суспільства. Також, концептуальне наповнення відповідної участі включає нагромадження важких для сприйняття, місткими більш загальними ідеями та темами, політичними документами (тактиками, стратегіями, розпорядженнями тощо) та певними планами й механізмами їх здійснення.

Отже, згідно проведеного аналізу мирової практики з вивченої проблематики автором здійснено висновок, що в теперішній практиці сформувалися деякі методи до управління станом державної безпеки. У найзагальнішому вигляді загальні підходи дають можливість стверджувати про домінування існування профілактичної й консультативно-інформаційної характеристики у публічному керуванні таких конфліктів, та гарантована характеристика диверсифікації головних форм участі людства в процесах керування, що позитивно діє на механізм публічного управління станом державної безпеки. Виявлено, що в державах світу економічно розвинутих розповсюджено діалогові форми співпраці органів державної влади, людства та інформаційної системи у межах забезпечення стану державної безпеки. Визначено, що певна діалогова взаємодія в країнах Європи реалізується у вигляді схеми Електронний Уряд (е-Уряд) й «Відкритий Уряд».

Представлено оптимізаційні напрями на рахунок прогнозування та вирішення забезпечення стану державної безпеки, які зумовлені обмеженнями в використанні різноманітності публічного управління станом державної безпеки України, серед них: формування розширеного громадянського суспільства; динамічність політичної влади; фіксація сталого розвитку; покращення кадрового забезпечення; розширення якісних послуг країни; сприяння інформаційно-комунікаційних технологій, суспільної

мережі; формування процесів демократичного врядування; нагляд за виконанням національної безпеки в цілому.

Досвід країн, які побудували на національній ланці якісну схему боротьби проти корупції та сформували передумови для ефективного фінансового приросту, створює стабільний попит у дослідників і представників.

У рамках аналізу вважаємо за головне досконало вивчати моделі боротьби з корупцією країн, які являються незмінними представниками рейтингу Transparency International, ТІ, (табл. 2.) і виділити методи втілення певного навику в державі.

В основному дослідницький потяг складає досвід КНР, оскільки її методика антикорупції на сьогоднішній час є найпоширенішою світовому досвіді, специфічною за методом виконання процесів та властивістю чинників дії, а територіальні широти, кількість громадян, обсяги системи економіки в державі, історія й методи управління значно різняться від держав першочерговості першої десятки Transparency International,

Згідно другого розділі, до максимально некорумпованих у світі держав відповідно до рейтингу Transparency International відносяться Данія, Нова Зеландія і Сінгапур, Фінляндія, Швеція та Швейцарія, Ісландія, Люксембург, Австрія, Гонконг Нідерланди, Австралія, Канада, Великобританія, США, Японія, Німеччина, Норвегія, Ірландія, Польща [46].

Таблиця 2

Значення Індексу сприйняття корупції

Місце в рейтингу у 2021 р.	Назва країни	Значення ІСК 2018 р.	Значення ІСК 2019 р.	Значення ІСК 2020 р.	Значення ІСК 2021 р.
1	Данія	89	90	91	88
2	Нова Зеландія	88	90	91	88
3	Фінляндія	85	89	90	88
4	Сінгапур	85	85	87	85
5	Швеція	85	86	86	84
6	Швейцарія	84	88	89	85

7	Нідерланди	84	84	85	85
8	Люксембург	82	83	87	83
9	Німеччина	82	82	83	81
10	Велика Британія	82	81	81	79
.....					
105	Перу	38	41	49	36
.....					
122	Україна	32	30	33	32
.....					
136	Росія	28	27	30	29
5	Швеція	85	86	86	84

Джерело : [2; 46]

В даних державах-домінантах відповідної динаміки корупції на найнижчому щаблі переважно не має. Це роз'яснюється так як в суспільній свідомості вигляд представника держави порівнюється з людством, котрі здійснюють вагомі дії – здійснює державну політику та реалізовує вимоги громадян.

Сприймання корупції представниками уряду даних держав як важлива задача державної безпеки. Водночас хабарництво вивчається як погрози внутрішні і зовнішні. Головне, що сили щодо зменшення хабарництва даних державах, переважно, мають великі за власними обсягами масштабами. [47]

Із 100 32 бали передбачених мала Україна в Індексі прийняття хабарництва (Corruption Perceptions Index – CPI) протягом 2021 року. Дана величина впала на одиницю, і нині держава зайняла 122 місце із 180 держав у CPI. Разом із нашою державою, це країна Есватіні (Свазіленд), котра збрала 32 одиниці. Замбія випереджає Непал і Єгипет на один бал, Філіппіни та Алжир володіють по 33 бали.

Серед поряд розташованих країн Україна має вищу ланку за Росію, агресорка впала на 1 пункт і нині з 29-ма балами займає 136 положення у переліку. Також, впали оцінки Угорщини – 43 одиниці (-1 бал та 73 положення) й Білорусі. Білорусь цього року впала на 6 одиниць та з 41 балом знаходиться на 82 місці.

В Польщі величини сталі та слугували домінантом відносно ближніх країн – 56 балів та 42 положення. Здійснила покращення протягом року свої бали Словаччина – 52 одиниці (+3, 56 місце), Румунія – це 45 балів (+1, 66 місце) й Молдова – 36 одиниць (+2, 105 місце).

Спад нашої держави на один пункт говорить про падіння в рамках погрішностей. Але з погляду на десятирічний кадр дана величина показує про "нерухомість" у війні з хабарництвом в період до трьох років. Це на противагу переліку гарних перемін, що активізували екосистему боротьби проти корупції.

Основна причина падіння шкали переважно тому, що більшість головних задач боротьби з корупцією призупинено чи не мають прогресу. Минулий рік проводилися багаторазові методи повернення неякісної методики, схоже мають можливість мати продовження у 2022 році.

У власному вивченні Трансперенсі Інтернешнл Україна дослідила, що мало дію на величини держави в СРІ цього року, та виділила чіткі методи для поліпшення стану до закінчення 2022 року. Так як рівень життя й можливості окремого громадянина має залежність від розширення хабарництва.

У науковій практиці є дві протилежні точки зору щодо використання того чи іншого способу боротьби з корупцією. Одноосібники першої позиції стверджують – ліквідувати корупцію необхідно передусім через втілення в дію фінансових та соціальних реформ й побудувати умови, згідно яких особи, котрі являються потенційними корупціонерами, гальмуються від учинення діянь тому, що вони мають зацікавленість не вчиняти протиправні дії, ніж діяти, оскільки обсяг благ, які можуть одержати, є вагомо меншим, порівняно з тим, що мають від країни за реалізацією даних функцій [44].

Шанувальники згідно даної точки зору рахують, що головними неякісними інструментами є малий життєвий стан державних службовців та представників, котрі уповноважені на здійснення функцій країни; висока вартість товарів та послуг; руйнівна система оподаткування держави, відносно якої установі краще «придбати» посадового представника, ніж сплачувати збори і т.д.. Відносно подібний погляд має український дослідник

О. Пасхавер. Він відмітив, що ефективна війна з схемою хабарництва в державі вимагає передусім виконання базових фінансових і державних методів даної війни, тільки в майбутньому розширення сукупної схеми в боротьбі з корупцією. Обернена дія являється не тільки нераціональною, але і політично небезпечною та соціально [48].

Представники наступної методики прихильні до обов'язку проведення жорсткого нагляду та виконання суворих способів боротьби за хабарницьким вчинкам [49]. Відповідна точка зору на рахунок обрання схеми державної дії існує із думкою О. Оніщука, він виокремлює дві моделі формування механізмів антикорупції: сінгапурську (азіатську це Сінгапур, Японія, Південна Корея та Китайська Народна Республіка) й шведську (включає європейську- Швеція, Данія та Фінляндія, Нідерланди) (Табл. 3.3.).

Таблиця 3.3.

Поділ стратегій здійснення політичної боротьби країни проти корупції

Шведська або скандинавська схема боротьби з хабарництвом	Сінгапурська стратегія війни з корупцією
<ul style="list-style-type: none"> - затвердження задач (внаслідок податків, пільг і субсидій) на заміну заборон; - вільний доступ до даних; - побудова самостійної і якісної програми правосуддя; - ухвала парламентом високих етичних нормів для державних службовців та гарантування урядом їх виконання. 	<ul style="list-style-type: none"> - сувора юридична гарантованість та нагляд за представниками корупційних явищ, у першу чергу, найвищого рівня; - чітка постанова виконання державних представників та полегшення бюрократичних схем для суспільства; - жорсткий контроль за виконанням найвищих стандартів; - побудова незалежного Бюро з дослідження ситуацій хабарництва, до нього суспільство може реєструвати звернення на представників держави і отримувати відшкодування затрат; - ріст самостійності суду; - здійснення фінансових штрафів для установ за надання хабара та відмову від дії в розслідуваннях боротьбі з хабарництвом; - дерегулювання фінансів; - якісна оплата праці публічних представників; - підвищення кваліфікації спеціалістів кадрів адміністрування(плата навчання за межами держави Європі, Австралії та США).

Для першої характерна суворая юридична відповідальність й нагляд за суб'єктами корупційних дій, в основному це вищий рівень. А прозорість ієрархічної підлеглості та *підзвітності* позиціонує сінгапурській системі як вертикальну стратегію антикорупції з активним досягненням результату, результатами якої є часткова ліквідація корупції, а виконання певного прийняттого для держави та громадян рівня корупції.

Друга модель це горизонтальна стратегія, яка характеризується розширеним громадським натиском на корупціонерів, а в основному держава гарантує спад обмежень в економіці, розширену свободу слова та ясності у публічних справах, фіксація високих етичних норм, що висувуються перед представниками держави [50]. Вона направлена на поступову, сформовану на антикорупційних стимулах, довготривалу антикорупційну діяльність та створення ідейно-моральних думок щодо несприйняття чинника корупції.

Останні сім років Данія займає кожен рік стан як країна з найнижчим рівнем хабарництва держав світу. Вона ділить лідируючий стан з країною Новою Зеландією. При зверненні до активних навиків Данії відносно боротьби хабарництву та бюрократії, тож слід відмітити, що державі властива ясність даних функціонування країн складових і розширений доступ ЗМІ до інформації, на яких відповідні дані базуються.

В державі не має кваліфікованого члену, котрий керує діяльністю відносно боротьби хабарництву. У даній державі тільки задіяно домінуючі публічні й автономні ідеї боротьби з корупцією, які мають зв'язок з здійсненням функцій, яким керують організації суспільства [51].

Антикорупційні дії у Данії в основному направлено на методи, формування культу «відповідної нетерпимості» відносно хабарництва. Так, Датське Агентство світового розвитку Danida, що виконує схеми росту й прогнозує спад безвідсоткових кредитів для інвестування програм, формує систему певної нетерпимості в рамках установ та в період партнерства із навколишніми компаньйонами.

Всі угоди Danida мають місце антихабарницькі Положення, що відносяться до сукупних передумов угод, тобто організації зобов'язані виконувати домовленість щодо заборону хабарницьких дій як виявлення хабарництва. Недотримання даного узгодження веде до порушення домовленостей й розірвання майбутнього партнерства [52].

Підсумовуючи представлені характеристики механізму публічного управління Данії, відмітимо найголовніші методи непоширення корупції [53]:

1. Датська схема: Данія являється найбільшою основою егалітарних суспільств в світі. Датський приклад добробуту гарантує здоровий баланс роботи та життя, збереження здоров'я для всіх. Автономія особистості, рівноправність, повага та толерантність й довіра становлять основні цінності Данії.

2. Другим чинником низької ланки корупції становить нарощення дій до соціальної відповідальності, що властиво для Данії протягом останнього часу. Антикорупційна дія є важливою часткою тактики корпоративної відповідальності установ, так як характеризується її розпізнавальною властивістю.

3. Міцна законодавча база, що містить відповідальність за кримінальні дії, розгорнутий обсяг пов'язаних з хабарництвом явищ, та самостійну й ефективний судовий механізм.

4. Доступні для суспільства дані на рахунок кошторису сприяє раціональному управлінню активами держави. Крім того, активна участь громадян у моніторингу бюджетного механізму необхідна для скорочення витрат державних активів.

5. Сильні ЗМІ: контроль ЗМІ державних й приватних установ, а також уряду діє стримуванню корупції. Страх заробити негативну репутацію зобов'язана ліквідувати спокусу корупційних процесів.

Отже, політична стабільність, чіткість, цілісність, автономна судова система, державна єдність, громадянська діяльність та соціальна віра

державним представникам позиціонують Данію як домінуючу з найменш корумпованих держав у світі. Отримання такого результату комплексу суспільних переваг є високий життєвий рівень, *найсучасніше* технологічне здійснення комунікаційного процесу, соціальна активність та високий рівень освіченості людства.

Варто відмітити, що у Швеції так як в Данії та Фінляндії, відсутні спеціалізовані антикорупційні органи. У Швеції не має навіть будь-яких окремих урядових програм відносно боротьби з корупцією. Але, у разі необхідності до певного роду праці можуть «долучатись» Конституційний комітет та Комітет юстиції [54].

Наслідки за корупційні вчинки та хабарництво визначені загальним шведським законодавством, переважно, Кримінальним кодексом та Кодексом про судову систему, Актом про ревізію та іншими законодавчими і нормативними актами чи нормами світових організацій, передусім, Інтерполом.

Згідно шведського законодавства хабарництво ділиться на підкуп у державній сфері та приватному секторі. Водночас випадки хабарництва та підкупу в державній сфері рахуються у Швеції значно серйозним вчинком [55]. Відповідно до Кримінального Кодексу Швеції корупції виділений підрозділ 20 [56]. Згідно підрозділу, за дії корупційного типу та використання службового стану найжорстокіше покарання це в'язниця на 6 років. Коли вчинок не значно важкий, відповідальний одержує штраф та позбавлення волі до двох років.

Коли викрито у хабарництві установу приватної власності, то вона повинна повернути суму хабара й дохід, який вони одержати, та заплатити збір. На теперішній час найвища позначка штрафу для організацій це 10 млн крон, що є більшує ніж 1 млн дол. США, однак вивчається ріст [57].

Послідовність у здійсненні змін у державі та чіткість діяльності правоохоронних органів дали державі спосіб системно розвиватися. На сьогодні Швеція має високий рівень життя суспільства, характеризується

змішаною схемою економіки на базі високих технологій та широкою допомогою щодо соціального гарантування [58].

В економіці домінують великі компанії, а нелегальна сфера фінансів зведена до мінімуму. Також змінами країни з відсталою аграрною системою на передову промислову держави сприяла наявність максимальних запасів важливих природних джерел: залізної руди, лісу та гідроенергії. Дуже великий навколишній попит на шведський ліс та руду, можливість Швеції розробляти джерела і розташування європейських ринків в період високих транспортних затрат були головними факторами розвитку. Зростання шведського експорту активувало індустріалізацію країни і збільшення обсягів міського населення, що, спричинило розвиток залізничної мережі та будови. На базі шведських знаходжень формувались і активно розширювались нові установи в будівництві машин та металургії [59].

Ефективне з'єднання у Швеції активного фінансового росту з політичними змінами на базі певної безконфліктності в людстві змінились у відповідну схему соціально-економічного розвитку держави. Отже, на кінець 1960-х рр. виділилось поняття «шведська модель», що описує змішані ознаки фінансів, котра з'єднує економічні відносини та державне управління, домінування автономної власності у виробничій галузі і громадського споживання [60].

Значно стійко держава вистояла економічну кризу 1990-х рр. та мирові потрясіння 2008 р. Отже, Швеція здійснила перегляд сукупної фінансової політики, побудувавши теперішні методи публічного правління: у 1996 р. був зафіксований щабель межі («стеля») публічних розходів, а основною ціллю державного кошторису став надлишок. Суворі і необхідні зміни набули згоди у окремих партій, що сформувало можливість зашкодити розширення вітчизняного кредиту і не перекладати виплату по боргу на покоління в майбутньому [60].

Також, в 2007 р. у Швеції розпочала дію оціночна Рада з фіскальної системи, яка здійснює експертизу програми влади на рахунок нових розходів

на відповідність довготривалим задачам росту економіки, забезпечення економічної стабільності та значно розширеної зайнятості. Внаслідок зваженого методу до побудови кошторису Швеція утвердила щабель високої відповідальності за здійснення законної політики та реалізацію громадських зобов'язань. Податковий механізм на громадян є найсильніший у світі серед решти [58].

Тактика схеми анти корупції, що здійснюється у Швеції, складає інтерес для держав, у яких ланка хабарництва в публічних структурах значно висока.

Узгоджуючи результати вивчених характеристик та можливостей схеми публічного управління Швеції в окремі історичні часи, варто наголосити, що головна функція у ліквідації корупційної поведінки належить:

- якісний суспільний контроль та «чіткість» функціонування державних представників;
- побудова поганого відношення шведських громадян відносно хабарницьких дій;
- швидка і гідна праця процесу угод правоохоронних установ, ЗМІ й суспільства у процесі визначення і запобігання хабарницьким явищам;
- висока ланка громадського захисту публічних органів (шведські чиновники не мають відчуття ущемлення в фінансовому плані);
- найвищий *щабель державної свідомості* це і моральні цінності та здійснення зобов'язання в межах праці вивчається в Швеції як головна задача морального існування громадян;
- стан страху втрати ділової активності – це ліквідація стану справедливого державного представника і громадянина є значно жорстким методом карі порівняно з кримінально-правовими санкціями;
- найширший інформаційний доступ.

Ефективним і раціональним досвідом у боротьбі хабарництва характеризується і азіатська країна, як Сінгапур, котра на теперішній час

раहुється найздоровіших з погляду подолання хабарницької хвороби державою і домінуючою серед членів розвинутих країн, котра розпочала оперативну боротьбу з корупцією та успішно виконала комплекс заходів, направлених на зміцнення морально-етичних норм влади та росту професіоналізму системи державного управління.

Відповідно на основі вивчення світового досвіду на рахунок впровадження систем антикорупційної політики країни та діяльності спеціалізованих антикорупційних установ слід зазначити, що практично корупція являється елементом, який не дає підвищувати будь-яку політичну програму, чи вона побудована на демократичних чи на тоталітарних засадах. Так, навіть демократія, котра найбільш є наближеною до ідеальної схеми державного керування, не становить панацею від корупції.

Провідним чинником сукупної антикорупційної політики повинен бути постійне зростання ризиків та ціни втрат задіяних до корупції державних представників, осіб бізнесу та громадян. В наступному корупція сприйматиметься в державі як низькоризикова та високодохідна діяльність у тому понятті, що саме корупційні угоди дозволяють надійно та швидко розв'язувати проблеми. Протидія корупції тільки за допомогою заборони певних дій або значних штрафів за їх проведення, враховуючи зміну правових актів, є і буде нераціональною з точки зору на можливості обходу закону, невиконання даних правових норм чи їх застосування в особистих чи корпоративних цілях.

Це, звичайно, призводить до розширення контрольної-управляючої ознаки та «каральної» дії на здійснення неправомірної діяльності посадовими особами. Виокремлення явищ *корупції та гарантування не здійснення покарання за здійснене корупційний процес* гарантуватиме гальмування динаміки нарощення корупції. Однак значно вагомо гарантувати розумну стабільність між засобами боротьби корупції репресивного та превентивного характеру, так як з антихабарницького досвіду Китаю відслідковуємо, що «наказові» методи, враховуючи найсуворіші, не доторкуються до базисних

засад хабарництва як поганого соціального процесу, що існують далеко в підсвідомості та в моделі поведінки. Отже одна з основних задач у війні з корупцією це розробка схеми боротьби з хабарництвом національного суспільства де базою є антикорупційна правосвідомість, що повинна стати базою у створенні нової антикорупційної політики України.

Висновки до розділу 2.

1. Встановлено, що актуальна на сьогодні Антикорупційна стратегія (2021-2025 роки) насамперед розроблена із урахуванням соціально-економічних інтересів усіх можливих зацікавлених у протидії корупції сторін. Спеціалізованим органом НАЗК проведено значну кількість консультацій із громадянами, різними експертами і представниками бізнесу. Основними принципами організації реалізації даної стратегії є: всеохоплююча оптимізація функцій для представників органів державної влади та місцевого самоврядування, насамперед запобігання дублюванню повноважень серед інституцій влади; інтеграція можливостей цифрової трансформації в діяльність органів влади на загальнодержавному та місцевому рівнях; забезпечення максимальної прозорості та відкритості даних; розробка на противагу звичним корупційним практикам адаптивних до законних способів з метою задоволення відповідних потреб людей; використання норм щодо невідвортної належної юридичної відповідальності за прояви корупції та різноманітні пов'язані із нею правопорушення; стимулювання нетерпимості та негативного відношення суспільства до корупції, становлення культури поваги й доброчесності по відношенню до норм законодавства. Пріоритетними сферами в забезпеченні протидії й належності запобігання корупції є наступні: суди і органи правопорядку; будівництво і земельні відносини; митна справа і оподаткування; охорона здоров'я; державне регулювання економіки; сектор оборони та соціальний захист.

2. Проведено аналіз фактичної ситуації з формування та застосування інформаційної системи логістики НАТО й країн-членів НАТО з ціллю забезпечення ситуаційної проінформованості (situational awareness), на рахунок інформаційної системи логістики НАТО та паралельних питань, як базу для подальших дій. Впродовж 2020-2021 року у Збройних силах України відбувалось формування процесу логістичного забезпечення згідно стандартів НАТО. Головними завданнями для виконання мети логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку є: дослідження існуючих та побудованих інформаційних схем логістики НАТО і країн-членів НАТО; аналіз суміжних шаблонів, доктрин й рекомендацій НАТО та інформаційних механізмів НАТО; опрацювання можливості використання інформаційних систем логістики НАТО в Україні. До того ж ефективним явищем є розширення досліджень відносно інформаційної схеми НАТО й подібних задач у воєнно-політичному, оборонному, навчальному й сфері інформаційних технологій України з ціллю гарантування державної безпеки.

3. Обґрунтована актуальність та перспективність використання механізму LOGFAS в логістичному забезпеченні державної безпеки і громадського порядку, яка передбачає: кардинальні зміни в законодавчій системі для погодження їх з законодавством НАТО, що становить основу інформаційної системи LOGFAS; виділення відповідних сил для побудови чи організації й забезпечення в реальному становищі вхідної інформації для прогнозування; побудова державного гарантування (способів, методів та послідовності) забезпечення ухвалення питань в обслуговуванні.

4. За рахунок інтеграції системи LOGFAS з програмою інформаційно-аналітичного механізму «СОТА» щодо контролю постачання Україні зброї від держав-партнерів забезпечується цілковитий контроль окремої одиниці озброєння, що постачається на територію України. Вже ухвалена дорожня карта масштабування LOGFAS до 2022 року і на 2023 рік. В результаті ця схема стане одним з основних способів цифровізації логістики у Збройних Силах України (ЗСУ) і гарантуватиме логістичне

планування не тільки світової допомоги, але і цілого переліку наявних в ЗСУ джерел. Використання платформи підвищить якість взаємодії між Україною та іншими державами, а також наростить швидкість логістичного процесу і механізму управління допомогою, яку отримує наша держава.

5. На основі вивчення світового досвіду на рахунок впровадження систем антикорупційної політики країни та діяльності спеціалізованих антикорупційних установ слід зазначити, що практично корупція являється елементом, який не дає підвищувати будь-яку політичну програму, чи вона побудована на демократичних чи на тоталітарних засадах. Так, навіть демократія, котра найбільш є наближеною до ідеальної схеми державного керування, не становить панацею від корупції. Провідним чинником сукупної антикорупційної політики повинно бути постійне зростання ризиків та ціни втрат задіяних до корупції державних представників, бізнесу та громадян. В наступному корупція сприйматиметься в державі як низькоризикована та високодохідна діяльність у тому понятті, що саме корупційні угоди дозволяють надійно та швидко розв'язувати проблеми. Протидія корупції тільки за допомогою заборони певних дій або значних штрафів за їх проведення, враховуючи зміну правових актів, є і буде нераціональною з точки зору на можливості не дотримання норм закону, невиконання даних правових норм чи їх застосування в особистих чи корпоративних цілях.

6. Представлено оптимізаційні напрями на рахунок прогнозування та вирішення забезпечення стану державної безпеки, які зумовлені обмеженнями в використанні різноманітності публічного управління станом державної безпеки України, серед них: формування розширеного громадянського суспільства; динамічність політичної влади; фіксація сталого розвитку; покращення кадрового забезпечення; розширення якісних послуг країни; сприяння інформаційно-комунікаційних технологій, суспільної мережі; формування процесів демократичного врядування; нагляд за виконанням національної безпеки в цілому.

Список використаних джерел до розділу 2

1. Офіційна веб-сторінка Державної служби статистики України. URL: www.ukrstat.gov.ua
2. Міністерство економіки України. Аналітична записка: загальні тенденції тіньової економіки. URL: [file:///C:/Users/Windows/Downloads/1_%D0%97%D0%B0%D0%BF%D0%B8%D1%81%D0%BA%D0%B0_9_%D0%BC_2021_%D0%A2%D0%95%20\(2\).pdf](file:///C:/Users/Windows/Downloads/1_%D0%97%D0%B0%D0%BF%D0%B8%D1%81%D0%BA%D0%B0_9_%D0%BC_2021_%D0%A2%D0%95%20(2).pdf)
3. Антикорупційна стратегія України на 2022-2025 роки. URL: <https://www.ukrinform.ua/rubric-economy/3231671-golova-nazk-nova-antikorupcijna-strategia-prinese-kraini-do-200-mlrd-grn-ekonomii.html>
4. Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо обігу земель сільськогосподарського призначення» від 31.03.2020 року №552. URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=67059
5. Закон «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо посилення захисту лісів, запобігання пожежам на землях лісового та водного фонду, торфовищах та на землях інших категорій» від 19.02.2021 №1259. URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?id=&pf3511=68911
6. Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів щодо удосконалення правового регулювання дистанційної роботи» від 04.02.2021 №1213 URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?id=&pf3511=69838
7. Закон України «Про внесення змін до статті 77 Основ законодавства України про охорону здоров'я (щодо пільг та підвищення оплати праці професіоналів з вищою немедичною освітою, які працюють в системі охорони здоров'я)» від 18.12.2020 №1123 URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?id=&pf3511=70604
8. Закон України «Про внесення змін до статті 39 Закону України «Про захист населення від інфекційних хвороб» щодо врегулювання окремих питань соціального захисту медичних працівників, постраждалих від

коронавірусної хвороби (COVID-19)» від 02.06.2021 №1513 URL:
http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?id=&pf3511=71748

9. Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України, спрямованих на підвищення доступності лікарських засобів, медичних виробів та інших товарів, які закупаються Особою, уповноваженою на здійснення закупівель у сфері охорони здоров'я» від 17.03.2020 №531 URL:
http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?id=&pf3511=67552

10. Закон України «Про внесення змін до деяких законів України з метою підвищення спроможності системи охорони здоров'я України протидіяти поширенню коронавірусної хвороби COVID-19» від 07.05.2020 №587 URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?id=&pf3511=68649

11. Закон України "Про реабілітацію осіб з обмеженнями життєдіяльності" від 03.12.2020 №1053 URL:
http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?id=&pf3511=69161

12. Закон України про внесення змін до Закону України «Про тимчасові заходи на період проведення антитерористичної операції» для відновлення законних прав і свобод громадян щодо управління власним майном та отримання кредитних послуг» від 19.05.2021 №1451 URL:
http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?id=&pf3511=71299

13. Закон України «Про внесення змін до Закону України «Про Вищий антикорупційний суд» щодо забезпечення суду приміщенням та інших питань роботи суду» від 18.06.2020 №729 URL:
http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?id=&pf3511=68605

14. Закон України «Про внесення змін до Кодексу України про адміністративні правопорушення щодо встановлення особливостей складення протоколу про адміністративні правопорушення, передбачені статтями 172-4-172-9 та 188-46, 212-15 стосовно судді, судді Конституційного Суду України» від 15.12.2020 №1080 URL:
http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?id=&pf3511=70611

15. Закон України «Про внесення змін до Закону України «Про судоустрій і статус суддів» щодо територіальної юрисдикції місцевих судів на території України до прийняття закону щодо зміни системи місцевих судів на території України у зв'язку із утворенням (ліквідацією) районів» від 03.11.2020 №950 URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?id=&pf3511=69731

16. Закон України «Про Бюро економічної безпеки України» від 28.01.2021 №1150 URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?id=&pf3511=69331

17. Закон України «Про особливості надання електронних публічних послуг» від 15.07.2021 №1689 URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?id=&pf3511=71906

18. Закон України «Про внесення змін до Податкового кодексу України щодо стимулювання розвитку цифрової економіки в Україні» від 14.12.21 №1946 URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=71663

19. Закон України «Про внесення змін до Податкового кодексу України щодо скасування оподаткування доходів, отриманих нерезидентами у вигляді виплати за виробництво та/або розповсюдження реклами та удосконалення порядку оподаткування податком на додану вартість операцій з постачання нерезидентами електронних послуг фізичним особам» від 03.06.2021 №1525 URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?id=&pf3511=70112

20. Закон України «Про внесення змін до Митного кодексу України щодо тимчасового спрощення митного оформлення транспортних засобів, ввезених на митну територію України» від 15.04.2021 №1403 URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?id=&pf3511=70900

21. Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо забезпечення прозорості у видобувних галузях» від 16.12.2021 №1974 URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=69275

22. Закон України "Про внесення змін до додатків № 1 та № 3 до Закону України "Про Державний бюджет України на 2021 рік" (щодо реалізації інфраструктурних проєктів та розвитку об'єктів соціально-культурної сфери)» від 02.12.2021 № 1931 URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?id=&pf3511=73177

23. Закон України «Про особливості реформування підприємств оборонно-промислового комплексу державної форми власності» від 13.07.2021 №1630 URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?id=&pf3511=69418

24. Закон України «Про критичну інфраструктуру» від 16.11.2021 №1882 URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?id=&pf3511=71355

25. Закон України «Про внесення змін до Закону України «Про Державний бюджет України на 2020 рік» від 13.04.2020 №553. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/553-20#n106>

26. Закон України «Про внесення доповнень до Закону України «Про запобігання корупції» (щодо удосконалення окремих аспектів декларування)» від 15 квітня 2004 року № 1388 URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?id=&pf3511=71261

27. Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо упорядкування окремих питань захисту викривачів» від 01 червня 2021 року № 1502 URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?id=&pf3511=68779

28. Закон України «Про внесення змін до Закону України про Національне агентство України з питань виявлення, розшуку та управління активами, одержаними від корупційних та інших злочинів щодо гарантій прав українських та іноземних інвесторів» від 14.07.2021 № 1648 URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?id=&pf3511=71215

29. Закон України «Про внесення змін до Закону України «Про запобігання корупції» щодо поширення дії закону на членів правління

Фонду соціального страхування України, Фонду загальнообов'язкового державного соціального страхування України на випадок безробіття, Пенсійного фонду, членів Наглядової ради Пенсійного фонду та відповідних посадових осіб» від 17.11.2021 № 1893 URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?id=&pf3511=72812

30. Закон України «Про внесення змін до Закону України «Про Національне антикорупційне бюро України» щодо приведення деяких положень у відповідність до Конституції України» від 19.10.2021 № 1810 URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?id=&pf3511=71882

31. Державне бюро розслідувань України. URL: <https://dbr.gov.ua/assets/files/zvit/zvit-sajt.pdf>

32. Офіс Генерального прокурора. URL: <https://www.gp.gov.ua/>

33. ВРП оприлюднила Інформаційно-аналітичний звіт про діяльність у 2021 році. URL: <https://court.gov.ua/press/news/1251353/>

34. Звіт ВАКС. URL: https://hcac.court.gov.ua/userfiles/media/new_folder_for_uploads/hcac/statistics/analyses/justice_2021.pdf

35. Міністерство охорони здоров'я України. URL: <https://moz.gov.ua/article/reform-plan/medzakupivli-ukraini-predstavili-strategiju-rozvitku-na-2021-2023-rr>

36. Міністерством соціальної політики України. URL: https://www.msp.gov.ua/files/d_2020.pdf

37. Міністерство внутрішніх справ України. URL: <https://customs.gov.ua/news/zagalne-20/post/za-2021-rik-pidrozdilami-mitnogo-audit-mitnits-provedeno-868-dokumentalnikh-perevirok-ta-zabezpecheno-pererakhuvannia-do-derzhavnogo-biudzhetu-mitnikh-platezhiv-u-rozmiri-maizhe-30-mln-grn-751>

38. Державна податкова служба України. URL: <https://tax.gov.ua/diyalnist-/zapobigannya-proyavam-korupts/rezultati-roboti/564563.html>

39. Бондаренко О. Г. Державне управління логістичним забезпеченням спільних дій сил безпеки при реагуванні на кризові ситуації, які загрожують державній безпеці: теорія, методологія та практика: мо-нографія. Харків : Фінарт, 2019. 309 с.

40. Вакулюк В.В. Система логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку. Право та державне управління. 2021. № 3. С. 96-100.

41. УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ №39/2018 Про внесення змін до додатка № 1 до Указу Президента України від 21 березня 2002 року № 277. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/392018-23650>

42. Взаємодія органів державної влади та місцевого самоврядування у межах нової системи територіальної організації влади в Україні: аналітична доповідь / за ред. Г. В. Макарова. Київ: Національний інститут стратегічних досліджень, 2011. 54 с.

43. Про затвердження плану дій із впровадження Ініціативи “Партнерство “Відкритий Уряд” у 2016-2018 роках: Розпорядження Кабінету Міністрів України від від 30 листопада 2016 р. № 909-р. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/en/909-2016-%D1%80>

44. Халецький А.В. Зарубіжний досвід взаємодії органів державної влади з громадянським суспільством. Вивчення та впровадження в Україні іноземного досвіду удосконалення діяльності органів влади: VII міжнар. наук.-практ. конф., Полтава, 28 листопада 2012 р. Ч. II. Полтава: Полтавський нац. техн. ун-т імені Юрія Кондратюка, 2012. С. 57-60.

45. Голубь В. Політико-адміністративні реформи як реалізація нової управлінської парадигми: європейський вимір і Україна: навч.-метод. матеріали / В. Голубь. К. : НАДУ, 2009. 55 с.

46. Офіційний сайт Transparency International Україна / Штрафи за хабарництво менші за хабарі, а за ґратами – лише п'ята частина корупціонерів // <https://ti-ukraine.org/infographics/shtrafy-za-habarnytstvo>

menshi – za – habari – a – za – gratamy – lyshe – p – yata – chastyna – koruptsioneriv

47. Завгородній В. А. Форми взаємодії органів внутрішніх справ та громадських організацій у протидії корупції. Право і суспільство. 2008. № 6. С.14 – 21.

48. Пасхавер А.И. Кем быть ? / Александр Пасхавер. К.: Фонд Порошенка, 2014. 112 с.

49. Андрианов В. Опыт зарубежных стран по борьбе с коррупцией. Общество и экономика. 2011. N 1. С.22–65.

50. Онищук О. О. Механізм адміністративно – правового запобігання та протидії корупції. Форум права. 2010. № 4. С. 686 – 689.

51. Бусол О. Ю. Протидія корупційній злочинності в Україні у сучасний період : [монографія] / О. Ю. Бусол. К. : Ін Юре, 2014. 564 с.

52. Трепак В.М. Міжнародний досвід запровадження системи заходів антикорупційної спрямованості. Юридичний часопис Національної академії внутрішніх справ. 2015. № 2. С. 233-246.

53. Гевель О.В. Датська антикорупційна стратегія. зб. тез доп. учасників XIX Студент. наук – практ. конф. інозем. мовами «Роль поліції у боротьбі з корупцією (зарубіжний досвід)» , (20 квіт. 2018 р., м. Харків, Україна) / МВС України, Харків. нац. ун – т внут. справ. Х., 2018. 136 с.

54. Шурыгин Ф. Ф. Антикоррупционная политика Королевства Швеция. Молодой ученый. 2018. №34. С. 66 – 69.

55. Караманов М.Э. Шведская модель экономики / М.Э. Караманов. М., 2015. 78 с.

56. Уголовный кодекс Швеции / За ред. Н. Ф. Кузнецовой, С.С. Беяева. СПб.: Изд-во «Юридический центр Пресс», 2001. 320 с.

57. Как в Швеции борются с коррупцией. Офіційний сайт шведського державного відомства «Шведский институт» URL: <https://ru.sweden.se/ljudi/provesti – chertu – kak – v – shvecii – boryutsya – s – korrupciej/>.

58. Экономика Швеции. Основные черты шведской экономики и промышленности. Интернет – сайт «Мировая экономика». URL: <http://www.ereport.ru/articles/weconomy/sweden.htm>.

59. Швеция – ключевые показатели экономики. Интернет – сайт «Digital – media.ru» URL: <https://investfuture.ru/indicators/country>.

60. Адміністративне право зарубіжних країн [курс лекцій] / О.В. Кузьменко, І. Д. Пастух, О. Є. Користін та ін.; за ред. О. В. Кузьменко; НАВС. К. : Юрінком Інтер, 2014. 525 с.

РОЗДІЛ 3. СТРАТЕГІЧНІ ВЕКТОРИ РЕАЛІЗАЦІЇ АНТИКОРУПЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ ЛОГІСТИЧНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДЕРЖАВНОЇ БЕЗПЕКИ ТА ГРОМАДСЬКОГО ПОРЯДКУ

3.1. Система стратегічних заходів реалізації антикорупційної політики забезпечення державної безпеки та громадського порядку

Коли урядовці зловживають державною владою заради приватної вигоди, вони роблять щось більше, ніж просто привласнюють незаконне багатство. Корупція позбавляє громадян рівного доступу до життєво важливих послуг, позбавляючи їх право на якісну охорону здоров'я, громадську безпеку та освіту, що погіршує бізнес-середовище, підриває економічні можливості та посилює нерівність. Це часто сприяє порушенню та зловживанню прав людини, а також може стимулювати міграцію. Як фундаментальна загроза верховенству права, корупція руйнує інституції, підриває довіру суспільства та підживлює цинізм населення і неefективне та підзвітне управління.

Крім того, наслідки корупції часто відбиваються далеко за межами безпосередньо середовище, в якому відбуваються дії. У сучасному глобалізованому світі корупціонери перетинають кордони, використовуючи міжнародні фінансові системи для приховування незаконних багатств і зловживанням демократичними інститутами для просування антидемократичних цілей. Нові дослідження та основні журналістські викриття задокументували ступінь правових і нормативних недоліків, які у розвиненому світі пропонують корупціонерам засоби виведення в офшори та відмивання незаконних багатств.

У світі, зокрема у США, все частіше розглядається боротьба з корупцією одним з основних національних завдань безпеки. Корупція загрожує національній безпеці, економічній рівності, глобальній боротьбі з

бідністю та зусиллям щодо розвитку. Ефективно запобігаючи та протидіючи корупції і демонстрації переваг прозорості та підзвітності управління, можна забезпечити стійкий розвиток для України.

На основі проведеного нами дослідження, встановлено, для того щоб приборкати корупцію та її згубні наслідки, необхідно концентрувати свої зусилля навколо чотирьох взаємодоповнюючих кластерів завдань, які включають сукупність стратегічних заходів реалізації антикорупційної політики забезпечення державної безпеки та громадського порядку:

1. Модернізація, координація та фінансування заходів для боротьби з корупцією.
2. Стимування незаконного фінансування та притягнення корупціонерів до відповідальності.
3. Збереження та посилення багатосторонньої архітектури антикорупційної політики.
4. Налагодження дипломатичної взаємодії та залучення іноземних ресурсів для реалізації цілей антикорупційної політики.

Дотримуючись конкретних напрямків, які просувають стратегічні цілі в рамках кожного з цих кластерів та інтеграцію антикорупційних зусиль у відповідні процеси антикорупційної політики, дозволить сформувати лідерські позиції України у сприянні процвітанню, державної безпеки та громадського порядку.

Розберемо більш детально кожен із запропонованих нами кластерів. Модернізація, координація та фінансування заходів для боротьби з корупцією.

Стратегічна ціль 1.1: покращити дослідження, пов'язані з корупцією, збір даних та аналіз. Для реалізації цієї цілі пропонуємо такі функції для інститутів антикорупційної політики України.

Національне агентство з питань запобігання корупції працюватиме над підвищенням пріоритетності розвідки, збору та аналізу корупціонерів та їхніх мереж.

Національне антикорупційне бюро України розширить і покращить аналіз і розуміння того, як корупція загрожує Україні, її партнерам і союзникам у політичному, соціальному та економічній сферах. Департаменти та агенції працюватимуть над тим, щоб більше повно розуміти загрози, в тому числі шляхом обміну інформацією та даними з відповідними підрозділами уряду, а також з державними, місцевими і територіальними партнерами [1].

Департаменти та агентства працюватимуть над підтримкою та кращим використанням аналізу зовнішніх партнерів, включаючи наукові кола, приватний сектор, громадянське суспільство та ЗМІ.

Стратегічна ціль 1.2: покращити обмін інформацією уряду України, з неурядовими організаціями та на міжнародному рівні. Департаменти та агенції покращать свої комунікаційні зусилля, інформаційно-просвітницькі кампанії щодо боротьби з корупцією, зокрема шляхом посилення уваги до менш зрозумілих аспектів корупції. Ці способи, за допомогою яких корупція впливає на вразливі групи з непропорційною швидкістю на корупцію як транснаціонального явища та роль незаконних фінансів у сприянні корупційним діям. Департаменти та агенції повідомлять про небезпеку, яку створюють корупції та необхідність комплексної боротьби з цією загрозою. Департаменти та агенції сприятимуть внутрішньому обміну інформацією, якщо це доречно також з урядовими та неурядовими партнерами, щоб приборкати незаконне фінансування, притягувати корупціонерів до відповідальності та зміцнювати міжнародні партнерства.

Стратегічна ціль 1.3: збільшення уваги до транснаціональних аспектів корупції. Україна посилить увагу до транснаціональних аспектів корупції, включно з клептократією та використанням державними представниками та їхніми помічниками цілей національної політики через людські та фінансові ресурси, інформацію та збір і аналіз розвідувальних даних, а також через іноземну допомогу обміну інформацією, міцне партнерство з приватним сектором, багатосторонніми установами, громадянським суспільством та

ЗМІ. Пов'язування антикорупційних зусиль з тими, які спрямовані на боротьбу з транснаціональною організованою злочинністю, включаючи розуміння та підрив мереж, відстеження потоків грошей та інших активів, а також покращення інформації та розвідки обміну між департаментами та агенціями, а також, за необхідності, з міжнародними та недержавними партнерами.

Стратегічна ціль 1.4: організація та забезпечення ресурсами боротьби з корупцією всередині країни та за кордоном.

Правоохоронним органам буде надано необхідну незалежність і ресурси для розслідування та притягування до кримінальної відповідальності злочинності, пов'язаною з зловживанням громадською довірою. Міністерства та агентства підтримуватимуть наскрізні команди, призначені для боротьби з корупцією та розпочне нові ініціативи. Зосередження на правоохоронних органах, у тому числі шляхом розгортання ресурсів, щоб, серед інших дій, досліджувати об'єкти, які, здається, сприяють найбільше діям, включно з тими особами, які сприяють відмиванню грошей для отримання наркотиків та організаціям торгівлі людьми та фінансування тероризму.

Стратегічна ціль 1.5: інтегрувати антикорупційний фокус у регіональні, тематичні та галузеві пріоритети. Уряд інтегрує міркування щодо боротьби з корупцією в повний спектр своїх заходів формування зовнішньої політики, включаючи, але не обмежуючись:

- регіональні (департаменти та агенції включатимуть антикорупційні цілі на рівні країни та регіональних стратегій, а також через плани антикорупційних дій для пріоритетів країни);
- стратегічні комунікації (департаменти та агентства використовуватимуть існуючі та нові платформи, щоб забезпечити боротьбу з корупцією);
- інтеграція боротьби з корупцією через сферу підтримки і допомоги (Україна підтримуватиме інтеграцію антикорупційних цілей в

стратегії, впровадженні та навчанні в секторах (наприклад, охорона здоров'я, освіта, економічне зростання) для покращення галузевих результатів та вирішення корупції з різних точок зору);

- інфраструктура (інфраструктурні проекти розроблятимуться за погодженням із відповідними зацікавленими сторонами, включаючи уряди, громадянське суспільство, неурядові організації та приватний сектор);

- клімат (робота над інтеграцією антикорупційних міркувань щодо реалізації заходів із фінансування клімату для підтримки кліматичних заходів у розвитку націй, щоб гарантувати, що ці кошти досягнуть своєї мети).

Другий кластер заходів «Стимування незаконного фінансування та притягнення корупціонерів до відповідальності» передбачає реалізацію наступних стратегічних цілей.

Стратегічна ціль 2.1: створення платформи, встановленої для спостереження за фондами допомоги (в розподілі COVID-продовольчої допомоги, гуманітарної допомоги тощо). Дотримання режиму прозорості для бенефіціарного володіння: необхідність оприлюднення правил та створення бази даних бенефіціарних власників. Корумповані особи часто використовують непрозорі юридичні структури, такі як підставні компанії щоб приховати та відмити доходи, отримані злочинним шляхом.

Стратегічна ціль 2.2: співпраця з партнерами та союзниками для вирішення корупційної проблеми. Розширення участі у формальній та неформальній мережах, такі як європейська Camden Asset Recovery Міжвідомча мережа та її регіональні органи, Міжнародна антикорупційна організація Координаційний центр, який має багатонаціональне членство та спостерігачів. Це також буде безпосередньо співпрацювати з правоохоронними органами інших країн, зокрема щодо розслідувань, що призводять до повернення активів. Це включає роботу з країнами, де виникла корупція та юрисдикція, куди було передано активи.

Стратегічна ціль 2.3: посилити зусилля з правозастосування. Застосування кримінального та цивільного законодавства боротьби з

відмивання грошей. Криптовалюта та корупція (використання спеціальної групи із захисту криптовалют та зосередження саме на складних дослідженнях і переслідуваннях зловживань криптовалютою, зокрема злочинів, вчинених при обміні віртуальних валют.

Призупинення та відсторонення (використання регуляторних органів для усунення корумпованих осіб, компаній та інших організацій з національного ринку шляхом виключення (призупинення або усунення) таких учасників від контрактів, субпідрядів, грантів тощо).

Стратегічна ціль 2.4: оновити доступні інструменти для утримання корупціонерів в країні та за кордоном. Сторона попиту на хабарництво: використання різноманітної дипломатичної та іноземної допомоги програмування, впровадження нових і чинних законів, в тому числі в країнах, де відбувається хабарництво. Громадянство через інвестиції: співпраця з іноземцями для усунення вразливостей, створених громадянством через інвестиційні програми. Програми залучають інвестиції шляхом надання іноземним інвесторам права громадянства у відповідній країні без вимоги попереднього проживання заявника. Це додаткове громадянство може підірвати наріжний камінь режимів протидії відмиванню коштів та фінансуванню тероризму (на особливу увагу заслуговують питання земельних відносин в Україні).

Стратегічна ціль 2.5: співпраця з країнами-партнерами для посилення антикорупційних заходів на основі розширеного використання інструментів. Заслуговує на увагу допомога США Україні у розробці електронної системи закупівель (PROZORRO), водночас створюючи спільноту громадянських діячів та державних закупівель для аналізу державних даних, позначити тендери з високим ризиком і невідповідності та подати претензії до органів державної влади. З жовтня 2017 року PROZORRO допоміг врятувати Україні майже 6 мільярдів доларів державних коштів, в тому числі шляхом скасування незаконних тендерів.

Стратегічна ціль 2.6: посилення спроможності іноземного партнерства.

Стратегічна ціль 2.7: підвищити здатність громадянського суспільства, ЗМІ та суб'єктів приватного сектору для безпечного виявлення та викриття корупції, підвищення громадської обізнаності та домагатися відповідальності.

Підтримка громадянського суспільства передбачає активізацію всіх своїх поточних зусиль з підтримки, захисту журналістів-розслідувачів та інших представників громадянського суспільства та ЗМІ на фронті напрямів боротьби з корупцією. У визнанні критичної ролі приватний сектор представляється у боротьбі з корупцією, як економічні важелі, які приватний сектор залучає. Доцільно намагатись залучати приватний сектор як повноцінного партнера в боротьбі з корупцією, стимулювати саморегулювання бізнесу, сприяти боротьбі з корупцією при дотриманні заходів та розв'язуванні антикорупційної реформи. Державна та інша іноземна допомога буде розширюватися та використовуватися у партнерстві з приватним сектором для боротьби з корупцією та покращувати обмін інформацією, в тому числі щодо корупційної практики і типології [2].

Сприяння обміну інформацією між неурядовими учасниками передбачає співпрацю з неурядовими організаціями, які прагнуть поділитися корисною інформацією з правоохоронними органами. Адміністрування наразі підвищується підтримкою зусиль громадянського суспільства щодо документування та звітування про корупцію відповідно до вимог щодо доказового забезпечення механізмів візових обмежень та санкцій. Тобто, доцільно забезпечити безпечне та сприятливе середовище для тих, хто викриває корупцію, повідомляє про неї та бореться з нею, а також, у відповідних випадках, для своїх родичів та інших близьких осіб, а також підтримуватиме та захищатиме будь-якого громадянина хто виявляє або повідомляє про корупцію та пов'язані з нею злочини.

Збереження та посилення багатосторонньої архітектури антикорупційної політики передбачає реалізацію таких стратегічних цілей.

Стратегічна ціль 3.1: зміцнити існуючу антикорупційну систему та інститутів. Розбудова підзвітних, ефективних і стійких установ безпеки: визначення пріоритетів і збільшенням коштів на заходи з розбудови інституційної спроможності, щоб залучити значну історію та досвід у покращенні стійкості за допомогою підтримки демократії та антикорупційних зусиль з нашими глобальними партнерами. Зусилля Міністерства оборони України, які також узгоджуються з міжнародними безпековими програмами з розбудови доброчесності, особливо добре підходять для інтегрування ключових принципів просування демократичних цивільно-військових відносин, створення прозорих і стійких секторів безпеки та зміцнення цивільного керівництва у кількох інституційних функціональних сферах.

Стратегічна ціль 3.2: активізація зусиль на багатосторонніх форумах. Підвищення прозорості допомоги, сприяння розширеному обміну інформацією всередині країн, а також сприяти діалогу щодо підвищеного ризику корупції або зниженню бажання боротися з корупцією. Глобальне партнерство та платформи, які будуть розширювати та вдосконалювати свою взаємодію і підтримку ключових глобальних партнерств і платформ, які мають на меті підвищити прозорість та боротьбу з корупцією. Ініціатива прозорості галузей – важливий інструмент для підвищення підзвітності, протидія стратегічній корупції та сприяння чесним умовам гри для вітчизняного бізнесу та інших підприємств по всьому світу.

Четвертий кластер «Поліпшення дипломатичної взаємодії та використання ресурсів іноземної допомоги для досягнення цілей антикорупційної політики» включає наступні цілі.

Стратегічна ціль 4.1 – підвищити та розширити дипломатичний масштаб залучення іноземної допомоги для боротьби з корупцією:

- дипломатична взаємодія: визначення боротьби з корупцією як пріоритет в рамках своєї дипломатичної та публічної дипломатії зусиллями

відповідно до місцевих умов і підтримка урядових та неурядових організацій, які борються з корупцією через двосторонні та багатосторонні контексти;

- розширення допомоги: прагнення до значного розширення допомоги держави, спрямованої на боротьбу з корупцією, і контроль ефективності цієї допомоги;

- антикорупційні міркування: інтеграція системи боротьби з корупцією в інші сфери розвитку, в тому числі галузі здоров'я, боротьбі зі злочинністю та верховенством права, конфлікти та нестабільність;

- верховенство права: запровадження нових та розширення існуючих програм іноземної допомоги для підвищення потенціалу та незалежності інституцій нагляду і підзвітності, включаючи законодавчі органи, вищі ревізійні установи, контролерів та генеральних інспекторів. Додаткові програми підтримають інструменти та процеси розслідування та виявлення, а також зміцнять потенціал країн «стежити за грошима». Це доповнить іноземну ініціативу, які посилюють управління державними фінансами, розбудують інститути сектору правосуддя, а також підтримку електронного урядування та цифровізації, що може зменшити можливість для корупції.

Стратегічна ціль 4.2 – захист учасників боротьби з корупцією. Коли антикорупційні активісти, викривачі та журналісти-розслідувачі кидають виклик корупціонерам силових структур, корупціонери часто отримують фізичні погрози та правові переслідуванням.

Таким чином потребують впровадження наступні заходи захисту своєї свободи щодо вираження поглядів:

- підтримка журналістів та іноземних агентів змін. Розгортання програмування для швидкого реагування нових загроз та переслідування реформаторів, журналістів та інших агентів антикорупційних змін.

- підвищення рівня освіти. Забезпечення належного освітнього рівня у сфері дотримання антикорупційних заходів.

Стратегічна ціль 4.3 – використання інновацій у боротьбі з корупцією. Використання інновацій для запобігання та боротьби з корупцією передбачає: мобілізацію різноманітних нетрадиційних партнерів і технологій, виділення додаткових ресурсів до вже існуючих ініціатив та запуск нових ініціатив, орієнтованих на скорочення транснаціональної корупції. До них належать антикорупційні рішення за допомогою нових технологічних програм, які залучатимуть зацікавлених сторін, включаючи уряд, громадянське суспільство, і приватний сектор – у напрямку налагодження співпраці у відстеженні, розробці, вдосконаленні та застосуванні нових й існуючих технологічних рішень системних проблем для запобігання та виявлення корупції. Необхідно запустити нову ініціативу партнерства з різними інститутами, які вирішують проблеми з усього світу, використовуючи свої сильні сторони та мережі у знаходженні інструментів та підходів для виявлення і перешкоджання незаконному фінансуванні потоків ресурсів, які підживлюють корупцію та злочинність. Додатково нові механізми і партнерство включатимуть приватний сектор з ключових галузей, технологій, громадянського суспільства та ЗМІ, дослідників та вчених, меценатів та інших донорів здійснювати колективні дії, розробляти інноваційні інструменти та технології і реалізувати новаторські програми [3].

Розширена спритність і стрімкість прийняття рішень дадуть змогу розширювати існуючі та розвивати нові, стрімкі інструменти реагування на нові сфери підвищеного ризику корупції. Забезпечуючи більш гнучкі можливості реагування серед партнерів необхідно надати посилену критичну допомогу, особливо новим демократичним і реформаторським режимам та партнерам громадянського суспільства, оскільки вони більш ефективно розслідуватимуть, переслідуватимуть корупцію та kleптократію; а краще звернутися до ролі корупції у сприянні транснаціональній організованій злочинності та зловмисному впливу від державних діячів. Щоб задовольнити ці потреби, доцільно запровадити два нових інструменти реагування. По-перше, Національне агентство з питань запобігання корупції підтримуватиме,

тестуватиме пілотне програмування боротьби з корупцією, засноване на фактичних даних, адаптивне та трансформаційне. Крім того, Національне агентство з питань запобігання корупції реагуватиме на все більш глобалізований характер корупції і його зв'язки з транснаціональною організованою злочинністю, клептократією та стратегічною корупцією. Національне антикорупційне бюро України повинно виступати фондом швидкого реагування на боротьбу з корупцією, і надасть можливість консультації експертів з іноземними колегами по боротьбі з корупцією по всьому світу, наставляти та допомагати їм.

Стратегічна ціль 4.4 – поліпшення координації та аналізу ризиків. Удосконалені заходи зі зменшення ризиків: відповідні департаменти та агентства переглядають існуючі підходи до оцінки та усунення корупційних ризиків у розвитку і гуманітарної допомоги, оцінюючи наявність прогалин у поточних каркасах, потрібно ці рамки більш надійно впроваджувати. Необхідно послідовно застосовувати критерії щодо прозорості в країнах, підзвітності та боротьби з корупцією, включно з захистом журналістів викривачів.

Стратегічна ціль 4.5 – покращення допомоги у сфері безпеки та інтеграції корупції у сферу щодо військового планування, аналізу та операцій. Корупція створює невід'ємні проблеми для успіху військових місій. Залишена без уваги корупція збільшує ризик того, що допомога буде перенаправлена на марнотратство платників податків, розширення можливості зловмисників, підриваючи масштабну місію та погрожуючи безпеці військовослужбовців. Щоб краще протистояти цим ризикам, необхідно:

- розробити протоколи для оцінки корупційних ризиків перед новою чи великою допомогою у сфері безпеки, в тому числі за допомогою міжвідомчого аналізу. Коли виявлено значний корупційний ризик тоді будуть визначені заходи щодо пом'якшення, керівники вищої ланки

зважуватимуть, чи мають переваги від продовження та чи переважають витрати над виконанням;

- оцінити політичну волю. Тобто оцінка обсягу, форми та причин корупції в секторі безпеки та політичній волі для боротьби з корупцією та залученням допомоги у сфері безпеки для сприяння створенню внутрішніх механізмів підзвітності в секторі безпеки;

- розглянути питання про те, як включити стандарти для управління безпекою в програмах допомоги у сфері безпеки та передачі зброї, включаючи більшу прозорість у військових бюджетах, інформаторів захисту та нагляду за сектором безпеки;

- проведення навчання для сектору оборони. Міністерство оборони України має посилити навчання оборони, щоб врахувати міркування як корупція може підірвати цілі держави, і робота над розбудовою потенціалу партнерів боротися з корупцією;

- посилення системи планування під керівництвом Міністерства оборони України для включення більш обдуманих міркувань управління сектором безпеки до надання допомоги;

- оцінка співпраці у сфері безпеки, яка сприятиме налагодженню співробітництва у сфері безпеки шляхом оцінки найбільш витратних зусиль у державі зі значними ризики корупції для визначення ефективності ініціатив Міністерства оборони України щодо співпраці у сфері безпеки.

Україна повинна продовжувати систематично оцінювати та впроваджувати необхідні заходи для подальшого захисту фінансової системи та працювати з партнерами-однорідцями і відповідними міжнародними партнерами. Актуальним стає ускладнення приховування доходів, здобутих незаконним шляхом, зменшуючи можливості відмивання коштів особами, причетними до корупційних діянь через анонімну купівлю нерухомості, а також сприяти поверненню та арешту активів від незаконної діяльності. Необхідним вбачається постійне впровадження інновацій, адаптація, співпраця та навчання, з метою максимізації потенціалу для дипломатичних

інструментів, включаючи іноземну допомогу та цілеспрямовані санкції, для припинення корупції і притягнення корупціонерів до відповідальності, одночасно розширюючи зусилля для забезпечення іноземної допомоги [4].

Зміна вкоріненої культури корупції вимагає значної політичної волі, і досягнення сталого прогресу, що може зайняти десятиліття. Позитивних змін вимагає послідовність керівництва, підзвітність громадськості, уповноваженого та неупередженого судочинства і незалежні ЗМІ. Пам'ятаючи про ці реалії, в Україні збільшиться підтримка державних і недержавних партнерів, відданих реформам, підвищення спроможності інших урядів боротися з корупцією та надавати їм повноваження, включаючи активістів, проводити розслідування журналістів та правоохоронних органів на викриття корупційних діянь. Підкріплення і залучення державно-приватному партнерству для більш послідовного залучення приватного сектора до боротьби з корупцією, сприятиме вирівнювання умов гри та покращення міжнародного ділового клімату, підвищення лідерських позицій на міжнародних форумах.

Підтримкою кожного представленого нами кластеру заходів антикорупційної політики є перераховані стратегічні цілі та конкретні напрямки зусиль. В рамках реалізації цих заходів, пропонуємо базові принципи, яких доцільно дотримуватись для забезпечення результативності антикорупційної політики: консультація та координація (для ефективної боротьби з корупцією потрібно на постійній основі консультувати та координувати дії з представниками громадянського суспільства, приватного сектору, міжнародних та багатосторонніх організацій, державних партнерів, дослідників тощо); залученість та комплексність (визначення пріоритетів зусиль щодо зменшення корупції як проблеми національної безпеки в рамках усіх відповідних процесів формування державної політики; активізація зусиль по боротьбі з корупцією через двосторонні та багатосторонні заходи дипломатичних зобов'язань); оцінка та інноваційність (сприяння культурі інновацій, яка приймає керовані ризики, оцінює вплив і вчиться на невдачах,

коригуваннях існуючого підходу, щоб реагувати на нові виклики та можливості, особливо як корумповані та незаконні особи можуть змінити тактику у відповідь на представлені дії).

Для реалізації запропонованих заходів необхідно намагатись підтримувати та вчитися в урядових і неурядових партнерів, які є піонерами інноваційних рішень. Необхідно виділяти та управляти фінансовими ресурсами шляхом узгодження відповідних засобів для критичних цілей. Для цього пропонуємо посилювати дослідження, збір і аналіз даних щодо корупції (стратегічна ціль 1.1), спрямовані на більш ефективне використання інформації для розуміння та картографування корупційних мереж і пов'язаних доходів й динаміки, а також адаптувати дії, пов'язані з запобіганням і правозастосуванням, а також створювати доказову базу щодо ефективних підходів до допомоги. Покращення обміну інформацією всередині країни та за кордоном (стратегічна ціль 1.2), координація зусиль між державними та місцевими органами влади, а також з міжнародними союзниками. Посилення уваги до транснаціональних аспектів корупції (стратегічна ціль 1.3) у програмі зовнішньої допомоги, дипломатичного залучення та партнерства. Організація та забезпечення боротьби з корупцією (стратегічна ціль 1.4) більш ефективно, щоб інституціоналізувати цю роботу як довгостроковий пріоритет. Інтеграція антикорупційного міркування в регіональні, тематичні та галузеві пріоритети (стратегічна ціль 1.5), у тому числі через нові вказівки, залученням до процесів планування та бюджету, огляду допомоги, стратегічної комунікації та інтеграції в інших секторах.

Приклади реалізації стратегічних цілей, які сприятимуть досягненню визначених завдань, включають:

1. Підвищення пріоритетності розвідувальних даних, збору та аналізу корупції та їхніх мереж.
2. Створення нової робочої групи в боротьбі з корупцією в Міністерстві економіки України, ухваливши нові заходи для посилення

координації та дипломатичного охоплення, багатосторонньої взаємодії та узгодження політики, дипломатії та зовнішньої допомоги.

3. Збільшення ресурсів для правоохоронних органів та посилення обміну інформацією між розвідувальними спільнотами та правоохоронними органами.

4. Взаємодія з усіма інститутами влади з метою заохочення відповідних ресурсів для боротьби з корупцією через допомогу та місцеві бюджети.

5. Посилення міжвідомчої спроможності реагувати на вікна можливостей для вирішення корупції, а також на нові корупційні загрози.

6. Інтеграція антикорупційних програм і заходів безпеки в ключове управління пріоритетів, включно з відновленням національної економіки.

Щодо реалізації стратегічних цілей другого кластеру заходів антикорупційної політики, зауважимо, що надто довго корупціонери та їхні фінансові посередники користувалися вразливими місцями України та міжнародних фінансових системах для відмивання своїх активів і приховування доходів.

Подібним чином корупціонери накопичують незаконно здобуте багатство шляхом незаконного отримання інших ресурсів, включаючи корисні копалини та дику природу. Щоб ефективно протистояти корупції в усьому світі, Україна повинна боротися з відмиванням грошей, незаконною торгівлею в країні та за кордоном, форми злочинної діяльності, які підживлюють корупцію та дозволяють злочинцям відмивати та приховувати доходи від їх незаконної діяльності.

Таким чином, усунення недоліків в режимі України щодо боротьби з відмиванням грошей (стратегічна ціль 2.1), у тому числі шляхом ефективного збору інформації про бенефіціарну власність тих, хто контролює анонімні підставні компанії, а також шляхом підвищення прозорості в сфері нерухомості операцій. Усвідомлюючи, наскільки швидко гроші та інші товари переміщуються через кордони, представникам влади також потрібно

працюватиме з союзниками та партнерами, щоб усунути слабкі сторони управління та інші недоліки (стратегічна ціль 2.2), посилити глобальні режими, збільшити обмін інформацією та співпрацювати з правоохоронними органами.

Наочними прикладами заходів, які сприятимуть досягненню представлених стратегічних цілей, включають:

1. Доопрацювання чинних норм власності та створення бази даних власників певних компаній, щоб допомогти внутрішнім і міжнародним партнерам визначити «прихованих акторів».

2. Оприлюднення правил, спрямованих на тих, хто найближче займається операціями з нерухомістю, щоб розкрити, коли нерухоме майно використовується для приховування готівки, отриманої незаконним шляхом, або для відмивання злочинних доходів.

3. Встановлення мінімальних стандартів звітності для інвестиційних радників та інших типів фондів акцій.

4. Використовуючи наявні повноваження та співпрацюючи з урядом для розширення повноважень необхідно, щоб переконатися, що ключові воротарі фінансової системи, включаючи юристів, бухгалтерів, постачальників послуг трастів і компаній – не можуть ухилитися від перевірки.

5. Вжиття агресивних примусових заходів, у тому числі відповідних податкових заходів проти осіб, які відмивають гроші, і тих, хто уможливорює відмивання грошей, за необхідності, враховуючи нове законодавство, що за потреби розширює кримінальне матеріальне право та розширює розслідування інструментів, а також нову інформацію, створену програмами інформаторів та розширене зобов'язання щодо розкриття інформації від власника.

6. Робота з країнами-партнерами через дипломатичне залучення, співробітництво правоохоронних органів та розбудова потенціалу для зміцнення своїх режимів.

Оскільки уряд України працює над усуненням недоліків і зменшенням можливостей корупціонерів відмивати доходи від своєї діяльності через глобальні ринки, також необхідно притягувати до відповідальності тих, хто обирає участь у корупції. У рамках цих зусиль уряд України повинен забезпечувати дотримання існуючих правил, використовуючи перевірені інструменти, одночасно працюючи над прийняттям виклику корупції, який він є сьогодні.

Для цього необхідно продовжувати та посилювати наші рішучі зусилля з правозастосування (стратегічна ціль 2.3), енергійно застосовуючи існуючі закони та розширюючи нашу співпрацю додатковими юрисдикціями. Доцільно оновити доступні інструменти для притягнення корупціонерів до відповідальності вдома і за кордоном (стратегічна ціль 2.4), зокрема, співпрацюючи у сфері криміналізації сторін попиту на хабарництво іноземними посадовими особами. Налагодження роботи з партнерами над створенням взаємодоповнюючих режимів та активізацією зусиль (стратегічна ціль 2.5), координуючи співпрацю щодо податкового контролю, санкцій, візових обмежень та інших ефективних інструментів органів влади. Зміцнення здатності урядів іноземних партнерів продовжувати роботу підзвітності у справедливий спосіб (стратегічна ціль 2.6), посилення підтримки міжнародного партнерства та транснаціональної ініціативи, а також роботу з партнерами для стимулювання та зміцнення їхнього потенціалу у напрямку проведення реформ. Зміцнення здатності громадянського суспільства, засобів масової інформації та суб'єктів приватного сектору для запобігання корупції та сприяння підзвітності (стратегічна ціль 2.7), зростаюча співпраця та спілкування з широким колом партнерів.

Прикладами таких заходів, які сприятимуть досягненню цих стратегічних цілей, є:

1. Створення через Міністерство фінансів України пілотної програми винагороди за повернення активів kleptократії, що посилить

здатність уряду України виявляти та повертати вкрадені активи пов'язані з корупцією в іноземних урядах у фінансових установах України.

2. Започаткування міжвідомчої ініціативи «Демократії проти безпечних гаваней» під керівництвом держави, яка залучатиме країни-партнери до координації дій щодо правоохоронних органів, санкцій та запровадження візових обмежень, а також щодо виявлення та знищення клептократії та іноземного хабарництва.

3. Посилення спроможності виявляти, відстежувати та припиняти незаконне фінансування та іншу незаконну діяльність.

4. Співпраця з приватним сектором для покращення міжнародного ділового клімату заохочення прийняття та виконання антикорупційних програм національних і міжнародних компаній, а також просування відповідних положень щодо боротьби з корупцією в торгових угодах.

5. Посилення дипломатичних зусиль і зусиль розвитку для підтримки, захисту громадянського суспільства та представників ЗМІ, включаючи журналістів-розслідувачів.

Обґрунтуємо особливості реалізації третього кластеру заходів, а саме, збереження та посилення багатосторонньої архітектури антикорупційної політики. Для цього необхідно зміцнювати антикорупційні інститути та впроваджувати існуючі межі (стратегічна ціль 3.1), у тому числі шляхом виконання існуючих домовленостей, просування партнерів виконувати свої зобов'язання та притягувати до відповідальності тих, хто цього не виконує. Примноження зусиль на багатосторонніх форумах (стратегічна ціль 3.2), щоб просувати антикорупційні заходи, виступати за жорсткий контроль корупції в будь-якій багатосторонній допомозі, і розширювати та посилювати участь у ключових місцях.

Четвертий кластер заходів щодо покращення дипломатичної взаємодії та залучення іноземних ресурсів допомоги для просування цілей антикорупційної політики, включаючи допомогу сектору безпеки, і багатостороннє кредитування є ключовим у підході України до протидії

корупції. Разом ця діяльність може зміцнити волю та спроможність уряду партнера сприяти етичній поведінці, посилити правові режими та забезпечити виконання антикорупційних заходів, організувати ефективне пом'якшення та реагування на використання стратегічної корупції, серед інших дій. Вони можуть також підтримувати громадянське суспільство у висвітленні корупції, участі в адвокації та діях, а також формування підтримки антикорупційної реформи. Однак, за відсутності детального аналізу місцевої політичної, економічної та соціальної динаміки, адекватні заходи з управління ризиками та узгодження з іншими пріоритетами уряду України, іноземна допомога може бути перенаправлена або ненавмисно зміцнена корумпованою структурою влади, тому уряд України повинен оцінити поглинання потенціалу потенційних партнерів, раціоналізувати інвестиції між відомствами, керувати його програмуванням з максимальною прозорістю та гарантувати, що його зусилля з надання допомоги повністю узгоджуються з більш широкими цілями державної політики [5].

Щоб подолати глобальне поширення корупції та її згубні наслідки, необхідно підвищувати та розширювати масштаби дипломатичної взаємодії і зовнішньої допомоги (стратегічна ціль 4.1), в т.ч шляхом посилення спроможності урядів партнерів боротися з корупцією у співпраці з законодавством України правоохоронних органів та зміцнення потенціалу запобігання і нагляду. Захист учасників боротьби з корупцією (стратегічна ціль 4.2) і захист свободи вираження поглядів антикорупційних активістів, викривачів та журналістів-розслідувачів. Використання інновацій в боротьбі з корупцією (стратегічна ціль 4.3), застосовуючи нові підходи та технологічні інструменти для сприяння прозорості та виявлення шахрайства і незаконного фінансування. Покращення узгодженості та аналізу ризиків щодо іноземної допомоги (стратегічна ціль 4.4), забезпечення спільного аналізу для кращого розуміння корумпованих мереж, зокрема, найкращих практик для зменшення ризиків. Покращення безпекової допомоги та інтеграції боротьби з корупцією із міркуваннями щодо військового планування, аналізу та операцій

(стратегічна ціль 4.5) та розроблення нових протоколів оцінки корупційних ризиків.

Приклади, які сприятимуть досягненню цих стратегічних цілей, включають:

1. Визначення корупції як дипломатичного пріоритету відповідно до місцевих умов.

2. Розробка специфічних для України стратегій двосторонньої та публічної дипломатії у напрямку підтримки антикорупційної ініціативи, що фінансуються державою на всіх рівнях управління, а також для захисту реформаторів.

3. Значне розширення допомоги Україні, спрямованої на боротьбу з корупцією, і моніторингом ефективності цієї допомоги.

4. Додавання додаткової гнучкості в антикорупційні ініціативи та зусилля з надання допомоги реагувати на несподівані відкриття або інновації.

5. Посилення підтримки громадянського суспільства та коаліцій журналістських розслідувань для забезпечення безпеки і колективних дій.

6. Зміцнення антикорупційного потенціалу державного сектору, в тому числі через прозорість та відкритість урядових підходів, посилене управління та підтримка незалежного аудиту та наглядових установ.

7. Розробка інструментів і ресурсів антикорупційної інтеграції для практиків у технічних секторах.

8. Переоцінка критеріїв міждержавної допомоги, в тому числі навколо прозорості, підзвітності, можливості для успішних результатів і побудови успішних відносин з партнерами правоохоронних органів в боротьбі з корупцією.

9. Посилення аналізу корупційних ризиків у безпековому співробітництві та військових операціях.

Отже, корупція тягне за собою величезні витрати, незалежно від того, чи вимірюєте її в грошовому еквіваленті чи засобах для існування. Масштаби проблеми величезні. Але це теж глобально впливає на запобігання та боротьбу з цим, що об'єднує уряди, фронтових активістів, дослідників, журналістів-розслідувачів, представників бізнес-спільноти і звичайних

громадянин. Україна вже почала впроваджувати заходи в рамках кожної з цих стратегічних цілей у контексті реалізації Антикорупційної стратегії України на період до 2025 року. Збільшуючи зусилля, координуючи роботу з партнерами та навчаючись рухатись вперед, разом ми будемо протидіяти злочинності, яка грабує окремих людей і суспільства, створюючи безпечніший, справедливіший і процвітаючий світ.

3.2. Інформаційно-комунікативний механізм реалізації антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки

Моніторинг основних макроекономічних показників та інструментів соціально-економічного розвитку проводиться в межах інформаційно-комунікативних механізмів реалізації антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки. Загальним результатом і головною ціллю діагностики державної безпеки і громадського порядку, верифікації та раннього виявлення загроз, оцінка їх дії на стан державної безпеки і громадського порядку є формування пріоритетних цілей гарантування державної безпеки і громадського порядку антикорупційної політики країни.

Якісне виконання задач інформаційно-комунікативного механізму реалізації антикорупційної політики сфери стратегічного моніторингу державної безпеки і громадського порядку дозволяє: по-перше, своєчасно виявляти чинники та умови, та також фактори, явища і процеси, що формуються у період соціально-економічних суперечностей, котрі є джерелами загроз, з майбутньою оцінкою рівня їх дії на сферу державної безпеки і громадського порядку антикорупційної політики країни; по-друге, утворити пріоритетні методи антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки, здійснення котрих відбувається внаслідок процесів нейтралізації існуючих загроз й упередження майбутніх; по-третє, оперативно трансформувати внутрішню та зовнішню політику економіки відносно до стратегічних цілей й пріоритетних векторів антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки країни.

Відсутність науково обдуманого процесу знаходження загроз та створення на цій основі пріоритетних напрямків антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки країни є проявом фрагментарності теоретико-методичних методів забезпечення державної безпеки держави і громадського порядку та не присутність комплексного підходу в відповідній сфері.

Використання системного підходу на основі упередження та ліквідації загроз в результаті моделювання процесу їх утворення, прояву та поширення дає можливість задіяти структурно-логічну послідовність формування пріоритетних цілей гарантування державної безпеки і громадського порядку антикорупційної політики країни, яку відображено на рис.3.1.

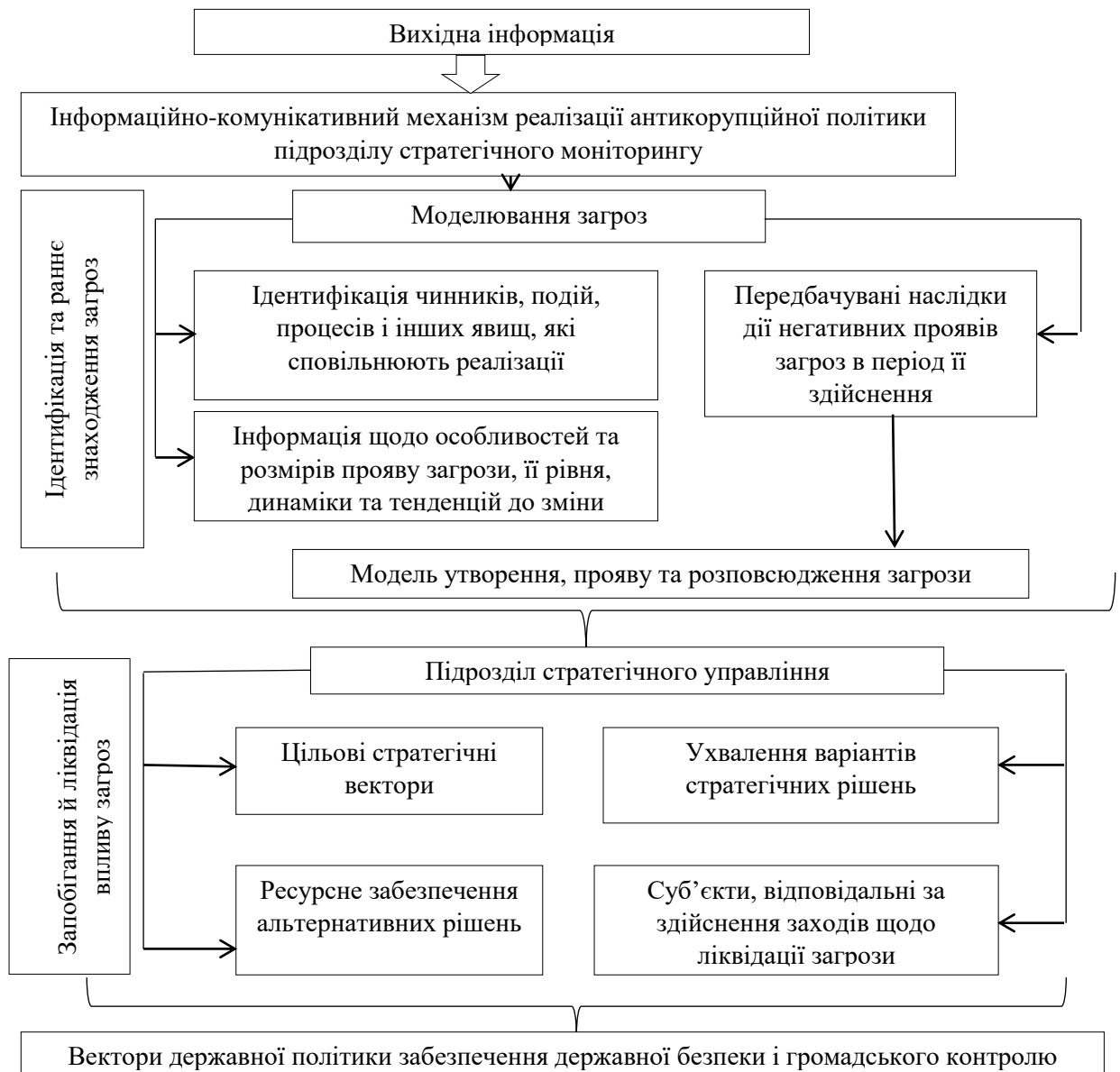

Рис. 3.1. Структурно-логічна послідовність формування пріоритетних напрямів антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки країни на базі упередження та ліквідації загроз

Джерело: розроблено автором

Головною складовою стратегічного планування в час реалізації механізму забезпечення державної безпеки і громадського порядку антикорупційної політики країни є контроль вхідної інформації про зовнішні та внутрішні фактори, умови, явища та події соціально-економічного розширення країни й побудована на даній основі моделі формування, прояву й поширення загрози. Програмування загроз включає ідентифікацію та виявлення чинників на ранній стадії, подій та засобів, які перешкоджають чи унеможливають реалізацію національних економічних поглядів. Модель повинна містити дані щодо особливостей й обсягів прояву загрози, її рівня, динаміки й тенденцій змін та передбачає висвітлення прогностичних результатів дії негативних проявів загрози в період її реалізації.

Наслідки стратегічного моніторингу загроз зобов'язані надходити до складу стратегічного керування процесу антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки з метою формування пріоритетних напрямів державної політики забезпечення державної безпеки і громадського порядку антикорупційної політики країни в рамках протидії розповсюдження потенційних загроз та видаленню чи мінімізації негативної дії розрахованих реальних загроз [6].

Формування пріоритетних напрямів проводиться виходячи із запланованих стратегічних орієнтирів забезпечення державної безпеки і громадського порядку антикорупційної політики країни, які зобов'язані бути законодавчо ухвалені в початкових нормативно-правових актах з державної безпеки і громадського порядку антикорупційної політики країни. При поясненні способів стратегічних рішень окреслюються особи, відповідальні за здійснення методів відносно реагування на загрози й ресурсне гарантування впровадження можливих шляхів державної політики.

Головним цільовим стратегічним шляхом при створенні пріоритетних векторів гарантування державної безпеки і громадського порядку антикорупційної політики України необхідно визначити зростання конкурентоспроможності .

Згідно класичної економічної теорії А. Сміта, в державі економіка має можливість до саморегулювання, а ринковий механізм за допомогою відповідних важелів таких як відсоткова ставка, змінні товарні й ресурсові ціни координує економічних агентів до зростання фінансової активності й конкурентоспроможності товарів. Але кейнсіанська революція підтвердила необхідність втручання держави через її органи керування у існуванні ринкового механізму шляхом проведення макроекономічної політики [7] з метою розвитку наукомістких, високотехнологічних галузей, через утворення інституційних, економічних й організаційних принципів для ширшого відтворення. Виходячи з даних державна фінансова політика повинна бути націлена на поліпшення макроекономічної галузі ведення бізнесу з метою зростання фінансової активності та розширення організацій, активізації інноваційної діяльності в рамках упровадження інноваційного механізму розвитку та видалення інституційних змін це як корупція, захват та тіньова економіка, нераціональний відтік капіталу, злочинність в економіці, що в сукупному є фундаментальною базою росту конкурентоспроможності (рис.3.2).

Поглиблення падіння промислової діяльності, критичне призупинення фінансової активності, неотримання прибутків підприємницької діяльності в результаті падіння платоспроможного попиту суспільства, втрату інвестиційної особливості країни в умовах зовнішньої агресії й існуванні певного розміру макроекономічних диспропорцій на постійній основі, бюрократичних перешкод функціонування установ та інституційних деформацій є причиною розширення системної фінансової кризи й формування критичного рівня державної безпеки і громадського порядку антикорупційної політики держави. Для виходу із становища, яке склалося,

необхідне системне реформування програми антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки на базі випереджального керування за методом індикативного прогнозування й довгострокового планування розвитку соціально-економічної сфери країни.

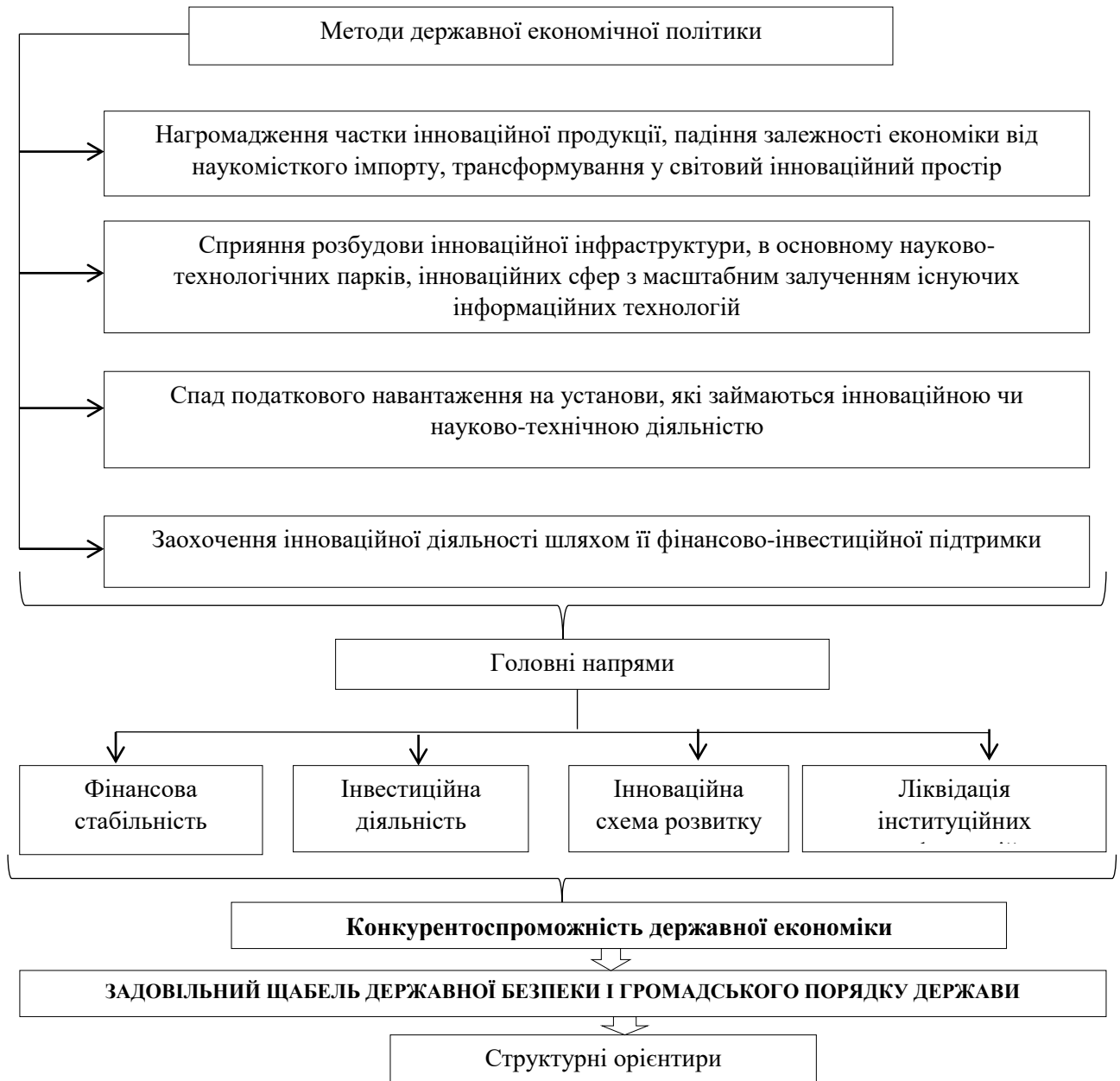

Рис. 3.2. Послідовність реалізації антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки України

Джерело: розроблено автором

Антикорупційна політика логістичного забезпечення державної безпеки, що формується на ситуативній відповіді на загрози, які вже утворились, передбачає їх ліквідацію та видалення негативного впливу від них. Але в умовах певного обсягу викликів, ризиків та загроз відповідний підхід є майже недіючим, в наслідок чого формується потреба упередження загроз державній безпеці і громадського порядку антикорупційної політики шляхом складання комплексу заходів превентивного характеру.

Згідно точки зору автора упередження загроз державній безпеці і громадського порядку антикорупційної політики – це механізм здійснення уповноваженими особами державної влади та рештою суб'єктами державної безпеки і громадського порядку сукупність заходів, спрямованих на протидію розповсюдженню загроз з метою запобігання їхньої негативної функції на державну економіку.

Згідно до даного концептуального підходу антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки відбувається в рамках стратегії державної безпеки і громадського порядку антикорупційної політики країни й передбачає формування й впровадження сукупності методів з упередження можливих загроз, направлено на вирішення спору, в період реалізації державних фінансових інтересів. При досягненні відповідним методом задовільного шабля державної безпеки і громадського порядку антикорупційної політики подальші дії економічної політики проводяться в рамках реалізації тактичного механізму ухвалення державної безпеки та направлені на підтримку її значного рівня та його майбутнє зростання [8-12].

На відміну від запропонованого методу до забезпечення державної безпеки в Україні термін «забезпечення» й «зміцнення» державної безпеки і громадського порядку антикорупційної політики значно часто порівнюється, що свідчить про несформованість теоретико-методологічних методів державної безпеки і громадського порядку країни й ускладнює схему формування

управлінських рішень й практичних рекомендацій на рахунок гарантування державної безпеки і громадського порядку антикорупційної політики .

В той час в Україні застосовується відповідне «пасивне» гарантування державної безпеки і громадського порядку країни, яке базується на методах реагування на виклики і небезпеки та загрози в час відхилення існуючих значень індикаторів державної безпеки і громадського порядку антикорупційної політики в залежності від їх безпечних ступенів, що характеризує ситуативне реагування, яке дає можливість здійснювати ліквідацію загроз, які вже є, та падінню їх негативної дії на механізм державної безпеки і громадського порядку антикорупційної політики держави.

На теперішньому періоді соціально-економічного розвитку країни економічна політика держави має бути націлена на підвищення рівня кожного з елементів державної безпеки і громадського порядку антикорупційної політики країни на основі системного методу до важкого полісистемного процесу державної безпеки і громадського порядку держави. Але за результатами стратегічного дослідження загроз державній безпеці і громадського порядку держави було знайдено критичні положення деяких складових державної безпеки і громадського порядку антикорупційної політики України, а саме: інвестиційно-інноваційної та енергетичної, економічної та соціально-демографічної. Тому основним слід вважати методи, направлені в першу чергу на усунення системних загроз, накопичених у цих галузях, з запланованим упередженням додатково нажитих загроз, додаючи в реальній сфері економіки, й падіння їх негативного впливу (рис.3.3).

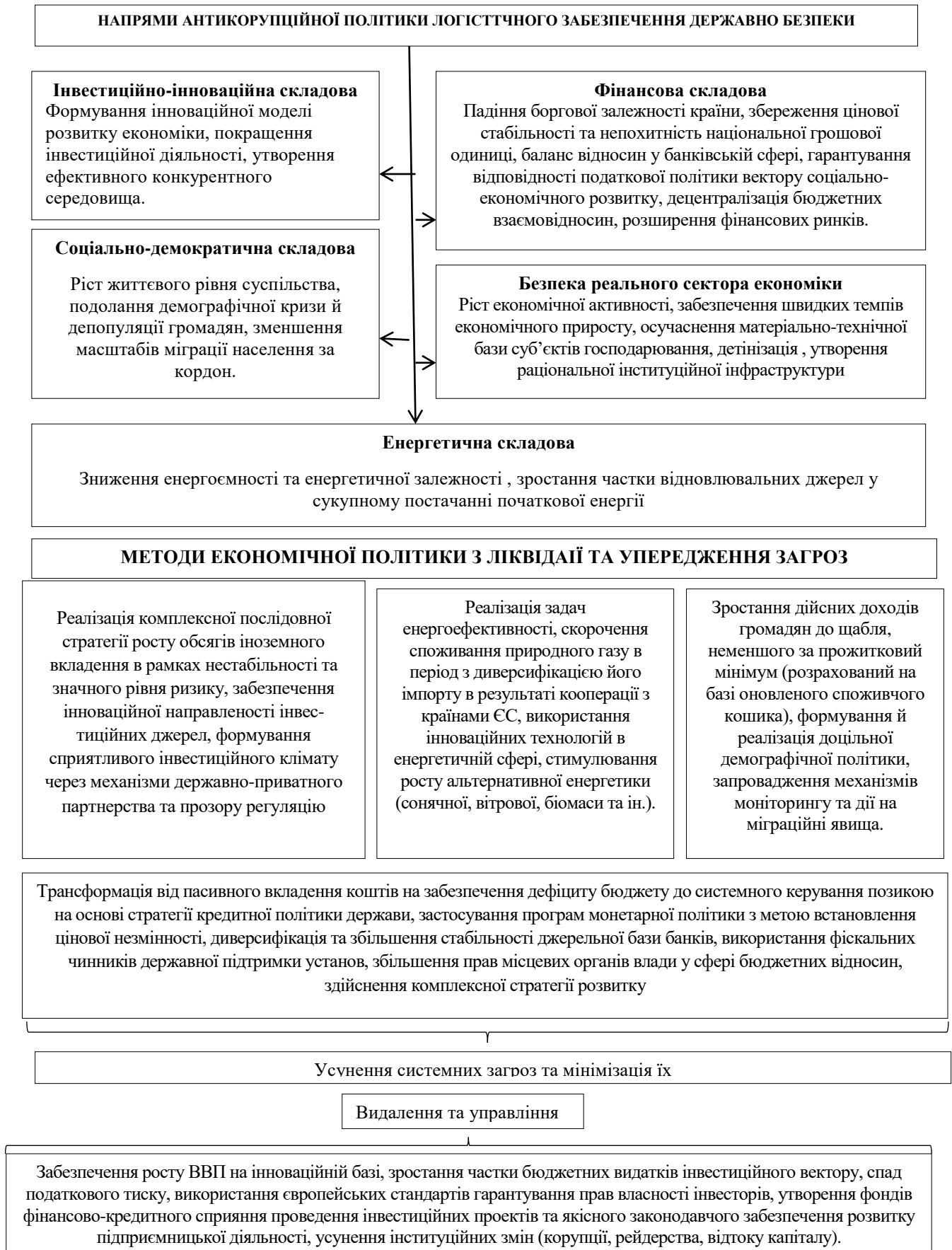

Рис. 3.3. Пріоритетні цілі та ключові методи антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки України

Джерело: розроблено автором

Економічна політика зобов'язана бути направлена на усунення причин кризових явищ в економіці, а відповідно відновлення платоспроможного попиту громадян методом реалізації системи процесів соціального вектора на видалення системних загроз у соціальній та демографічній галузях державної безпеки і громадського порядку антикорупційної політики України. Підвищення реальних доходів людства як домінуючого інвестиційного джерела можливе в випадку проведення головних соціальних стандартів, відносно до яких проводиться державна соціальна політика – прожиткового мінімуму й мінімальний рівень оплати праці – у відповідь сучасним умовам соціально-економічного розширення, які склалися в наслідок розширення інфляційно-девальваційної пружини [13-15].

Вирішення задачі зменшення реальних доходів населення дозволить падіння ступеня соціальної напруги в суспільстві та підвищити рівень довіри населення до державної політики економіки в рамках реформування. З економічної точки зору це дасть можливість забезпечити приріст інвестиційної активності в наслідок накопиченню заощаджень та їх трансформування в інвестиції внаслідок банківської галузі.

З використанням діючої макроекономічної політики залучені інвестиційні джерела повинні бути направлені на активізацію інноваційного функціонування, високотехнологічної діяльності та структурних перемін в економіці з не використанням сировинної орієнтації в якості застосування інноваційної моделі розвитку державної економіки.

Активізація інвестиційно-інноваційної механізму передбачає формування сприятливого інвестиційних умов та конкурентної сфери в сукупних ланках діяльності економіки. У відповідному контексті доцільно реалізувати сукупність методів з ліквідації загроз в інвестиційно-інноваційній сфері, а саме:

- включення процесів державно-приватної співпраці й чіткої постійної інвестиційно-інноваційного функціонування;

- побудова сприятливого інституційного й нормативно-правової сфери здійснення бізнесу методом реального забезпечення прав власності інвесторів та усунення юридичної колізії між законодавчими нормами та повноваженнями осіб державної влади та ліквідація дублюючих функцій контролюючих програм;
- спрощення процесу адміністрування та ліцензування функціонування установ з переміною на переважно електронний спосіб реалізації адміністративних послуг;
- активізація росту кількості суб'єктів установи, в основному малого й середнього, в наслідок засобів пільгового кредитування інвестиційно-інноваційних методів та податкового стимулювання їх проведення;
- зміцнення мотивації осіб економічної діяльності до утворення на організаціях інвестиційних джерел розвитку виробництва;
- побудова фінансово-кредитної складової фінансування розвитку економічних агентів внаслідок побудови інститутів розширення (інвестиційних банків, складових фінансово-кредитного сприяння та гарантійних фондів за кредитами) та покращення виконання інвестиційних проектів установ існуючого сектора економіки;
- активація комерціалізації наукових досліджень та впровадження їх показників у виробництво через утворення певної ринкової інфраструктури (технопарків і бізнес-інкубаторів та ін.);
- формування стратегії інноваційного розширення країни із залученням переважаючих науково-дослідних організацій держави та одночасним ростом стратегічного світового партнерства за головними векторами інноваційної діяльності;
- утворення ефективного законодавства й загальнодержавної бази даних обслуговування сфери цінних паперів, що має можливість здійснювати безпосередньо прямий зв'язок між вкладником та предметом інвестування відповідно принципів чіткості та доступності [16-22].

Водночас в Україні спостерігається неузгодженість та фрагментарність зміни існуючої сфери економіки й відсутність засобів з побудови інституційної інфраструктури антикорупційної політики забезпечення державної безпеки і громадського порядку.

Перший крок до досягнення сприяння процесів реалізації антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки України для вирішення корупційно-конфліктних систем є їх оцінка. Дані оцінки мають на меті закласти базу для покращеної координації та ефективності методом визначення потреб, наявних можливостей та пріоритетів перед побудовою політики та програми. Така структура дає можливість команді з оцінки вивчати ширший політичний контекст та зв'язки між різними галузями. Оцінка антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки націлена на виявлення факторів, що мають вплив на стабільність та аналіз, як відповідні групи громадян відчують безпеку, оцінити потреби безпеки та підкреслити проблеми та можливості антикорупційної політики. Також, чутливі до корупції оцінки можуть надати базову інформацію для розробки показників моніторингу, оцінки та навчання. Щоб бути якісною, дана оцінка вимагає певних кількісних й якісних даних. Це можна отримати за допомогою:

- технічного завдання, яке містить чіткі посилання на ріст корупційних конфліктів у цілях, продуктах, методології, тощо;
- співбесіди з антикорупційними спеціалістами та представниками антикорупційних й наглядових органів;
- взаємодія з антикорупційними інститутами й експертами;
- застосування поточних інтересів для кращої інтеграції на місцевому рівні, особливостей та соціальних стандартів, які можуть впливати на корупційні конфліктні процеси;
- оцінка корупційної складової в існуючій оборонній політиці державної безпеки на політичному, інституційному та операційному рівнях для знаходження прогалин.

Хоча кожна оцінка антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки унікальна, згідно їхнім конкретним цілям, термінам та ресурсам, вони загалом спираються на попередньо встановлені межі оцінювання, які призначені для керівництва політиками в процесі вивчення через три головні виміри: 1) контекст, 2) суб'єкти та інституції, 3) управління й підзвітність. Моделювання таких оцінок, які реагують на корупцію, вимагає дослідження корупційних конфліктних систем і розуміння рушійних сил й процесів корупції в сфері безпеки, а також глибоке знання про зв'язки корупції та незахищеності в певному контексті. Цього можна отримати завдяки співпраці з національними інститутами та посиленням національної власності, керуючись антикорупційними особливостями фахівців. Таблиця нижче свідчить, як здійснюється така оцінка.

Таблиця 3.1.

Побудова оцінки антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки

№	Виміри	Напрями аналізу	Питання, які розкриваються
1	Контекст: безпека чи конфлікт аналізу, включаючи фактори нестабільності, зазвичай проти внутрішнього управління та національна, регіональна, глобальна динаміка	Проаналізувати вплив корупції на конфліктні системи. Проаналізувати дію корупції на операційну діяльність ефективності сил оборони та безпеки. Проаналізувати, як корупція діє на спроможність озброєності недержавних суб'єктів	Як корупція підриває довіру громадянства до законної оборони та заклади безпеки? Яку користь несе корупція озброєним недержавним суб'єктам (зокрема радикальним групам)? Як корупція сприяє транснаціональній організованій злочинності? Як корупція підриває ефективність оборони силовиків?
2	Нагляд і підзвітність: аналіз механізмів управління, включаючи відносини в державному апараті між державою та її громадянами і зв'язків з системою безпеки	Аналіз національного та місцевого сприйняття дії корупції на служби оборони та правосуддя. Виявлення корупційних ризиків: картографування запобіжних методів, механізмів та прогалин в секторі безпеки. Виявлення корупційних ризиків: оцінка ефективності механізмів захисту в	Чи підпорядковується сектор безпеки антикорупційному законодавству і політики? Чи підлягає галузь безпеки як внутрішньому, так і зовнішньому контролю? Чи підлягають закупівлі в сфері оборони та безпеки особливі вимоги політики закупівель?

		секторі безпеки.	
3	Суб'єкти й інститути: національна стратегія, відображення зацікавлених сторін, влада аналізу та ідентифікації процесів змін.	Ідентифікація корупційних ризиків: оцінка цілісності установ оборони та безпеки (політики, кодексів поведінки, інформування, людських ресурсів управління). Ідентифікація корупційних ризиків: ідентифікація корумпованих мереж.	Чи забезпечені установи безпеки кодексом поведінки, що гарантує добросовісність та етичну поведінку персоналу служби безпеки? Чи надано установам безпеки політику інформування і механізмів? Чи підпорядковуються процеси просування по службі та набору об'єктивних і чітких критерій? Чи органи безпеки або вищі посадові особи служби безпеки займаються приватною діяльністю? Чи пройшов персонал відповідне навчання з питання боротьби з корупцією?

Після здійснення оцінки держави на предмет корупції боротьба з корупцією повинна бути інтегрована в три стовпи сфери безпеки: нагляд, забезпечення та управління. Як відмічено вище, прозорість є основою для демократії контролю галузі безпеки; органу контролю, громадянського суспільства організації та широка громадськість вимагає доступ до оновлених даних для здійснення нагляду за сектором операцій, політики, стратегії й бюджетів. Безпеку можна представити через політику національної оборони та безпеки, яка діє як наріжним документом та формулює загрози, коли держава стикається з прийнятими рішеннями щодо оборони та витрат на безпеку, закупівлю, персонал і операції. Політика являється дорожньою картою, яка ілюструє й пояснює безпеку дій інституцій, без яких демократичний контроль над сектором безпеки є перешкодою. Враховуючи чутливість деяких аспектів сектора безпеки та потреби в збереженні певної інформації, уряди повинні встановити: 1) відповідні та ефективні схеми перевірки безпеки; 2) процедури для гарантування компетентного й ефективного законодавства та аудиторського

контролю; 3) засоби надання громадськості повної інформації для гарантування підзвітності.

Потреба в секретності не виключає всю галузь від нагляду та підзвітності. Обидва є критично важливими для гарантування апарату оборони та безпеки, служать національним інтересам, щоб державні активи використовувалися раціонально, зрештою, щоб члени безпеки виконували свої повноваження. Суб'єкти контролю функцію нагляду виконують із залученням різних органів, діяльність яких повинна доповнювати одна одну, а в деяких випадках необхідна певна форма координації функцій. Парламентський нагляд є одним із головних засобів демократичного врядування. Подвійна функція парламенту: як законодавча, так і ретельна перевірка роблять її домінуючим гравцем у боротьбі з корупцією. У той час як парламентський нагляд має законодавчу базу положення, саме його перебування не гарантує, що такий нагляд проводиться відповідно до певних вимог. У багатьох країнах, існують правові положення щодо парламентського нагляду, однак це може бути порушено через відсутність додаткового законодавства гарантування контролю (наприклад, чіткі закони й системи класифікації для доступу до інформації), відсутність експертних знань чи невиправданих політичних дій. Щоб парламентський контроль був якісним, він вимагає існування відданих, добре гарантованих ресурсів та досвідчених комітетів, які можуть притягнути сферу безпеки до відповідальності, зберігаючи власну незалежність. В Україні ступінь координації між державними та місцевими органами контролю потрібні для ефективного контролю за сферою безпеки.

Ще один основний суб'єкт системи незалежного контролю є судова влада. Судова влада доповнює інші форми контролю та гарантує двоякий контроль: забезпечує відповідальність перед законом, що підтримує перевірку реалізації влади обома суб'єктами безпеки та інші гілки влади. Особливо судова влада посідає центральне місце в боротьбі з корупцією, так

як є основним засобом для розслідування й судового переслідування та дає можливість правоохоронним органам здійснювати свою місію.

Дані органи можуть містити національні установи з прав людини, національні комітети з етики, антикорупційні агентства, аудитори сукупного та іншого спеціалізованого експертного контролю тіла. Залежно від повноважень дані органи можуть автономно проводити розслідування, у тому числі в зловживанні та порушенні прав людини; отримувати скарги на охоронні органи; звіти про інциденти; і обов'язкові випуски та необов'язкові рекомендації щодо відповідальності питань, політики та практики.

Самостійні органи взаємодіють із законодавчою владою та судовою системою і мають важливе значення для зменшення корупційних ризиків та переслідування справ про корупцію. Про це свідчать звіти законодавчої влади та полегшення їхньої контрольної функції, а також допомога в пришвидшенні прийнятті нового законодавства та ініціювання парламентського розслідування, коли це потрібно. Важливо, що в усіх головних структурах сфери безпеки наголос ставиться на ролі громадянського суспільства у забезпеченні контролю. Однак ця закономірність часто є на тимчасовій основі, чого недосить щоб дати можливість громадянському суспільству здійснювати свій наглядовий мандат. Необхідно інституціоналізувати прозорість щодо діяльності громадських організацій у сфері забезпечення державної безпеки і супроводження відповідними технічними знаннями. Розуміння сфери безпеки потребує складного бюджету та вмінь аналізу політики, а також можливість контролювати планування та операції (через політику національної безпеки й операції аудиту). Основна увага більшості програм з реформування галузі безпеки часто ігнорують вагомий факт, що формування потенціалу громадськості у питаннях безпеки займає ключову роль у процесах реформування, особливо в довгостроковій перспективі. Впровадження раціональних і публічних санкцій є важливою складовою в боротьби з корупцією. Не тільки є конституційною необхідністю, але вона

також зобов'язана бути переведена в законодавчу форму положень і використовується відповідно. Використання принципу належного врядування для сфери безпеки свідчить про підтвердження верховенства права, за яким усі особи й установи є рівноправними перед неупередженим судом. По суті, відповідне управління в сфері безпеки гарантує ті самі правила що, корупційні дії певним чином переслідуються [23].

При укладанні контрактів, повинні існувати спеціальні рекомендації щодо операцій, у формі стандартних операційних процесів, наприклад, для розв'язання наступних ризиків: відчуження капіталу, місцева влада брокерів, контроль виконання контракту чи безпека обладнання та персоналу. Крім того, спеціальне навчання кадрів на корупційні ризики при укладанні угод під час розгортання операцій чи миротворчих місій володіє вирішальним значенням. Застосування приватних підрядників є значно чутливим втручанням у військовому контексті, згідно яких необхідно підтримувати відповідний контроль контрактів, щоб забезпечити, підпорядкування належного рівня перевірки. З міжнародної точки зору задача контролю над недержавними збройними силами не обмежується застосуванням приватних підрядників, однак поширюється на сучасну дистанційну війну, де окремі держави відмовляються від масштабних втручань на користь партнерства з місцевими збройними групами.

Часто працюючи з недержавними збройними утвореннями віддзеркалюючи ці ризики та вимагаючи подібні заходи пом'якшення. Однак це важливо для реалізації послуг безпеки, боротьба з корупцією також має зосередитися на нагляді та управлінні службами безпеки, щоб бути якісним. Тому боротьба з корупцією не може зорієнтуватись лише на сфері безпеки. Однак боротьба з корупцією в операційній діяльності є головною, вона не може бути реалізована і значно залежить від контролю і управління більш широким сектором. Безпека секторних провайдерів повинна підлягати демократичному нагляду, наприклад як цивільний контроль та верховенство права. Щоб здійснити свою місію, постачальники послуг безпеки довіряють

прозорій та ефективній безпеці нагляду та управління, які гарантують різну безпеку, постачальники мають визначені мандати, які не збігаються, підтримують надійне планування й обладнання відповідно. Реалізація антикорупційної політики є цілісним механізмом трансформації, який потрібно здійснити в скоординованій дії, щоб бути успішною. Випадків багато де ефективність міжнародних військових заважає корупції; вітчизняні провайдери безпеки можуть застосувати важливі уроки з цього та почати процеси реформування, які розглядають корупцію як стратегічне питання [24].

Отже, розуміння зв'язку між корупцією та державною безпекою має вагомим значення при розвитку комплексної відповіді на безпеку держави й людини. Оскільки корупція часто розповсюджена в конфліктах України, антикорупція зобов'язана пронизувати зусилля з балансування та розбудови миру, в тому числі логістичного забезпечення державної безпеки.

Іноді вузький фокус на покращенні ефективності сил безпеки, переважно через програми навчання й оснащення, призвела до довгострокового і комплексного підходу для покращення звітності. Відсутність уваги до зміцнення керування механізмом та інституційними гарантіями в подоланні корупційних ризиків підриває можливість антикорупційної політики моделювати міцні та значущі трансформаційні зміни. Включення боротьби з корупцією в нормативну базу, а також у національні механізми має остаточне значення для стабільно розвитку держави. Крім того, притримуючись високих стандартів підзвітності, чесності в силах оборони й безпеки, війна з корупцією сприяє захисту від порушень прав людини. Зрештою, інтеграція війни з корупцією в системі логістичного забезпечення державної безпеки може активізувати його здатність формувати політичні, соціальні, економічні й військові механізми, що сприяють повазі прав і гідності людини, тим самим розширюючи безпеку людини. Інтеграція боротьби з корупцією передбачає механізм оцінки того, як корупція підживлює конфлікт і, як результат, застосування

антикорупційних заходів у будь-яких запланованих діях, пов'язаними з логістичним забезпеченням державної безпеки, включаючи законодавство, політику та відповідні програми.

3.3. Концептуальна модель реалізації антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки і громадського порядку

Дослідження антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки і громадського порядку та її реалізація потребують вирішення переліку наукових задач, націлених на раціональну побудову структури єдиного підходу й раціональне управління потоковими явищами, що утворюються в рамках горизонтальної й вертикальної взаємодії різних представників процесу управління постачанням, з ціллю підвищення рівнів можливості інститутів державної безпеки здійснювати поставлені задачі за рахунок зменшення сукупних логістичних витрат, які мають зв'язок з постачанням потрібних матеріальних ресурсів та реалізацією послуг, ураховуючи види задач та діяльності методів антикорупційної політики, місця їх розташування та норми забезпечення окремими типами видами послуг та матеріальних ресурсів, функції постачальників та об'єктів логістичної інфраструктури, решта параметрів механізму постачання, в рамках обмеженого фінансування та будь якої кон'юнктури ринків збуту.

Складність, багатоваріантність та поліаспектність і взаємозалежність розв'язання цих задач вимагають побудови економіко-математичних моделей, котрі повинні забезпечити сукупне відображення головних параметрів та властивостей єдиної новостворюваної антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки і громадського порядку та поточних механізмів постачання, ураховуючи їх взаємозв'язки складових й ключові явища впливу, вивчення їх сутності, організації й функціонування, перегляд гіпотез, що утворюються у ході вивчення, пошук ефективних вирішень та досягнення мети логістичного забезпечення.

Скупчення різних аспектів логістичного гарантування постачанням із різноманітним задач його моделювання зумовлює потребу неподільного сприйняття модельного базису логістичного забезпечення державної безпеки і громадського порядку антикорупційної політики в єдиній схемі, що утворюється відповідною концепцією моделювання, котра ґрунтується на певних концептуальних положеннях [25-26]:

1) урахування особливих характеристик антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки і громадського порядку в суцільній системі матеріального забезпечення, які відображають логіко-інформаційний, організаційний, функціональний й аналітичний аспекти дії його процесу, є вагомою передумовою для виявлення методологічних засад та росту якості побудови логістичного забезпечення.

Характерними якостями антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки і громадського порядку, що діють на його моделювання, являються:

- складність – існування великого обсягу територіально розподілених, взаємодіючих і взаємозв'язаних представників механізму управління постачанням;
- ієрархічність – багаторівнева побудова управління й ешелонована логістична інфраструктура;
- багатофакторність – дія на логістичне забезпечення будь-яких чинників внутрішньої й зовнішньої сфери;
- гетерогенність – неоднорідність представників механізму управління постачанням, різноманіття видів матеріальних ресурсів, типів послуг, антикорупційних методів, виконуваних ними задач тощо;
- багатофункціональність – сукупність функцій управління з властивостями логістики на різних ступенях ієрархії логістичного забезпечення державної безпеки і громадського порядку антикорупційної політики та рівнях функціонального логістичного ланцюга;

- багатовекторність – існування декількох величин ефективності, що відображають чисельність цілей логістичного гарантування постачанням, складну складову ієрархічної макрологістичної програми, багатоетапність логістичного функціонування й різноманіття споживачів;

- динамічність – потокова особливість процесу постачання та переміна умов, в яких здійснюється управління (вимоги, кон'юнктура ринку);

- циклічність – послідовність логістичних дій та повторюваність логістичних функцій чи операцій (функціональний логістичний ланцюг);

- координованість – раціональне згрупування централізованого й децентралізованого управління в ієрархічному складі логістичного забезпечення державної безпеки і громадського порядку антикорупційної політики та просторово-часовий баланс ресурсних потоків в циклах управління й постачання, зважаючи на характеристики складових системи та потреби;

- наявність суб'єктивного фактору – відповідна роль людини в основах антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки і громадського порядку;

- нелінійність – механізм постачання характеризується характеристиками емерджентності, насиченості та перебування параметрів, що стрибкоподібно змінюються.

Урахування відмічених характерних функцій логістичного забезпечення дає можливість окреслити методологічні засоби та методи моделювання, виділити характер моделювання та типи моделей, організувати формалізований склад та моделювання логістичних програм та процесів в їх багатопараметричності та різноманітті взаємодії.

Моделювання логістичного забезпечення державної безпеки і громадського порядку антикорупційної політики базується на об'єднанні принципів побудови складних систем та процесів і принципів, які покладені в базу підходів логістичного забезпечення.

Виконання принципів формування складних систем та процесів являється необхідною умовою виконання цілей моделювання логістичного забезпечення державної безпеки і громадського порядку антикорупційної політики. Але при побудові моделей логістичних систем та механізмів, які слугують об'єктами моделювання в проблемі, яка вивчається, повинні бути додані і принципи, на яких базується сам підхід логістичного забезпечення [27-28]:

- інформаційної достатності – розмір апріорної інформації про об'єкт побудови повинен бути достатній для формування адекватної моделі;
- здійсненності – модель має обмежений час для розробки і забезпечена виконанням поставленої цілі дослідження із ймовірністю, яка значно відрізняється від нуля;
- чисельності моделей – для повного вивчення об'єкту необхідно мати кілька моделей, що характеризують його з будь-яких боків та різним рівнем деталізації;
- агрегування – виокремлення окремих блоків (модулів) даної моделі, які відповідають деяким складовим об'єктам побудови, з ціллю застосування для них відомих вже схем побудови чи гнучкої перебудови схеми для інших завдань;
- параметризації – для зменшення обсягів розрахунку деякі елементи об'єкту моделювання мають властивість замінюватися напрямком параметрів, які вже існують;
- цілеспрямованості – говорить, що процеси побудови моделей та моделювання любого об'єкту вивчення повинні бути підпорядковані задачам логістичного забезпечення, передбачаючи оптимізаційну властивість моделювання;
- координації й інтеграції – згрупує моделі деяких логістичних систем й механізмів в інтегровану модель (метематичну модель) методом ухвалення їх входів і виходів, розмірів, обмежень та критеріїв оптимальності, що дає можливість досягти максимальної оптимізації;

- альтернативності або гнучкості – моделі повинні враховувати альтернативні способи вирішення задач логістичного забезпечення на рахунок організації чи діяння об'єкту моделювання та залишитися адаптивними до перемін параметрів його внутрішніх і зовнішніх сфер;

- уніфікації – передбачає характеристику моделювання будь-якого об'єкту з єдиного положення, що описують його як єдину сукупність цілей функціонування, джерел, потрібних для досягнення цілей, механізмів (потоків ресурсів) та організації (структури), ефективності показників та їх параметрів.

Оптимізаційна властивість антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки і громадського порядку прогнозує логічний взаємозв'язок в моделях класичної й системної оптимізації, що забезпечує отримання раціональних логістичних рішень з додаванням суджень осіб, які ухвалюють рішення, методом внесення в постановку оптимізаційних завдань та побудову певних економіко-математичних моделей зовнішніх доповнень.

Множина потреб до логістичного забезпечення державної безпеки і громадського порядку антикорупційної політики, існування різних взаємодіючих логістичних процесів у сфері їхнього постачання передбачають різноманіття задач управління процесом постачанням, що вимагає багатокритеріальної ефективності логістичного забезпечення згідно критеріями цільової та економічної оптимізації.

Згідно позиції надсистеми ціллю антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки і громадського порядку становить досягнення оптимальної рівноваги між витратами на поставку та ступенем забезпеченості державної безпеки і громадського порядку. Це свідчить, що оптимізація логістичного забезпечення повинна здійснюватися відповідно до критерій оптимальності, які характеризують економічну раціональність організації логістичної діяльності та цільову оптимальність управління на рахунок задоволення вимог кінцевих споживачів неподільної антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки і

громадського порядку. В ролі критеріїв оптимальності, згідно першого випадку, варто використовувати об'єднані логістичні витрати, що описують ефективність організації логістичних явищ та показують якою вартістю досягнуто той або інший ступінь спроможності логістичного забезпечення державної безпеки і громадського порядку антикорупційної політики, у другому – шаблі забезпеченості та можливості антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки і громадського порядку здійснювати завдання за напрямком, що відповідають раціональності логістичного забезпечення на рахунок забезпечення всебічності, повноти та своєчасності постачання при існуючих бюджетних рамках в заданих умовах виконання єдиної антикорупційної політики. Запроваджені критерії ефективності відповідають вимогам максимальної оптимізації, охоплюючи всі межі функціонального логістичного циклу та відображаючи задачі логістичного забезпечення державної безпеки і громадського порядку антикорупційної політики, і мають можливість урахувати синергетичний ефект, який утворюється в наслідок кооперативної взаємодії складових та підсистем в межах багатоваріантності рішень задач такої політики.

Моделювання логістичного забезпечення державної безпеки і громадського порядку антикорупційної політики є значно складною міждисциплінарною задачею, розв'язання якої базується на синтезі складових різних методологічних способів та методів, що гарантує всебічне, багатоаспектне, з різним рівнем деталізації дослідження механізму логістичного забезпечення.

Багато чисельна плановість логістичного забезпечення при різноманітті завдань, складної складової єдиної антикорупційної політики державної безпеки та громадського порядку, взаємозв'язку взаємопов'язаних логістичних механізмів, їх багатопараметричності передбачає використання методології системного моделювання, основа полягає у використанні чисельності моделей, які різняться за цілями, об'єктами й процесами моделювання.

Методологічна складова моделювання логістичного забезпечення державної безпеки і громадського порядку антикорупційної політики відображає множину методів вивчення, що застосовуються для реалізації модельної основи, який визначається задачами, що вирішуються в період управління постачанням, та поділений згідно рівнів моделювання.

Ефективність логістичного забезпечення державної безпеки і громадського порядку антикорупційної політики можлива при умові математичного обчислення функції залежності ступенів спроможності політики країни від величини їх джерельної забезпеченості.

Моделі побудови раціональної структури логістичного забезпечення державної безпеки і громадського порядку антикорупційної політики згідно територіального принципу та логістичної інфраструктури її відповідних систем повинні враховувати обсяг, місцеположення і параметри постачальників матеріальних джерел, регіональних або центральних складів, споживачів товарів – фактичні транспортні взаємозв'язки між ними, задані ступені страхових запасів на складах, властивості транспортних засобів і організацію механізму забезпечення державної безпеки і громадського порядку.

Враховуючи вищезазначене, концепція побудови логістичного забезпечення державної безпеки і громадського порядку антикорупційної політики являється системою поглядів, яка формує цілісне розуміння задач, принципів та методології і механізму моделювання логістичного забезпечення, виконує їх тлумачення, звертаючи увагу на особливості предметного масштабу дослідження, формує єдиний, головний задум виконання моделювання та виступає методом виконання його цілей.

Отже, в ході побудови концепції моделювання логістичного забезпечення державної безпеки і громадського порядку антикорупційної політики визначені:

- характерні ознаки логістичного забезпечення постачанням, які діють на його моделювання;

- принципи та задачі моделювання логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку антикорупційної політики;
- особливості ефективності антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку;
- міждисциплінарність задачі моделювання логістичного забезпечення постачанням та головні методологічні засоби і методи, що формують теоретико-методологічну базу моделювання логістичного забезпечення джерелами сектору безпеки та охорони громадського порядку.

Використання методологічних основ системного та багатогалузевого моделювання дало можливість запропонувати сукупність взаємопов'язаних математично-економічних моделей, які поділені за рівнями моделювання згідно ознак класифікації, що виокремлюються підходами до опису ієрархічних схем та характером завдань, що вирішуються в період логістичного забезпечення, для виконання цілей логістичного забезпечення державної безпеки і громадського порядку антикорупційної політики.

Визначені концептуальні положення окреслюють ознаки моделювання логістичного забезпечення державної безпеки і громадського порядку антикорупційної політики, зосереджуючи в собі загальне поняття, головний задум та механізм поглядів на розв'язання міждисциплінарної задачі моделювання логістичного забезпечення методом комплексного об'єднання різнопланових моделей у загальному процесі опису та ефективності структури ієрархічної макрологістичної схеми спеціального призначення і управління потоковими явищами постачання великого обсягу різноманітних та територіально поділених методів антикорупційної політики в рамках ринкової економіки, зважаючи на вплив внутрішніх та зовнішніх чинників.

Так як інтереси органів управління в ієрархічній схемі, які включають до певного вертикального циклу управління, співпадають та вони поєднані в процесі співробітництва, то загальний механізм управління функціонуванням схеми в основному характеризується не пустою чисельністю рішень.

Виходячи з даного, що стратегія окреслюється як правило (план чи програма) поведінки керуючого представника щодо вибору напрямку управління, який гарантує виконання цілей управління [29], тактика управління постачанням має можливість вивчатися як правила вибору ефективних варіантів постачання методом раціонального угруповання централізованого та децентралізованого управління, направленням дій усіх осіб процесу управління та ефективності ресурсів логістичного забезпечення державної безпеки і громадського порядку антикорупційної політики з ціллю максимізації ступенів забезпеченості потрібними матеріальними ресурсами й послугами, які характеризують матеріальну основу і прямо впливають на щабель їхньої спроможності здійснювати завдання за призначенням. Згідно точки зору логістики тактики управління постачанням на будь-яких рівнях ієрархії являються однаковими, що наділяє можливістю органів управління вибирати максимально економічно вигідні способи закупівель матеріальних джерел та послуг на будь-яких ринках збуту, способів та видів доставки матеріальних благ до логістичної схеми та між ними, скупчення та перерозподілу ресурсів на різних складах ешелонованого механізму складування згідно єдиним правилам.

Враховуючи, що функціонування усіх органів управління логістичного забезпечення державної безпеки і громадського порядку антикорупційної політики згрупована спільною ціллю (системою метою) та відрізняється тільки обсягом антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки і громадського порядку, цільова властивість управління системи в загальному порівнюється до цільової функції та має залежність від цільових функцій представників управління нижчих щаблів ієрархії [30-31]:

$$\begin{aligned} \Pi_0 = F(\Pi_1, \dots, \Pi_r, \dots, \Pi_R) = F(W_1(\Pi_{11}, \dots, \Pi_{n1}, \dots, \Pi_{N1}), \dots \\ \dots, W_r(\Pi_{1r}, \dots, \Pi_{nr}, \dots, \Pi_{Nr}), \dots, W_R(\Pi_{1R}, \dots, \Pi_{nR}, \dots, \Pi_{NR})), \end{aligned} \quad (3.1)$$

де Π_r ; $r = \overline{1, R}$ – це цільова ознака регіонального органу управління r -го регіону, де R – чисельність регіональних антикорупційних методів забезпечення безпеки та громадського порядку;

Π_{nr} ; $n = \overline{1, N_r}$; $r = \overline{1, R}$ – це цільова функція логістичного забезпечення n -го способу діяльності (заходу), що дислокуються в r -му регіоні, де N_r – кількість методів матеріального забезпечення в r -му регіоні.

Цільові дії відображають переваги окремого з керуючих органів управління, котрі визначаються обраними ними стратегіями:

$\Pi_0 = \gamma(y_0)$, де y_0 – це стратегія управління центрального органу управління постачанням;

$\Pi_r = \gamma_r(y_0, y_r)$; $r = \overline{1, R}$, де y_r – стратегія управління постачанням регіонального органу управління r -го регіону;

$\Pi_{nr} = \gamma_{nr}(y_0, y_r, y_{nr})$; $n = \overline{1, N_r}$; $r = \overline{1, R}$, де y_{nr} – стратегія управління постачанням місцевого чи локального члена управління n -го організаційного формування, що дислокується в r -му регіоні.

В основі підбору стратегій органів управління ієрархічної схеми закладений ступень їх інформованості, який обумовлює вибір ефективних рішень. Для цього в механізмі логістичного забезпечення державної безпеки і громадського порядку антикорупційної політики повинно бути організовано певне інформаційне забезпечення, процес якого полягає у сталому обміні інформацією між членами управління, що перебувають у безпосередньому підпорядкуванні:

- від представників управління нижчого щабля надходять заявки на джерела та послуги, а також дані про участь і функціонування інститутів управління при здійсненні тих чи інших задач, положення складових логістичних центрів і кон'юнктуру ринку, що утворилася в рамках їхньої відповідальності;

- представники управління вищих щаблів інформують підлеглі органи управління про цілі та графіки постачання, окреслюють

розпорядження або повноваження щодо його здійснення (закупівлі деяких видів матеріальних ресурсів або типів послуг, виділення окремих фінансових джерел та запасів ресурсів і транспорту тощо).

Кожний місцевий представник управління накопичує дані про вимоги в матеріальних ресурсах та послугах, що виділяються завданнями та діями певного йому інституту або організації, стан складових транспортно-складського комплексу особистого логістичного центру, рівні запасів джерел на складах й кон'юнктуру місцевого ринку за послугами та товарами, що повинні бути закуплені, підсумовує її у вигляді відповідних масивів інформації $\varepsilon_{nr} \in E_{nr}; n = \overline{1, N_r}; r = \overline{1, R}$ та направляє до відповідного керівного регіонального представника управління, де інформація підсумовується за регіон в цілому $\varepsilon_r \in E_r \cup_{n \in N_r} E_{nr}, \varepsilon_r = \bigcup_{n \in N_r} \varepsilon_{nr}; r = \overline{1, R}$ та надається до центрального органу управління.

Водночас, органи управління неподільної антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку верхнього й середнього щаблів ієрархії обмінюються даними з відповідними за рівнями представниками управління організаційних утворень різних інститутів сфер безпеки і громадського порядку у період узгодження планів та моніторингу стану матеріально-технічного гарантування підпорядкованих їм організаційних утворень та формувань:

- на стратегічному щаблі: починаючи з центрального органу управління до найвищого органу управління q -ї інститути сфери безпеки і охорони громадського порядку $\varepsilon_{0q} \in E_{0q}; q = \overline{1, Q}$, де Q – чисельність видів інститутів та організацій, від вищого представника управління q -ї інститутів до центрального представника управління $\varepsilon_{q0} \in E_{q0}; q = \overline{1, Q}$;

- на тактичному щаблі: від r -го регіонального органу управління до управління територіального органу або оперативного організаційного утворення q -ї інституцій сектору державної безпеки та громадського порядку,

що зосереджується в r -му регіоні, $\varepsilon_{rq} \in E_{rq}; r = \overline{1, R}; q = \overline{1, Q}$, від органу управління територіального організаційного утворення q -ї інститутів та організацій сфери безпеки й громадського порядку, котрі дислокується в r -му регіоні, до r -го РОУ $\varepsilon_{qr} \in E_{qr}; q = \overline{1, Q}; r = \overline{1, R}$;

- на оперативному рівні: між місцевими органами управління n -го організаційного формування q -ї інститутів сектору безпеки і охорони громадського порядку та органом управління, що дислокується в r -му регіоні – $\varepsilon_{nrq} \in E_{nrq}; n = \overline{1, N_{qr}}; q = \overline{1, Q}; r = \overline{1, R}$, де N_{qr} – кількість організаційних формувань q -ї, що дислокуються в r -му регіоні.

Орган центрального управління підсумовує та систематизує одержану інформацію за усіма регіонами й організаційними утвореннями сектору державної безпеки і громадського порядку, їх формами, завданнями та видами діяльності і ринками та способами матеріальних ресурсів, видами послуг й вартістю на них. На базі даної інформації $\varepsilon_0 \in E_0 = \bigcup_{r \in R} E_r, \varepsilon_0 = \bigcup_{r \in R} \varepsilon_r$ та існуючого бюджету C^B центральні представники управління за допомогою процесу раціонального взаємозв'язку централізованого й децентралізованого управління поставок (M_1) отримує із множини можливих стратегій Y_0 управління постачанням переважаючу стратегію $y_0 = (g_0, z_0, u_0)$, що зумовлює здійснення відповідного набору рішень на рахунок управління:

- закупівлею матеріальних ресурсів й послуг:

$g_0 = (g_{01}, \dots, g_{0i}, \dots, g_{0I}) \in G_0 = \prod_{i \in I} G_i$, де $g_{0i} \in G_i$ – управління закупівлею

матеріальних ресурсів або послуг у i -го центрального постачальника, I – чисельність центральних постачальників;

- діяльністю логістичних центрів центрального підпорядкування:

$z_0 = (z_{01}, \dots, z_{0k}, \dots, z_{0K}) \in Z_0 = \prod_{k \in K} Z_k$, де $z_{0k} \in Z_k$ – управління центральним

комплексом транспортно-складського значення k -го типу, K – кількість видів транспортно-складських комплексів;

- функціонуванням регіональних органів управління:
 $u_0 = (u_{01}, \dots, u_{0r}, \dots, u_{0R}) \in U_0 = \prod_{r \in R} U_r$, де $u_{0r} \in U_r$ – управління діяльністю регіональних представників управління r -го регіону.

Кількість можливих стратегій управління постачанням центральних осіб управління неподільної антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку включає угруповання векторів усіх наявних рішень щодо управління закупівлями, діяльністю транспортно-складських комплексів й функціонуванням підпорядкованих регіональним представникам управління становить:

$$Y_0 = \{y_0 = (g_0, z_0, u_0) \mid g_0 = (g_{01}, \dots, g_{0i}, \dots, g_{0I}); g_{0i} \in G_i; i = \overline{1, I}; z_0 = (z_{01}, \dots, z_{0k}, \dots, z_{0K}); z_{0k} \in Z_k; k = \overline{1, K}; u_0 = (u_{01}, \dots, u_{0r}, \dots, u_{0R}); u_{0r} \in U_r; r = \overline{1, R}\}. \quad (3.2)$$

Купівля матеріальних ресурсів або послуг у центральних постачальників характеризується обміном даних між ними й центральним органом управління (від органу управління центрального до i -го центрального постачальника $\varepsilon_{0i} \in E_{0i}; i = \overline{1, I}$, від i -го центрального постачальника до центрального органу управління $\varepsilon_{i0} \in E_{i0}; i = \overline{1, I}$), та між ними й логістичними центрами різних щаблів ієрархії, на сховища яких надходить закуплені товари (від i -го центрального постачальника до складських комплексів k -го типу даних логістичних центрів $\varepsilon_{ik}, \varepsilon_{ikr}, \varepsilon_{iknr} \in E_{ik}; i = \overline{1, I}; k = \overline{1, K}; n = \overline{1, N_r}; r = \overline{1, R}$ та у зворотному напрямку – $\varepsilon_{ki}, \varepsilon_{kri}, \varepsilon_{knri} \in E_{ik}; i = \overline{1, I}; k = \overline{1, K}; n = \overline{1, N_r}; r = \overline{1, R}$), поставками матеріальних запасів чи наданням послуг й здійснюються за допомогою логістичних процесів управління закупівлями M_2 та поставкою матеріальних ресурсів до призначеного місця M_3 .

Управління діяльності логістичних центрів центрального підпорядкування проявляється в управлінні запасами матеріальних джерел та

їх поділом між регіональними органами управління, містить обмін інформацією, що отримується від центрального органу управління до складських установ k -го типу логістичного центру центрального підпорядкування $\varepsilon_{0k} \in E_{0k}; k = \overline{1, K}$ й від складських комплексів k -го типу до центральних органів управління $\varepsilon_{k0} \in E_{k0}; k = \overline{1, K}$), яка організовує або закупівлю матеріальних запасів з метою поповнення ресурсів або виділення матеріальних ресурсів у склади логістичних центрів регіонального та локального підпорядкування, що вимагає використання логістичних процесів управління запасами M_4 , поділу запасів в ешелонованій схемі складування M_5 та управління їх доставкою до призначеного місця M_3 .

В рамках обмеженого бюджетного фінансування варто встановити найменші та нормативні показники потреб сфери безпеки та охорони громадського порядку у матеріальних ресурсах s -го типу ($s = \overline{1, S}$, де S – чисельність типів ресурсів) й послугах h -го виду ($h = \overline{1, H}$, де H – обсяги видів послуг) – a_s^{\min} , b_h^{\min} та a_s^H , b_h^H відповідно.

Враховуючи попередньо зазначену сукупність дій центрального органу управління на рахунок управління постачанням, сукупні витрати на стратегічному щаблі розподіляються відповідним чином:

$$\begin{aligned}
 C_0 = & \sum_{i=1}^I \sum_{s=1}^S C_{is}^3 + \sum_{i=1}^I \sum_{h=1}^H C_{ih}^3 + \sum_{i=1}^I \sum_{k=1}^K \sum_{s=1}^S C_{iks}^{\text{Д}} + \sum_{i=1}^I \sum_{k=1}^K \sum_{r=1}^R \sum_{s=1}^S C_{ikrs}^{\text{Д}} + \sum_{i=1}^I \sum_{k=1}^K \sum_{n=1}^{N_r} \sum_{r=1}^R \sum_{s=1}^S C_{iknrs}^{\text{Д}} + \\
 & + \sum_{k=1}^K C_{0k}^{\text{Інфр}} + \sum_{k=1}^K \sum_{r=1}^R \sum_{s=1}^S C_{krs}^{\text{Д}},
 \end{aligned}
 \tag{3.3}$$

де C_{is}^3 , C_{ih}^3 – загальні витрати центрального органу управління на купівлю матеріальних ресурсів s -го типу й послуг h -го виду в i -го центрального постачальника;

C_{iks}^D – загальні затрати на доставку матеріальних запасів s -го типу, придбаних в i -го центрального постачальника, до складських комплексів k -го виду логістичного центру центрального значення;

C_{ikrs}^D – сукупні затрати на доставку матеріальних ресурсів s -го типу, придбаних в i -го центрального постачальника, до складських установ k -го виду логістичних центрів регіонального підпорядкування r -го регіону;

C_{iknrs}^D – загальні витрати на доставку запасів s -го типу, закуплених в i -го центрального продавця, до складських комплексів k -го виду логістичних центрів локального підпорядкування n -го організаційних формувань, що зосереджуються в r -му регіоні;

C_{krs}^D – сукупні затрати на доставку запасів s -го виду з складських комплексів k -го типу логістичних центрів центрального значення до складського комплексу k -го регіонального типу, що включається до складу логістичного центру r -го регіону;

$C_{0k}^{\text{Інфр}}$ – загальні витрати на збереження запасів джерел та обслуговування складських комплексів k -го виду логістичних центрів центрального значення.

Основним результатом діяльності центрального органу управління являється закупівля відповідної кількості ресурсів s -го виду – x_{0s} , з майбутнім їх зберіганням у приміщеннях логістичних центрів центрального значення або реалізацією на склади регіонального або локального підпорядкування, і послуг h -го типу для обслуговування функціонування інститутів антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку – p_{0h} .

Управління функціонуванням регіональних органів управління зосереджене у наданні їм центральним органом управління запланованих завдань $\varepsilon_{0r} \in E_{0r}$; $r = \overline{1, R}$ щодо здійснення постачання в підпорядкованих їм

регіональних ресурсів, що характеризується виділенням відповідних розмірів коштів $\{C_r\}$; $r = \overline{1, R}$ за допомогою програми розподілу фінансових активів в ієрархічній схемі управління M_6 , що гарантує децентралізацію управління постачанням на оперативному щаблі.

Окремий регіональному органу управління r -го регіону в результаті управління центрального органу управління u_{0r} й наданих йому фінансових активів C_r , ураховуючи існуючу в нього даних ε_r , за допомогою процесу раціонального поєднання централізованого та децентралізованого управління постачанням (M_1) обирає домінуючу стратегію $y_r = (g_r, z_r, u_r)$ із чисельності допустимих тактик управління постачанням Y_r на оперативному щаблі, де g_r – напрямок управління закупівлею запасів й послуг у регіональних постачальників r -го регіону, z_r – напрям управління логістичним центром регіонального значення r -го регіону, u_r – ціль управління локального щабля управління організаційних формувань, що дислокуються в r -му регіоні.

Обрання регіонального органу управління r -го регіону тактики y_r передуює виконання ним певного набору дій на рахунок управління:

- закупівлею $g_r = (g_{r1}, \dots, g_{rj}, \dots, g_{rJ_r}) \in G_r = \prod_{j \in J_r} G_{rj}$, де $g_{rj} \in G_{rj}$ –

управління взаємодією з j -тим регіональним постачальником, що розміщений в r -му регіоні, J_r – чисельність регіональних постачальників r -го регіону;

- діяльності логістичних центрів регіонального значення $z_r = (z_{r1}, \dots, z_{rk}, \dots, z_{rK}) \in Z_r = \prod_{k \in K} Z_{rk}$, де $z_{rk} \in Z_{rk}$ – управління регіональною складською установою k -го виду, що входить до комплексу логістичного центру локального значення r -го регіону;

- функціонуванням підпорядкованими локальним органам управління $u_r = (u_{r1}, \dots, u_{rn}, \dots, u_{rN_r}) \in U_r = \prod_{n \in N_r} U_{rn}$, де $u_{rn} \in U_{rn}$ – управління

функціонуванням локальних органів управління n -го інституції, що зосереджуються в r -му регіоні.

Отже, сукупність можливих стратегій управління постачанням регіонального органу управління r -го регіону має сукупність напрямків усіх можливих рішень відносно управління закупівлями, діяльністю транспортно-складських комплексів й функціонуванням підпорядкованих локальному органу управління складає:

$$Y_r = \{y_r = (g_r, z_r, u_r) \mid g_r = (g_{r1}, \dots, g_{rj}, \dots, g_{rJ_r}); g_{rj} \in G_{rj}; j = \overline{1, J_r}; z_r = (z_{r1}, \dots, z_{rk}, \dots, z_{rK}); z_{rk} \in Z_{rk}; k = \overline{1, K}; u_r = (u_{r1}, \dots, u_{rn}, \dots, u_{rN_r}); u_{rn} \in U_n; n = \overline{1, N_r}\}; r = \overline{1, R}. \quad (3.4)$$

Управління купівлею на тактичному рівні містить придбання запасів чи послуг у j -го регіонального постачальника, котрий знаходиться в r -му регіоні, що характеризується обміном даних поміж регіональним органом управління й регіональними постачальниками (від r -го регіонального органу управління до j -го регіонального постачальника, що розміщений в r -му регіоні, $\varepsilon_{rj} \in E_{rj}; j = \overline{1, J_r}$, від j -го регіонального постачальника до r -го регіонального органу управління $\varepsilon_{jr} \in E_{jr}; j = \overline{1, J_r}$), та також між логістичними центрами регіональними та локальними постачальниками, у склади яких прибуває закуплені товари (від j -го регіонального постачальника r -го регіону до комплексу складу k -го типу цих логістичних центрів $\varepsilon_{jrk}, \varepsilon_{jknr} \in E_{jrk}; j = \overline{1, J_r}; k = \overline{1, K}; n = \overline{1, N_r}$ та у іншому напрямку – $\varepsilon_{kjr}, \varepsilon_{knjr} \in E_{kjr}; k = \overline{1, K}; n = \overline{1, N_r}; j = \overline{1, J_r}$), поставками запасів чи наданням послуг та здійснюються за допомогою логістичних процесів управління закупівлями M_2 та реалізацією ресурсів до призначеного місця M_3 .

Управління діяльністю логістичних центрів локальних лежить в управлінні ресурсами та їх поділом між локальними органами управління які підпорядкованими йому, включає обмін даними між регіональними органами управління r -го регіону та відповідними його логістичними центрами (від регіонального щабля управління до складських комплексів k -го виду

логістичного центру регіонального значення $\varepsilon_{rk} \in E_{rk}; k = \overline{1, K}$, від складських комплексів k -го виду до регіонального органу управління $\varepsilon_{kr} \in E_{kr}; k = \overline{1, K}$, яка активізує закупівлю чи замовлення запасів зі складів найвищого рівня ієрархії (стратегічного) з ціллю поповнення джерел або виділення ресурсів логістичним центрам локального значення, що вимагає використання логістичних процесів управління запасами M_4 , поділу запасів в ешелонованій схемі складування регіонального процесу забезпечення r -го регіону M_5 та управління їх транспортування до місць призначення M_3 .

Загальні затрати регіональних органів управління r -го регіону відносно управління постачанням на відповідному рівні розподіляються певним чином:

$$C_r = \sum_{j=1}^J \sum_{s=1}^S C_{jrs}^3 + \sum_{j=1}^J \sum_{s=1}^S C_{jrh}^3 + \sum_{j=1}^{J_r} \sum_{k=1}^K \sum_{s=1}^S C_{jkrs}^{\text{Д}} + \sum_{j=1}^J \sum_{k=1}^K \sum_{n=1}^{N_r} \sum_{s=1}^S C_{jknrs}^{\text{Д}} + \sum_{k=1}^K C_{rk}^{\text{Инфр}} + \sum_{k=1}^K \sum_{n=1}^{N_r} \sum_{s=1}^S C_{knrs}^{\text{Д}}, \quad (3.5)$$

де C_{jrs}^3 , C_{jrh}^3 – сукупні затрати регіонального органу управління r -го регіону на купівлю ресурсів s -го виду та послуг h -го типу в j -го регіонального постачальника;

$C_{jkrs}^{\text{Д}}$ – загальні витрати на транспортування ресурсів s -го типу, куплених в j -го регіонального постачальника, до складу k -го типу логістичних центрів регіонального значення r -го регіону;

$C_{jknrs}^{\text{Д}}$ – сукупні затрати на доставку запасів s -го типу, придбаних в j -го регіонального постачальника, до складу k -го виду логістичних центрів локального значення n -го організаційного утворення, що дислокується в r -му регіоні;

$C_{rk}^{\text{Инфр}}$ – загальні витрати на зберігання ресурсів й обслуговування складських комплексів k -го виду логістичних центрів r -го регіону;

C_{knrs}^D – сукупні затрати на доставку ресурсів s -го виду з складських комплексів k -го типу, що включаються до елементу логістичних центрів r -го регіону, до локального складського комплексу k -го виду, що містяться в складі логістичного центру n -го установ, що зосереджуються в r -му регіоні.

Основним результатом дій r -го регіонального органу управління являється закупівля відповідної кількості ресурсів s -го типу – x_{rs} , з майбутнім їх зберіганням у складах логістичних центрів регіонального значення чи транспортуванням на склади логістичного центру r -го регіону, й послуг h -го типу для обслуговування антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку, що фіксуються в r -му регіоні, – p_{rh} .

Значення управління діяльністю локальних органів управління лежить у видачі їм керуючим r -м регіональним органам управління прогнозованих завдань $\varepsilon_{rn} \in E_{rn}; n = \overline{1, N_r}$ відносно здійснення постачання їх інституцій, що характеризуються виділенням відповідних розмірів коштів $\{C_{rn}\}; n = \overline{1, N_r}$ за допомогою процесу розподілу фінансових активів в ієрархічній схемі управління M_6 .

Окремий локальний орган управління в результаті управління відповідного r -го регіонального органу управління u_{rn} та наданих йому фінансових активів $C_{nr}; n = \overline{1, N_r}$, включаючи наявну в нього інформацію ε_{nr} , обирає домінуючу стратегію $y_{nr} = (g_{nr}, z_{nr})$ із чисельності допустимих тактик управління постачанням Y_{nr} на тактичному щаблі, де g_{nr} – напрямок управління закупівлею запасів та послуг у регіональних постачальників, що перебувають в районі дислокації n -го ОУ, z_{nr} – напрям управління локальних логістичних центрів n -го інституту.

Виділення логістичного управління n -го інституту, що зосереджується в r -му регіоні, стратегії y_{nr} активізує виконання певного набору дій відносно управління:

- закупівлею $g_{nr} = (g_{nr1}, \dots, g_{nrl}, \dots, g_{nrL_{nr}}) \in G_{nr} = \prod_{l \in L_{nr}} G_{nrl}$, де

$g_{nrl} \in G_{nrl}$ – управління партнерством локального органу управління n -го інституту, що зосереджується в r -му регіоні, з l -тим регіональним постачальником, L_{nr} – обсяг місцевих постачальників, що перебувають в місці дислокації n -го інституту в r -му регіоні;

- діяльністю локального логістичного центру

$z_{nr} = (z_{nr1}, \dots, z_{nrk}, \dots, z_{nrK}) \in Z_{nr} = \prod_{k \in K} Z_{nrk}$, де $z_{nrk} \in Z_{nrk}$ – управління

локальним складським комплексом k -го виду логістичних центрів n -го інституту, що розміщуються в r -му регіоні.

Отже, чисельність допустимих стратегій управління постачанням локального органу управління n -го інституту, що зосереджується в r -му регіоні, містить сукупності векторів усіх наявних рішень відносно управління закупівлями та діяльністю складського комплексу становить:

$$Y_{nr} = \{y_{nr} = (g_{nr}, z_{nr}) \mid g_{nr} = (g_{nr1}, \dots, g_{nrl}, \dots, g_{nrL_{nr}}); g_{nrl} \in G_{nrl}; l = \overline{1, L_{nr}}; z_{nr} = (z_{nr1}, \dots, z_{nrk}, \dots, z_{nrK}); z_{nrk} \in Z_{nrk}; k = \overline{1, K}; n = \overline{1, N_r}; r = \overline{1, R}\} \quad (3.6)$$

Управління закупками на оперативному рівні містить придбання запасів чи послуг у l -го місцевого постачальника, який перебуває в r -му регіоні в місці зосередження n -го інституту, і характеризується обміном даних між локальним органом управління й постачальниками (від локального управління n -го інституту до l -го місцевого постачальника, які знаходяться в r -му регіоні, $\varepsilon_{nrl} \in E_{nrl}; l = \overline{1, L_n}$, від l -го місцевого постачальника до локального управління n -го інституту $\varepsilon_{lnr} \in E_{lnr}; l = \overline{1, L_n}$) та поставками запасів чи реалізацією послуг та здійснюються за допомогою логістичних процесів управління закупівлями M_2 та доставкою запасів до призначеного місця M_3 .

Управління діяльністю локальних логістичних центрів лежить в управлінні ресурсів та містить обмін інформацією між локальними органами управління й його логістичними центрами (від локального управління до складських комплексів k -го виду логістичного центру n -го інституту, що фокусується в r -му регіоні, $\varepsilon_{nrk} \in E_{nrk}; k = \overline{1, K}$, від складських комплексів k -го типу до локального управління n -го інститутів $\varepsilon_{knr} \in E_{knr}; k = \overline{1, K}$), котра активізує закупівлю або замовлення запасів зі складів вищих щаблів ієрархії (тактичного або стратегічного) з ціллю поповнення ресурсів, що вимагає використання логістичних процесів управління запасами M_4 та поділом запасів в ешелонованій схемі складування M_5 .

Загальний бюджет окремого логістичного управління складає:

$$C_{nr} = \sum_{l=1}^{L_n} \sum_{s=1}^S C_{lnrs}^3 + \sum_{l=1}^{L_n} \sum_{h=1}^H C_{lnrh}^3 + \sum_{l=1}^{L_n} \sum_{k=1}^K \sum_{s=1}^S C_{lknrs}^D + \sum_{k=1}^K C_{nrk}^{\text{Інфр}}, \quad (3.7)$$

де C_{lnrs}^3 , C_{lnrh}^3 – загальні витрати локального управління n -го інституту на купівлю ресурсів s -го типу й послуг h -го виду в l -го регіонального постачальника;

C_{jrks}^D – затрати на доставку запасів s -го типу, придбаних в l -го місцевого постачальника, до складських комплексів k -го виду локального логістичного центру n -го інституту, що розташовані в r -му регіоні;

$C_{nrk}^{\text{Інфр}}$ – загальні витрати на зберігання ресурсів й обслуговування складських комплексів k -го виду локального логістичного центру n -го інституту, що фокусуються в r -му регіоні.

Основним результатом дій локального управління n -го інституту являється закупівля відповідної кількості ресурсів s -го виду – x_{nrs} , з майбутнім їх зберіганням на складах логістичних центрів n -го інституту, що зосереджується в r -му регіоні, й послуг h -го виду для забезпечення його діяльності – p_{nrh} .

Очевидно, що виконання загальної мети антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку має залежність від спільної діяльності сукупних її органів управління, що вимагає узгодження та координації їх задач та дій з застосуванням усіх видів зв'язків між ними [32-33]. Ієрархічна побудова антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку формує вертикальну корпоративну взаємодію представників управління різних щаблів ієрархії у циклах «центральні органи управління – регіональні органи управління – локальні органи управління», що дає можливість за рахунок ефективної колективної поведінки представників кожного ланцюга (якісного поєднання централізованого й децентралізованого управління) і раціональної поведінки окремого органу управління (відбору домінантних тактик управління підпорядкованими органами управління схеми та логістичною діяльністю) гарантувати глобальну оптимізацію антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку:

$$\begin{aligned} & \max_{y_0 \in Y_0} \max_{\substack{y_r \in Y_r \\ r=1, R}} \max_{\substack{y_{nr} \in Y_{nr} \\ n=1, N_r \\ r=1, R}} F\{W_1[\gamma_{11}(y_0, y_1, y_{11}), \dots, \gamma_{n1}(y_0, y_1, y_{n1}), \dots, \gamma_{N_1 1}(y_0, y_1, y_{N_1 1})], \dots, \\ & W_r[\gamma_{1r}(y_0, y_r, y_{1r}), \dots, \gamma_{nr}(y_0, y_r, y_{nr}), \dots, \gamma_{N_r r}(y_0, y_r, y_{N_r r})], \dots, W_R[\gamma_{1R}(y_0, y_R, y_{1R}), \dots, \\ & \gamma_{nR}(y_0, y_R, y_{nR}), \dots, \gamma_{N_R R}(y_0, y_R, y_{N_R R})]\} \end{aligned} \quad (3.8)$$

в рамках їх обмеженого бюджетного інвестування:

$$\begin{aligned}
& \sum_{i=1}^I \sum_{s=1}^S C_{is}^3 + \sum_{i=1}^I \sum_{h=1}^H C_{ih}^3 + \sum_{i=1}^I \sum_{k=1}^K \sum_{s=1}^S C_{iks}^{\text{Д}} + \sum_{i=1}^I \sum_{k=1}^K \sum_{r=1}^R \sum_{s=1}^S C_{ikrs}^{\text{Д}} + \sum_{i=1}^I \sum_{k=1}^K \sum_{n=1}^{N_r} \sum_{r=1}^R \sum_{s=1}^S C_{iknrs}^{\text{Д}} + \sum_{k=1}^K C_{0k}^{\text{Інфр}} + \\
& \sum_{k=1}^K \sum_{r=1}^R \sum_{s=1}^S C_{krs}^{\text{Д}} + \sum_{j=1}^J \sum_{s=1}^S C_{jrs}^3 + \sum_{j=1}^J \sum_{s=1}^S C_{jrh}^3 + \sum_{j=1}^{J_r} \sum_{k=1}^K \sum_{s=1}^S C_{jkrs}^{\text{Д}} + \sum_{j=1}^J \sum_{k=1}^K \sum_{n=1}^{N_r} \sum_{s=1}^S C_{jknrs}^{\text{Д}} + \sum_{k=1}^K C_{rk}^{\text{Інфр}} + \\
& + \sum_{k=1}^K \sum_{n=1}^{N_r} \sum_{s=1}^S C_{knrs}^{\text{Д}} + \sum_{l=1}^{L_n} \sum_{s=1}^S C_{lnrs}^3 + \sum_{l=1}^{L_n} \sum_{h=1}^H C_{lnrh}^3 + \sum_{l=1}^{L_n} \sum_{k=1}^K \sum_{s=1}^S C_{lknrs}^{\text{Д}} + \sum_{k=1}^K C_{nrk}^{\text{Інфр}} = C^{\text{В}}
\end{aligned} \tag{3.9}$$

та потребою задоволення потреб сфери безпеки та громадського порядку в запасах s -го типу та послугах h -го виду:

$$a_s^{\min} \leq x_{0s} + x_{rs} + x_{nrs} \leq a_s^{\text{H}}; \tag{3.10}$$

$$b_h^{\min} \leq p_{0h} + p_{rh} + p_{nrh} \leq b_h^{\text{H}}. \tag{3.11}$$

Узагальнююча схема антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку має можливість бути представленою способом послідовного розв'язання комплексу взаємопов'язаних логіко-аналітичних й оптимізаційних завдань, що гарантують вибір органами управління будь-яких рівнів ієрархії схеми домінантних тактик управління постачанням з використанням базових процесів раціонального поєднання централізованого та децентралізованого управління постачанням (M_1), поділу фінансових засобів (M_6) (ієрархічна оптимізація), управління закупівлями (M_1), реалізацією (M_2), запасами (M_3), поділом запасів в ешелонованій схемі складування (M_4) (покращення логістичної діяльності), доставка яких характеризується обміном управлінської й економічної інформації.

Використання моделі формує широкі можливості для побудови математично-економічних моделей відбору максимально економічно вигідних способів постачання сфери державної безпеки та громадського порядку в рамках обмеженого бюджетного фінансування, різноманітної

номенклатури ресурсів та послуг, переміни кон'юнктури ринків реалізації і потреб антикорупційної політики в наслідок системного поєднання ефективності ієрархічного управління з раціональністю логістичної діяльності, що гарантує глобальну оптимізацію антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку.

Висновки до розділу 3.

1. Встановлено, для того щоб приборкати корупцію та її згубні наслідки, необхідно концентрувати свої зусилля навколо чотирьох взаємодоповнюючих кластерів завдань, які включають сукупність стратегічних заходів реалізації антикорупційної політики забезпечення державної безпеки та громадського порядку.

2. *Модернізація, координація та фінансування заходів для боротьби з корупцією:* - посилення дослідження, збору і аналізу даних щодо корупції (стратегічна ціль 1.1), спрямовані на більш ефективне використання інформації для розуміння та картографування корупційних мереж і пов'язаних доходів й динаміки, а також адаптувати дії, пов'язані з запобіганням і правозастосуванням, а також створювати доказову базу щодо ефективних підходів до допомоги; - покращення обміну інформацією всередині країни та за кордоном (стратегічна ціль 1.2), координація зусиль між державними та місцевими органами влади, а також з міжнародними союзниками; - посилення уваги до транснаціональних аспектів корупції (стратегічна ціль 1.3) у програмі зовнішньої допомоги, дипломатичного залучення та партнерства; організація та забезпечення боротьби з корупцією (стратегічна ціль 1.4) більш ефективно, щоб інституціоналізувати цю роботу як довгостроковий пріоритет; інтеграція антикорупційного міркування в регіональні, тематичні та галузеві пріоритети (стратегічна ціль 1.5), у тому числі через нові вказівки, залученням до процесів планування та бюджету, огляду допомоги, стратегічної комунікації та інтеграції в інших секторах.

3. *Стимування незаконного фінансування та притягнення корупціонерів до відповідальності*: - усунення недоліків в режимі України щодо боротьби з відмиванням грошей (стратегічна ціль 2.1), у тому числі шляхом ефективного збору інформації про бенефіціарну власність тих, хто контролює анонімні підставні компанії, а також шляхом підвищення прозорості в сфері нерухомості операцій; - усунути слабкі сторони управління та інші недоліки (стратегічна ціль 2.2), посилити глобальні режими, збільшити обмін інформацією та співпрацювати з правоохоронними органами; - посилення рішучих дій з правозастосування (стратегічна ціль 2.3); - оновити доступні інструменти для притягнення корупціонерів до відповідальності (стратегічна ціль 2.4), зокрема, співпрацюючи у сфері криміналізації сторін попиту на хабарництво іноземними посадовими особами; - налагодження роботи з партнерами над створенням взаємодоповнюючих режимів та активізацією зусиль (стратегічна ціль 2.5); - зміцнення здатності урядів іноземних партнерів продовжувати роботу підзвітності у справедливий спосіб (стратегічна ціль 2.6), посилення підтримки міжнародного партнерства та транснаціональної ініціативи; - зміцнення здатності громадянського суспільства, засобів масової інформації та суб'єктів приватного сектору для запобігання корупції та сприяння підзвітності (стратегічна ціль 2.7).

4. *Збереження та посилення багатосторонньої архітектури антикорупційної політики*: зміцнення антикорупційних інститутів (стратегічна ціль 3.1), у тому числі шляхом виконання існуючих домовленостей, просування партнерів виконувати свої зобов'язання та притягувати до відповідальності тих, хто цього не виконує; - примноження зусиль на багатосторонніх форумах (стратегічна ціль 3.2), щоб просувати антикорупційні заходи, виступати за жорсткий контроль корупції в будь-якій багатосторонній допомозі, і розширювати та посилювати участь у різних заходах.

5. *Налагодження дипломатичної взаємодії та залучення іноземних ресурсів для реалізації цілей антикорупційної політики:* - підвищення та розширення масштабів дипломатичної взаємодії і зовнішньої допомоги (стратегічна ціль 4.1), в т.ч шляхом посилення спроможності урядів партнерів боротися з корупцією у співпраці з законодавством України правоохоронних органів та зміцнення потенціалу запобігання і нагляду; - захист учасників боротьби з корупцією (стратегічна ціль 4.2) і захист свободи вираження поглядів антикорупційних активістів, викривачів та журналістів-розслідувачів; - використання інновацій в боротьбі з корупцією (стратегічна ціль 4.3), застосовуючи нові підходи та технологічні інструменти для сприяння прозорості та виявлення шахрайства і незаконного фінансування; - покращення узгодженості та аналізу ризиків щодо іноземної допомоги (стратегічна ціль 4.4), забезпечення спільного аналізу для кращого розуміння корумпованих мереж, зокрема, найкращих практик для зменшення ризиків; - покращення безпекової допомоги та інтеграції боротьби з корупцією із міркуваннями щодо військового планування, аналізу та операцій (стратегічна ціль 4.5) та розроблення нових протоколів оцінки корупційних ризиків.

6. Представлено алгоритм реалізації антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки, головною складовою якого є контроль вхідної інформації про зовнішні та внутрішні фактори, умови, явища та події соціально-економічного розширення країни й побудована на даній основі моделі формування, прояву й поширення загрози. Програмування загроз включає ідентифікацію та виявлення чинників на ранній стадії, подій та засобів, які перешкоджають чи унеможливають реалізацію національних економічних поглядів. За результатами стратегічного дослідження загроз державній безпеці і громадського порядку держави було знайдено критичні положення деяких складових державної безпеки і громадського порядку антикорупційної політики України, а саме: інвестиційно-інноваційної та енергетичної, економічної та соціально-демографічної. Тому основним слід вважати методи, направлені в першу

чергу на усунення системних загроз, накопичених у цих галузях, з запланованим упередженням додатково нажитих загроз, додаючи в реальній сфері економіки, й падіння їх негативного впливу. Перший крок до досягнення сприяння процесів реалізації антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки України для вирішення корупційно-конфліктних систем є їх оцінка. Дані оцінки мають на меті закласти базу для покращеної координації та ефективності методом визначення потреб, наявних можливостей та пріоритетів перед побудовою політики та програми. Така структура дає можливість команді з оцінки вивчати ширший політичний контекст та зв'язки між різними галузями. Хоча кожна оцінка антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки унікальна, згідно їхнім конкретним цілям, термінам та ресурсам, вони загалом спираються на попередньо встановлені межі оцінювання, які призначені для керівництва політиками в процесі вивчення через три головні виміри: 1) контекст, 2) суб'єкти та інституції, 3) управління й підзвітність. Моделювання таких оцінок, які реагують на корупцію, вимагає дослідження корупційних конфліктних систем і розуміння рушійних сил й процесів корупції в сфері безпеки, а також глибоке знання про зв'язки корупції та незахищеності в певному контексті. Цього можна отримати завдяки співпраці з національними інститутами та посиленням національної власності, керуючись антикорупційними особливостями фахівців.

7. Розроблено пропозиції щодо формування концептуальної моделі реалізації антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки і громадського порядку, яка передбачає досягнення оптимального балансу між витратами на постачання та рівнем забезпеченості державної безпеки і громадського порядку. Таким чином, оптимізація логістичного забезпечення має здійснюватися за критеріями оптимальності, які відображають і економічну ефективність організації логістичної діяльності і цільову ефективність управління.

8. Досягнення загальної мети антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки і громадського порядку залежить від спільної діяльності всіх її органів управління, що потребує узгодження й координації їх цілей та дій з використанням усіх типів зв'язків між ними. Ієрархічна структура антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки і громадського порядку зумовлює вертикальну корпоративну взаємодію органів управління різних рівнів ієрархії у ланцюгах «центральні органи управління – регіональні органи управління – локальні органи управління», що дозволяє за рахунок раціональної колективної поведінки учасників кожного ланцюга (раціонального поєднання централізованого та децентралізованого управління) та раціональної поведінки кожного органу управління (вибору домінантних стратегій управління підпорядкованими органами управління системи та логістичною діяльністю) забезпечити глобальну оптимізацію антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки і громадського порядку.

Список використаної літератури до розділу 3.

1. Національна економічна стратегія на період до 2030 року. URL: <https://ips.ligazakon.net/document/KP210179?an=1>
2. Тіньова економіка в Україні: причини та шляхи подолання. *Міжнародний центр перспективних досліджень (МЦПД)*. URL: http://icps.com.ua/assets/uploads/files/t_novaekonom_kaukra_ni.pdf
3. Альтернативні механізми соціально-економічного розвитку України / за заг. ред. О. В. Кравчука. Київ : Центр соціальних і трудових досліджень, 2016. 205 с.
4. Schneider F., Williams C. The Shadow Economy. The Institute of Economic Affairs. 2013. 186 p.

5. Маркіна І., Сьомич М. Державні механізми протидії тінізації економіки України як елемент економічної безпеки. Наукові записки Інституту законодавства Верховної Ради України. 2018. №3. С.64-72.

6. Rogers A. Looking again at non-formal and informal education: towards a new paradigm. 2004. URL: <http://infed.org/mobi/looking-again-at-non-formal-and-informal-education-towards-a-new-paradigm/>

7. Pope J. Confronting corruption: the elements of a national integrity system. 2000. Berlin German: Transparency International. URL: <http://www.trust.org/dotAsset/17049fd5-91f8-40ec-81ac-2479d167d574.pdf>

8. Шаульська Г. М. Механізми взаємодії громадськості з органами публічної влади в Україні: монографія / за заг. ред. д. філос. н., професора, академіка Національної академії педагогічних наук України Т. В. Мотренка. Київ : Інститут законодавства Верховної Ради України, 2018. 200 с.

9. Чистоклетов Л. Г. Досвід європейських країн у адміністративно-правовому забезпеченні безпеки діяльності суб'єктів господарювання. *Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ. Серія юридична*. 2014. Вип. 1. С. 101–110.

10. Christou I. T. Quantitative Methods in Supply Chain Management: Models and Algorithms / Ioannis T. Christou. London : Springer-Verlag, 2012. 411 p.

11. Zvirgzdiņa B. The use of mathematical models for logistics systems analysis. Proceedings of the 14th International Conference «Reliability and Statistics in Transportation and Communication» (RelStat'14), 15–18 October 2014, Transport and Telecommunication Institute, Riga, Latvia, 2014. P. 63–67.

12. Лісовський В. І. Принципи побудови логістичної інформаційної системи ресурсного забезпечення Збройних Сил України. Економіка. Менеджмент. Підприємництво : зб. наук. праць. Луганськ: СНУ ім. В. Даля, 2011. № 23 (1). С. 94–99.

13. Кивлюк В. С. Формування політики і стратегії функціонування систем основних видів забезпечення оборонного комплексу України : дис. ... канд. екон. наук : 08.06.02 / Кивлюк Володимир Семенович. К., 2001. 185 с.

14. Зборовська О. М. Управління потоковими процесами промислового підприємства на підставі логістичного підходу : монографія. Дніпропетровськ: Вид-во Дніпропетровського університету економіки ім. Альфреда Нобеля, 2011. 312 с.

15. Григорак М. Ю. Системний підхід у логістиці: навч. посіб. / М. Ю. Григорак, О. В. Карпунь, О. Є. Соколова. К. : Логос, 2013. 308 с.

16. Вітлінський В. В. Ризик-менеджмент в електронній логістиці. Актуальні проблеми економіки. 2014. № 12 (162). С. 374–384.

17. Білетов В. І. Проблема побудови єдиної системи логістичного забезпечення військових формувань України. Труды Національного університету оборони України. К. : НУО України, 2010. Вип. 4 (91). С. 81–89. № 4(20). С. 158-165.

18. Вакулюк В.В. Напрями впливу антикорупційної політики на логістичне забезпечення державної безпеки та громадського порядку. *Публічне управління і адміністрування в Україні*. 2021. Випуск 24. С.152-155.

19. Вакулюк В.В. Теоретико-концептуальні підходи до визначення місця корупції у системі державної безпеки. *Держава та регіони*. 2020. №2(70). С. 250-256.

20. Barnick K. Korruption – (kleine) Geschichte der Bestechung / K. Barnick, J. Braemer, J. Ludwig. 2007. Accessed mode: [http://anstageslicht.wordpress.com/2007/09/17/korruption – %E2%80%93 kleinegeschichte – der – bestechung/](http://anstageslicht.wordpress.com/2007/09/17/korruption-%E2%80%93-kleinegeschichte-der-bestechung/).

21. Береза О. Д., Соловйов В.М. Економічні наслідки корупції в державному управлінні. *Наук. зап. Ін-ту законодавства Верхов. Ради України*. 2013. № 1. С. 154–158.

22. Дмитрієв Ю. В. Оцінка корупційних ризиків у системі державного управління: поняття та зміст. Ефективність державного управління. 2016. Вип. 1-2(1). С. 141–149.

23. Бондаренко О. Г. Сутність управління логістичним забезпеченням спільних дій формувань СБО під час кризових ситуацій, що загрожують державній безпеці України. Збірник наукових праці «Вчені записки» Таврійського національного університету. Серія «Державне управління». Том 29 (68). № 1, 2018. С. 210-217.

24. Oleksandr Bondarenko, Tykhon Yarovoi Current trends in the transformation of the law enforcement system: features of domestic public policy. / MODERNÍ ASPEKTY VĚDY // O. Bondarenko, T. Yarovoi. – Česká republika: Mezinárodní Ekonomický Institut s.r.o., 2022. – (Svazek XXI mezinárodní kolektivní monografie). – P. 27–42.

25. Валюшко І. Антикорупційна політика: концептуальні підходи. Стратегічні пріоритети. 2013. № 4 (29). С. 101–105.

26. Рейкін В.С. Оцінка рівня тінізації як індикатора макроекономічної безпеки України. *Науковий вісник Херсонського державного університету*. 2017. Випуск 22. Частина 1. С.113-116.

27. Schneider F. The Size and Development of the Shadow Economies of Ukraine and Six other Eastern Countries Over the Period of 1999 – 2015. *Науковий журнал ХНЕУ «Економіка розвитку»*. 2016. № 2 (78). С. 12-20.

28. Тильчик О.В. Адміністративно-правове забезпечення протидії тінізації економіки: монографія. Київ: Видавничий дім «Гельветика», 2017. 378 с.

29. Задорожний С.А. Протидія корупції як першочергове завдання місцевої влади. *Державне управління: удосконалення та розвиток*. 2014. № 5. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Duur_2014_5_11.

30. Вакулюк В.В. Забезпечення національних інтересів у контексті державної безпеки. Збірник VIII міжнародної науково-практичної

конференції «Роль юриспруденції у формуванні сучасного суспільства». (Київ 8 жовтня 2020 р.). МАУП. Київ. С.12-14.

31. Вакулюк В. В. Стан дослідження проблем державної безпеки та громадського порядку. Збірник III міжнародної науково-практичної конференції «Розвиток української держави в умовах активізації євроінтеграційних процесів». (Київ 27 березня 2018 р.). МАУП, Київ. С.10-11.

32. Цифрова економіка: тренди, ризики та соціальні детермінанти.
URL: https://razumkov.org.ua/uploads/article/2020_digitalization.pdf

33. Дяченко О. П. Теоретико-методологічні засади державної політики протидії розвитку тіньової економіки в Україні : монографія. Одеса : Фенікс, 2018. 295 с.

ВИСНОВКИ

У дисертаційній роботі здійснено теоретичні узагальнення та представлено авторський варіант вирішення важливого наукового завдання щодо розробки теоретико-методичних і практичних засад реалізації антикорупційної політики у сфері логістичного забезпечення державної безпеки і громадського порядку. Отримані результати проведеного дисертаційного дослідження дозволяють сформулювати такі висновки та пропозиції:

1. Еволюція наукових досліджень щодо сутності, змісту та природи антикорупційної політики у сфері забезпечення державної безпеки та громадського порядку дозволяє стверджувати про стрімке та одночасне продукування різного роду державних та громадянських підходів до вирішення проблем корупції і державної безпеки, врахування суб'єктами влади більш ширшого спектру безпекових та антикорупційних інтересів, своєчасного прийняття ними рішень, які повинні бути схвально сприйняті як сектором безпеки, громадського порядку, так і суспільством, що повинно володіти антикорупційними навичками й компетентностями. Встановлено, що в умовах постійного впливу різноманітних загроз та небезпек, у тому числі й корупційних, що є парафразами для державної безпеки, відбувається одночасне становлення так званого «безпечного» суспільства, яке для виживання й розвитку суттєво приділяє увагу до сфери громадського порядку.

2. Систематизовано складові системи логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку, які запропоновано згрупувати в організаційно-економічні аспекти, які є взаємопов'язані та взаємодоповнюючі. Відповідно, організаційний аспект представляється у формуванні загальнодержавної логістичної системи ресурсного забезпечення інститутів державної безпеки та громадського порядку шляхом визначення її структури управління й логістичної інфраструктури, напрямів розподілу функцій логістичного забезпечення та організації її взаємодії. Економічна

складова такої системи відповідає за планування всіх логістичних процесів на основі розподілу ресурсів, визначення і регулювання соціально-економічних відносин між всіма суб'єктами господарювання й інститутами в логістичних ланцюгах, оптимальність прийнятих логістичних рішень, оцінка ефективності імплементації положень антикорупційної політики. Результативність такої системи зумовлена її оптимізаційним характером, що полягає безпосередньо в мінімізації витрат і максимізації всіх рівнів забезпеченості інститутів державної безпеки та громадського порядку за рахунок раціоналізації й антикорупційної адаптивності структури, що дозволяє оптимізувати ресурсне забезпечення в умовах постійно діючих ресурсних обмеженнях й стабільної динаміки зовнішніх факторів впливу.

3. Визначені наукові підходи до функціонування механізму формування антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку, які базуються на необхідності дотримання підходів комплексності та взаємозв'язку сукупності його складових: політико-інституційної, нормативно-правової, організаційно-економічної, інформаційно-контролюючої. Обґрунтовано, що антикорупційна політика у сфері логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку, визначається як діяльність, орієнтована на формування сприятливих умов щодо сталого розвитку суспільства, яке представляє собою певний стан захищеності держави й окремого громадянина від можливих негативних впливів внутрішніх і зовнішніх факторів, який досягається шляхом імплементації сукупності дій інститутів державної влади різних рівнів управління, громадських організацій та людини на основі чинного законодавства із дотриманням встановлених етичних й культурних норм поведінки кожного індивіда та суспільства загалом.

4. Розкрито особливості інституціоналізації антикорупційної політики на засадах державної безпеки та громадського порядку, які поєднують посттоталітарні та демократичні елементи гармонізації взаємовідносин держави і громадськості (всеохоплююча оптимізація функцій для

представників органів державної влади та місцевого самоврядування, насамперед запобігання дублюванню повноважень серед інституцій влади; інтеграція можливостей цифрової трансформації в діяльність органів влади на загальнодержавному та місцевому рівнях; забезпечення максимальної прозорості та відкритості даних; розробка на противагу звичним корупційним практикам адаптивних до законних способів з метою задоволення відповідних потреб людей; використання норм щодо невідворотної належної юридичної відповідальності за прояви корупції). Визначені напрями імплементації механізму LOGFAS в нашій державі, які потребують: кардинальних змін в законодавчій системі для погодження їх з законодавством НАТО, що становить основу IC LOGFAS; відповідних сил для побудови чи організації й забезпечення в реальному становищі вхідної інформації прогнозування; побудова державного гарантування (способів, методів та послідовності) забезпечення ухвалення питань в обслуговуванні.

5. Здійснено аналіз кращих зарубіжних практик щодо реалізації антикорупційної політики в сфері державної безпеки, який дав змогу стверджувати, що в теперішній практиці сформувалися деякі методи до управління станом державної безпеки. У найзагальнішому вигляді загальні підходи дали можливість стверджувати про домінування існування профілактичної й консультативно-інформаційної характеристики у публічному управлінні таких конфліктів, та гарантована характеристика диверсифікації головних форм участі людства в антикорупційній політиці, що позитивно діє на механізм забезпечення державної безпеки. Виявлено, що в державах світу економічно розвинутих розповсюджено діалогові форми співпраці органів державної влади, людства та інформаційної системи у межах забезпечення стану державної безпеки. Визначено, що певна діалогова взаємодія в країнах Європи реалізується у вигляді схеми Електронний Уряд (e-Уряд) й «Відкритий Уряд».

6. Розкрито стратегічні заходи формування антикорупційної політики у сфері забезпечення державної безпеки та громадського порядку, які

передбачають постійне впровадження інновацій, адаптацію, співпрацю та навчання, стримування незаконного фінансування та притягнення корупціонерів до відповідальності з метою максимізації потенціалу для дипломатичних інструментів, включаючи іноземну допомогу та цілеспрямовані санкції, для припинення корупції і притягнення корупціонерів до відповідальності, одночасно розширюючи зусилля для забезпечення іноземної допомоги. Підтримкою кожного представленого нами кластеру заходів антикорупційної політики є перераховані стратегічні цілі та конкретні напрямки зусиль. В рамках реалізації цих заходів, обґрунтовані базові принципи, яких доцільно дотримуватись для забезпечення результативності антикорупційної політики: консультація та координація; залученість та комплексність; оцінка та інноваційність.

7. Визначено алгоритм формування антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки, який побудований із використанням системного підходу на основі упередження та ліквідації загроз в результаті моделювання процесу їх утворення, прояву та поширення. За результатами стратегічного дослідження загроз державній безпеці і громадського порядку держави ідентифіковано критичні положення деяких складових антикорупційної політики забезпечення державної безпеки і громадського порядку України, а саме: інвестиційно-інноваційної та енергетичної, економічної та соціально-демографічної. Доведено, що перший крок до досягнення сприяння процесів реалізації антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки України для вирішення корупційно-конфліктних ситуацій є їх оцінка у чотирьох вимірах: 1) контекст, 2) суб'єкти та інституції, 3) управління й підзвітність. Моделювання таких оцінок, які реагують на корупцію, вимагає дослідження корупційних конфліктних систем і розуміння рушійних сил й процесів корупції в сфері безпеки, а також глибоке знання про зв'язки корупції та незахищеності в певному контексті, що потребує налагодження співпраці з

національними інститутами та посиленням національної власності, керуючись антикорупційними особливостями фахівців.

8. Розроблено модель формування антикорупційної політики у сфері логістичного забезпечення державної безпеки і громадського порядку, що, в свою чергу, акумулює в собі загальне розуміння, а також головний задум та систему поглядів на вирішення міждисциплінарної проблеми моделювання логістичної підтримки шляхом комплексного поєднання різноманітних моделей у цілісному процесі опису та оптимізації структури ієрархічної макро-логістичної системи спеціального призначення та управління потоковими процесами постачання великої кількості різноманітних та територіально розподілених заходів антикорупційної політики в умовах ринкової економіки з урахуванням впливу внутрішніх та зовнішніх факторів. Застосування цієї моделі створить широкі можливості для розробки економіко-математичних моделей для вибору найбільш економічно вигідних варіантів для забезпечення секторів державної безпеки та громадського порядку в умовах обмеженого бюджетного фінансування, багатомноменклатурності ресурсів та послуг, зміни кон'юнктури ринків збуту і потреб антикорупційної політики за рахунок системного поєднання оптимізації ієрархічного управління з оптимізацією логістичної діяльності, що забезпечить глобальну оптимізацію антикорупційної політики у сфері логістичного забезпечення державної безпеки і громадського порядку.

ДОДАТКИ

СПИСОК ОПУБЛІКОВАНИХ ПРАЦЬ ЗА ТЕМОЮ ДИСЕРТАЦІЇ
Праці, які відображають основні наукові результати дисертації:

1. Larysa Shchekhavska, Yuriy Gavrylechko, **Vasyl Vakuliuk**, Viktoriya Ivanyuta, Nataliia Husarina. (2022). Anti-Corruption Policy to Ensure Public Order in the State Security System. IJCSNS. International Journal of Computer Science and Network Security. Vol. 22 No. 11 pp. 57-62. (0,6 друк. арк.). *Особистий внесок: визначені напрями реалізації антикорупційної політики (0,2 друк. арк.).*
2. Вакулюк В. В. Ресурсне забезпечення інститутів державної безпеки та громадського порядку на логістичних засадах. *Публічне управління і адміністрування в Україні*. 2022. Випуск 28. С. 203-206. (0,5 друк. арк.).
3. Вакулюк В. В. Структура механізму реалізації антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку. *Держава та регіони*. 2022. № 1 (75). С. 114-119. (0,6 друк. арк.).
4. Вакулюк В. В. Напрями впливу антикорупційної політики на логістичне забезпечення державної безпеки та громадського порядку. *Публічне управління і адміністрування в Україні*. 2021. Випуск 24. С. 152-155. (0,5 друк. арк.).
5. Вакулюк В. В. Система логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку. *Право та державне управління*. 2021. № 3. С. 96-100. (0,5 друк. арк.).
6. Вакулюк В. В. Сучасний стан дослідження проблем забезпечення державної безпеки та громадського порядку. *Публічне управління і адміністрування в Україні*. 2020. Випуск 20. С. 211-215. (0,5 друк. арк.).
7. Вакулюк В. В. Теоретико-концептуальні підходи до визначення місця корупції у системі державної безпеки. *Держава та регіони*. 2020. № 2 (70). С. 250-256. (0,5 друк. арк.).

Праці, які засвідчують апробацію матеріалів дисертації

8. Вакулюк В. В. Забезпечення національних інтересів у контексті державної безпеки. Збірник VIII міжнародної науково-практичної конференції «Роль юриспруденції у формуванні сучасного суспільства». (Київ 8 жовтня 2020 р.). МАУП. Київ. С. 12-14. (0,2 друк. арк.).

9. Вакулюк В. В. Прояви корупції в механізмах забезпечення державної безпеки та громадського порядку. Сучасні світові тенденції розвитку інформаційних технологій, економіки і права: збірник матеріалів Міжнародної науково-практичної конференції ЧІБІП МНТУ імені академіка Ю. Бугая (18 квітня 2019 року). Чернігів, 2019. С. 106-107. (0,2 друк. арк.).

10. Вакулюк В. В. Особливості ресурсного забезпечення інститутів державної безпеки та громадського порядку. Право, юридична наука та освіта: здобутки та перспективи (Костенківські читання): збірник матеріалів Міжнародної науково-практичної конференції (Київ 25 квітня 2019 р.). Київ: «Видавництво Людмила», 2019. С. 453-455. (0,2 друк. арк.).

11. Вакулюк В. В. Стан дослідження проблем державної безпеки та громадського порядку. Збірник III міжнародної науково-практичної конференції «Розвиток української держави в умовах активізації євроінтеграційних процесів». (Київ 27 березня 2018 р.). МАУП, Київ. С. 10-11. (0,2 друк. арк.).

12. Вакулюк В. В. Соціально-економічні та політичні наслідки корупції. Збірник V міжнародної науково-практичної конференції «Роль юриспруденції у формуванні сучасного суспільства». (Київ 6 жовтня 2017 р.). МАУП. Київ. С. 17-18. (0,2 друк. арк.).

13. Вакулюк В. В. Вплив корупції на стан державної безпеки в Україні. Збірник науково-практичної конференції «Державне регулювання господарської комерційної діяльності (підприємництва)». (Київ 16 березня 2016 р.). МАУП, Київ. С. 6-7. (0,2 друк. арк.).

Додаток Б

Рис.Б1. Ідентифікуючі ознаки соціального феномену корупції

НАРОДНИЙ ДЕПУТАТ УКРАЇНИ

01008, м. Київ-8, вул. М. Грушевського, 5, тел. 255-40-35, e-mail: hryvko@rada.gov.ua

№ 05-5/02-2 від 15.02.2022 р.

ДОВІДКА

**Про впровадження результатів дисертаційної роботи
Вакулюка Василя Васильовича на тему:
«Антикорупційна політика логістичного забезпечення
державної безпеки та громадського порядку»**

Результате дисертаційного дослідження на тему: «Антикорупційна політика логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку» (автор Вакулюк В.В.) розглянуто в Комітеті Верховної Ради України з питань соціальної політики та захисту прав ветеранів та використано в практичній роботі при розгляді законопроектів із досліджуваної проблематики.

Вважаємо, що висновки та пропозиції, які містяться у цих концептуальних матеріалах, є достатньо обґрунтованими і становлять практичний інтерес для вдосконалення державної соціальної політики в Україні.

Довідка видана для пред'явлення в спеціалізовану вчену раду по захисту дисертацій.

**Голова підкомітету з питань
соціального захисту і реабілітації
осіб з інвалідністю та регулювання
діяльності їх підприємств і
громадських об'єднань**

ГРИВКО С.Д.
(посв.№ 110)

**ВІЙСЬКОВА ЧАСТИНА
3066
НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ
УКРАЇНИ**

(Військова частина 3066)
вул. Євгена Коновальця, буд.38,
м. Київ, 01133,
тел., факс: (044) 286-52-95
e-mail: ngu3066@ukr.net код
ЄДРПОУ 08803508

21.09.10H 194
На _____ від _____

ДОВІДКА

**про впровадження результатів дисертаційного дослідження
Вакулюка Василя Васильовича
на тему: «Антикорупційна політика логістичного забезпечення державної
безпеки та громадського порядку»**

Основні пропозиції, обґрунтовані Вакулюком Василем Васильовичем за напрямом дослідження були використані при розробці перспективних напрямів щодо реалізації положень антикорупційної політики у сфері логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку.

Заслужують на увагу пропозиції автора щодо формування та реалізації моделі системної протидії корупції в процесі збалансованого логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку, генеральною метою якої визначено покращання якості життя та людського капіталу, забезпечення пропорційності соціально-економічного розвитку суспільства з урахуванням критеріальних обмежень державної безпеки, вичерпання ресурсів, інтересів майбутнього, несприятливих внутрішніх та зовнішніх чинників впливу, і тактичною – досягнення громадського порядку на різних рівнях ієрархії публічного управління.

Командир військової частини 3066
полковник

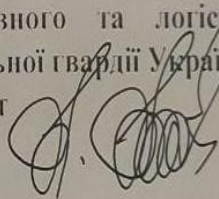
Дмитро ЦИМБАЛ

ДОВІДКА
про впровадження результатів дисертаційної роботи
Вакулюка Василя Васильовича
на тему: «Антикорупційна політика логістичного забезпечення державної
безпеки та громадського порядку»,
у навчальний процес

Окремі теоретичні положення та методичні підходи дисертаційної роботи щодо реалізації національної антикорупційної політики логістичного забезпечення державної безпеки та громадського порядку були використані для навчально-методичного забезпечення дисциплін «Логістичне забезпечення дій формувань Національної гвардії України», «Управління тиловим забезпеченням Національної гвардії України в умовах ринкової економіки», «Економічні основи службово-бойової діяльності формувань Національної гвардії України», «Фінансово-господарська діяльність військової частини Національної гвардії України».

Довідка видана для подання за місцем захисту дисертації.

Начальник кафедри оперативного та логістичного забезпечення
Національної академії Національної гвардії України
кандидат військових наук доцент

Максим АДАМЧУК

Перший заступник начальника Національної академії Національної
гвардії України з навчальної та методичної роботи
полковник

Владислав СМАНОВ